

ეროვნული სასწავლო გეზმებისა
და შეფასების ცენტრი
NATIONAL CURRICULUM AND
ASSESSMENT CENTRE

საქართველოს
განათლებისა და
მეცნიერების
სამინისტრო

სასპოლო სპეციალურისა და ღონისძიებების
სცენარები
დაწყებითი (I – IV) კლასების მოსწავლათათვის
(მასწავლებლის წიგნი)

UDC (უაკ): 821.3531-254.2
ბ-895

პროექტის კოორდინატორი: ნინო ლაპარტყავა – ეროვნული სასწავლო გეგმებისა
და შეფასების ცენტრი

ავტორები: მარიკა ბოცვაძე
გოგა მაისურაძე

დიზაინერ-დამკაბადონებელი: მაკა ცომაია
ტექნიკური რედაქტორი: ნინო თევდორაძე

ISBN 978-9941-0-2883-0

© ეროვნული სასწავლო გეგმებისა და შეფასების ცენტრი
მოცემული პუბლიკაციის ტექსტის გამოყენება დაშვებულია მხოლოდ არაკომერციული მიზნებისთვის, წყაროს მითითებით.

სარჩევი

სარჩევი.....	3
ნინასიტყვაობა.....	4
I კლასი	5
სახალილო საჩუქარი (მ. ბოცვაძე)	5
ძუძულები და თხუპილები (მ. ბოცვაძე)	11
მხიარული ფერმა (მ. ბოცვაძე).....	18
პადოსეურ კუნძულზე (მ. ბოცვაძე)	25
ახალი ცელი (გ. მაისურაძე).....	32
პრეზენტაცია (მე ჩემ შესახებ) (გ. მაისურაძე)	34
ცელიწადის ღროვა რიჩები (გ. მაისურაძე)	36
ცითელებულა ციფრების სამყაროში (გ. მაისურაძე)	42
II კლასი	50
ცალიროგის სეზონი (მ. ბოცვაძე)	50
თორმეტი თვე (მ. ბოცვაძე)	57
ძველი პალის ამბავი (მ. ბოცვაძე).....	66
ვარსკვლავებით მოვალილი ცა (მ. ბოცვაძე)	73
გიგლიოროვანის ტყვეობაში (გ. მაისურაძე).....	79
ვიცი? არ ვიცი? (გ. მაისურაძე).....	88
აურჩაური ანგანეოთში (მ. ბოცვაძე)	95
III კლასი	99
მშვიდობის ყვავილი (მ. ბოცვაძე).....	99
მძინარე მზეთუნახავი (მ. ბოცვაძე)	104
თოვლის დედოფალი (მ. ბოცვაძე).....	112
ვარიაცია პრეზენტაციი მუსიკოსების თემაზე (მ. ბოცვაძე)	119
მსოფლიოს გარშემო-კომპიუტერით (გ. მაისურაძე)	125
ოლიმპიადა (გ. მაისურაძე)	131
პლანეტების აღლუმი (გ. მაისურაძე)	136
IV კლასი	142
იყო ერთი მხატვარი (მ. ბოცვაძე)	142
ტრია (მ. ბოცვაძე)	146
ნიგნები თუ მულტფილმები? (მ. ბოცვაძე).....	153
ოპერაცია ციცინათელა (მ. ბოცვაძე).....	159
სამშობლოს საჭარავებზე (მ. ბოცვაძე)	166
ჩემი სამშობლო საძაროველო! (გ. მაისურაძე)	172
დროის მანეანა (გ. მაისურაძე)	178
ფარნავაზიდან იაკობამდე (გ. მაისურაძე)	186
ცეობილი მხატვრები გავშვებისათვის (გ. მაისურაძე)	190
ჩაკლინიანა (გ. მაისურაძე).....	195

ნინასიტყვაობა

სასკოლო განათლების ძირითადი მიზანია მოსწავლის ჰარმონიული და შემოქმედებითი განვითარება. ზოგადი განათლების მიღების გარდა, აუცილებელია, რომ მოსწავლეს ჩამოუყალიბდეს საკუთარი თავის რწმენა და განვითარდეს სულიერად.

სასკოლო სპექტაკლები და ღონისძიებები წარმოადგენს პრეზენტაციის გარკვეულ სახეს, როდესაც კლასი სკოლის, მშობლების, მოწვეული სტუმრების წინაშე წარადგენს საკუთარ წამუშევარს. სასკოლო სპექტაკლები და ღონისძიებები თემატურად შეუზღუდავია. მათი გამოყენება შესაძლებელია როგორც სადამრიგებლო პროგრამის ფარგლებში, ისე სხვადასხვა საგანში. მსგავსი აქტივობები უფრო საინტერესოსა და სახალისოს ხდის სწავლების პროცესს და ხელს უწყობს სკოლის საერთო კულტურის ჩამოყალიბებას. შესაძლებელია, ერთ სპექტაკლში რამდენიმე კლასი მონაწილეობდეს, რაც მეტად დაახლოვებს სხვადასხვა კლასის მოსწავლეებსა და მათ მშობლებს.

დამრიგებელი/მასწავლებელი სპექტაკლისთვის მზადებას უნდა იწყებდეს პიესის კითხვით. მან უნდა განუმარტოს მოსწავლეებს პიესის თითოეული ფრაზა, ესაუბროს პერსონაჟებზე, მათ ხასიათზე. სპექტაკლი მხოლოდ როლის დეკლარირებას არ გულისხმობს. სასკოლო ღონისძიებები ავლენს ბავშვის შემოქმედებით პოტენციალს, აფართოებს მათ თვალსაწიერს, ამდიდრებს ლექსიკურ მარაგს, ავითარებს კომუნიკაციის და ჯგუფში მუშაობის უნარს და, რაც მთავარია, აძლევს ბიძგს პატარა მოსწავლეს, რომ მოიძიოს მისთვის უკანობი ინფორმაცია, ნაიკითხოს ახალი წიგნი და ა.შ.

კურებულში სცენარები კლასების მიხედვითაა დაყოფილი. აღნიშნილი სცენარები წარმოადგენს შემოთავაზებას, რომელიც დამრიგებელს/მასწავლებელს შეუძლია საკუთარი გემოვნებისა თუ მოსწავლეთა ინტერესებიდან გამომდინარე შეარჩიოს და კლასთან ერთად დაგეგმოს აქტივობა.

საახალწლო საჩუქარი

მონაწილეები:

1. 1-ლი ვიზეპი;
2. მ0-2 ვიზეპი;
3. მ0-3 ვიზეპი;
4. 1-ლი ჯუჯა;
5. მ0-2 ჯუჯა;
6. მ0-3 ჯუჯა;
7. მ0-4 ჯუჯა;
8. მ0-5 ჯუჯა;
9. მ0-6 ჯუჯა;
10. მ0-7 ჯუჯა;
11. თოვლის პაპა;
12. ვიზეპია;
13. პიჭი თგილი ქვეყნიდან;
14. პიჭის 1-ლი მეგობარი;
15. პიჭის მ0-2 მეგობარი;
16. პიჭის მ0-3 მეგობარი;
17. პიჭის მ0-4 მეგობარი;
18. პიჭის მ0-5 მეგობარი;
19. 1-ლი ჩრდილოები პიჭი;
20. მ0-2 ჩრდილოები პიჭი;
21. 1-ლი ჩრდილოები გოგონა;
22. მ0-2 ჩრდილოები გოგონა;
23. 1-ლი პეპელა;
24. მ0-2 პეპელა;
25. მ0-3 პეპელა.

კლასიკური მუსიკის ფონზე სცენაზე გამოდის სამი ფიფქი.

1-ლი ფიფქი: – ახალი წელი ახლოვდება.

მე-2 ფიფქი: – სადაც არ ვიყავი, ყველგან დიდი სამზადისია.

მე-3 ფიფქი: – და ყველგან ძალიან გველიან.

1-ლი ფიფქი: – თოვლის პაპა გვიბარებს, სპეციალური დავალება ჰქონია ჩვენთვის.

მე-2 ფიფქი: – რა საინტერესოა?! ალბათ სადმე გაგვგზავნის სპეციალური მისით.

მე-3 ფიფქი: – სასწრაფოდ წავიდეთ, ძალიან მაინტერესებს და მოგზაურობაც მინდა.

ფიფქები დაფარფატებენ სცენაზე. შემოდის შვიდი ჯუჯა.

1-ლი ჯუჯა: – უი, უკვე თოვს!

მე-2 ჯუჯა: – რამხელა ფანტელებია?!

მე-3 ჯუჯა: – რატომ გიკვირთ? ზამთარში თოვლი რა გასაკვირია?

მე-4 ჯუჯა: – მეც მაგას ვფიქრობდი, ახლა აგვისტო რომ იყოს, უი, უის მაშინ ვიტყოდი.

1-ლი ჯუჯა: – გამიხარდა თოვლის დანახვა და იმიტომ ვთქვი. თქვენ რა, ამ საახალწლოდ ჩხუბი გინდათ?

მე-5 ჯუჯა: – კამათის დრო გვაქვს?! შეხედეთ, რამდენი საქმე გვაქვს.

მე-6 ჯუჯა: – ბავშვების წერილები ერთ მხარეს უნდა დავაწყოთ, საჩუქრები – მეორე მხარეს.

მე-7 ჯუჯა: – და სანამ თოვლის პაპა ირმებს მარხილში შეაბამს, ჩვენ ყველა ბავშვის საჩუქარი გამზადებული უნდა გვქონდეს.

სიმღერა.

შემოდის თოვლის პაპა, ათვალიერებს საჩუქრებს და ილებს წერილებს.

თოვლის პაპა: – ყოჩალ, ჯუჯებო, რა კარგად დაგიხარისხებიათ საჩუქრები?! წერილებიც დაგიწყვიათ. მოდი, წერილებს წავიკითხავ, რას მწერენ ბავშვები (**ათვალიერებს**). ამას დიდი მანქანა უნდა, ამას ბარბის სახლი, ამას ლეკვი. რაო? რაო? რა უცნაურად წერს ეს პატარა, ვერაფერი გავიგე.

შემოდის ფიფქია.

ფიფქია: – თოვლის პაპა, ყველაფერი მზად არის, ფიფქებიც მოფარფატდნენ, თქვენს განკარგულებას ელოდებიან.

თოვლის პაპა: – ფიფქია, მოდი, მოდი, ნახე, რაღაც უცნაური წერილი მივიღე. ვერაფერი გავიგე, იქნებ დამებარო?!

ფიფქია ართმევს წერილს.

ფიფქია: – უი, მართლა რა უცნაური სიტყვებია?! ეტყობა რებუსებით წერს. თან ნახატები, თან სიტყვის ნაწილები! შევეცდები გავარჩიო.

შემოდის პატარა ბიჭი თბილი ქვეყნიდან. თავის წერილს თვითონ ახმოვანებს. ფიფ-ქია ერთვება კომენტარებით.

პიში: – თოვლის პაპა, ძალიან მიყვარხარ.

ფიცები: – ნახეთ, როგორი გული დაუხატავს.

პიში: – ძალიან დიდი მადლობა საჩუქრებისთვის. მე ექვსი წლის ვარ და ყოველ ახალ წელს თქვენგან არაჩვეულებრივ საჩუქრებს ვიღებ . თოვლის ბაბუ, ჩვენს კუნძულზე სულ ცხელა, არასოდეს ყოფილა თოვლი და ნაძვის ხეც არ იზრდება.

ფიცები: – მხოლოდ პალმები და ლიანებია ალბათ, სულ მზე და ზღვა. ჩემთვის იქ ჩასვლა არ შეიძლება, აუცილებლად დავდნები.

თოვლის პაპა: – რაო პატარამ, თოვლი და ნაძვის ხე მინდაო?

ფიცები: – დიახ.

თოვლის პაპა: – რაღაც უნდა მოვიფიქროთ.

თოვლის პაპა და ფიფქია გადიან. შემოდიან ბიჭის მეგობრები.

1-ლი მეგობარი: – ნაძვის ხის სათამაშოები მოვიტანე.

მე-2 მეგობარი: – ყველაზე ლამაზი პალმაც შევარჩიეთ.

მე-3 მეგობარი: – მე ავძვრები პალმაზე და მოვრთავ.

მე-4 მეგობარი: – ჩვენს პალმების ხეივანში ბევრ ნათურას დავკიდებ, თოვლის ბაბუს მარხილს გზა რომ გაუნათოს.

მე-5 მეგობარი: – წელსაც მთავარ პალმასთან დაგვიტოვებს თოვლის პაპა საჩუქრებს, მე მატარებელი ვთხოვე.

1-ლი მეგობარი: – მე დაშნა და მუშკეტერის ფორმა;

მე-2 მეგობარი: – მე დიდი თოფი;

მე-3 მეგობარი: – მე მშვილდი ბევრი ისრით;

მე-4 მეგობარი: – მე კი, კუ ნინძას ფორმა.

პიში თბილი ქვეყნიდან: – აბა შეიარაღებულხართ, ჩვენს კუნძულს მტრის შემოსევის არ უნდა ეშინოდეს

1-ლი მეგობარი: – შენ რა სთხოვე საახალწლოდ?

პიში თბილი ქვეყნიდან: – მე თოვლი და ნაძვის ხე მინდა.

ბავშვები სიცილს დაიწყებენ.

პიში თბილი ქვეყნიდან: – რას იცინით? მე კარგად ვსწავლობ, კარგად ვიქცევი, ნახეთ, თუ არ ამისრულოს თოვლის პაპამ ეს სურვილი?!?

გადიან. შემოდიან თბილად ჩაცმული ბავშვები: ორი ბიჭი, ორი გოგო.

1-ლი ჩრდილოები პიში: – როგორი ქარბუქია, თოვლმა გზა სრულიად დაფარა.

1-ლი ჩრდილოები გოგონა: – სტუმრებიც ვერ მოვლენ ასეთ ქარში.

მე-2 ჩრდილოები პიში: – ჩემს ძალებს ძალიან გაუჭირდათ აქამდე მოსვლა, მარხილი ორჯერ გადაგვიბრუნდა.

მე-2 ჩრდილოები გოგონა: – ნეტავ ამ ქარბუქში თოვლის ბაბუ როგორ მოვა?

1-ლი ჩრდილოები გოგონა: – რატომ ტირი? ხომ იცი, რომ უსაჩუქროდ არ დარჩები, თოვლის ბაბუ აუცილებლად გამოგიგზავნის საჩუქრებს.

მე-2 ჩრდილოები პიში: – ჩემს დას ძალიან უცნაური სურვილები აქვს. სხვა ბავშვივით სათამაშოს, ანდა ახალ წიგნს კი არ ითხოვს?!

1-ლი ჩრდილოები პიში: – აპა რა უნდა? რა გინდა პატარავ, თოვლის ბაბუს რა სთხოვე?

მე-2 ჩრდილოები გოგონა: – თოვლის ბაბუ საახალწლოდ ხომ ყველა სურვილს ასრულებს, ჰოდა მეც ვთხოვე, რომ ზუსტად თორმეტ საათზე ჩემთან პეპლები მოფრინდნენ, ისეთივე ლამაზები, როგორიც ჩემს წიგნში ხატია.

1-ლი ჩრდილოები გოგონა: – ჩვენს ეზოში, ვარდის ბუჩქები რომ ამოვიდნენ გაფურჩქნული ვარდებით და ზუსტად თორმეტ საათზე ბულბულმაც იმღეროს, არ გინდა?

მე-2 ჩრდილოები გოგონა: – მაგაზე არ მიფიქრია, მე ფართატა, ნაირფერი პეპლების ნახვა მინდა და ვნახავ კიდეც!

გადიან. შემოდიან თოვლის პაპა, ჯუჯები და ფიფქია.

თოვლის პაპა: – აპა, გავემზადეთ, ჯუჯებო, დიდი ნაძვის ხე თუ ჩამიდეთ მარხილში, კუნძულზე რომ ჩავიტანოთ?

1-ლი ჯუჯა: – ჩაგიდეთ! დიდია და ფუმფულა, ფიფქებიც მოდიან, ქარბუქსაც მოველაპარაკეთ.

თოვლის პაპა: – გმადლობთ, ძალიან ყოჩალები ხართ!

მე-2 ჯუჯა: – თოვლის პაპა, ერთი პატარა გოგოს წერილი გვაქვს, ჩვენს მახლობლად ცხოვრობს, სადაც სულ თოვს და ზამთარია.

მე-3 ჯუჯა: – გოგონას საახალწლოდ პეპლები სურს.

ფიფქია: – მე მაქვს ძალიან ლამაზი სათამაშო პეპლა და გავუგზავნოთ.

მე-4 ჯუჯა: – არა, არა, ნამდვილი, ფერადი, მოფართატე პეპლების ხილვა სურს.

მე-5 ჯუჯა: – ყინვაგამძლე პეპლები არ არსებობენ და რა ვქნათ?

მე-6 ჯუჯა: – ვერაფერი მოვიფიქრეთ და იქნებ თქვენ დაგვეხმაროთ?

თოვლის პაპა: – რთული ამოცანაა, პეპლები მომიყვანეთ, ყინვაგამძლეობაზე კი რამეს მოვიფიქრებ.

მე-7 ჯუჯა: – წავალ, პეპლებსაც მოვიყვან და ფიფქებსაც შემოვიყვან.

გადის. შემოჰყავს სამი ფიფქი და სამი პეპლა.

1-ლი პეპელა: – გამარჯობათ, როგორ ხართ, ჩემო ძვირფასო და დიდი ხნის უნახავო

მეგობრებო?

მე-2 პეპელა: – ამ ზამთარს ჩვენი თავი რამ გაგახსენათ?

მე-3 პეპელა: – ნაძვის ხისთვის ლამაზი და ნაირფერი სათამაშო პეპლები არიან. ჩვენ რატომ დაგვიბარეთ?

თოვლის პაპა: – ფიფქებო აქ ხართ?

ფიფქები: – აქ ვართ, როგორც ყოველთვის, თქვენს სამსახურში.

თოვლის პაპა: – მაშ ასე, მე ჩემი მარხილით მივდივარ, ფიფქებო, თქვენ ჩრდილოეთის ქარბუქს გამოჰყევით, დღეს თოვლით პატარა ბიჭი უნდა გავახაროთ. მას თოვლი არასდროს უნახავს. ქარბუქი თავის საქმეს უცებ გააკეთებს, თქვენ კი ისე უნდა იფარფატოთ და მოთოვოთ, როგორც არასდროს.

ფიფქები: – პეპლებო, თქვენ კი აი, ამ კოლოფში თბილად განთავსდით. თქვენი დრო რომ მოვა, უკიდურეს ჩრდილოეთში ერთ სახლში შეგაფრენთ და ერთ გოგოს თქვენი ცეკვა უნდა შეუსრულოთ. აბა, თქვენ იცით!

თოვლის პაპა: – დავიძარით.

სიმღერა. გადიან.

უკიდურესი ჩრდილოეთი. შემოდიან ორი ბიჭი და ორი გოგო. ბავშვები დგანან ნაძვის ხესთან.

1-ლი ჩრდილოელი პიში: – სულ ცოტაც და ახალი წელი დადგება.

მე-2 ჩრდილოელი პიში: – თოვლის პაპა, ალბათ, წელსაც საკვამურიდან ჩამოგვიყრის საჩუქრებს. ამიტომ მე ბუხართან ვიდგები.

1-ლი ჩრდილოელი გოგონა: – ნახეთ, ნახეთ ცაში თოვლის პაპას მარხილი გამოჩნდა.

მე-2 ჩრდილოელი გოგონა: – ჩემი პეპლებიც მოფრინდნენ.

მე-2 ჩრდილოელი პიში: – აი, საჩუქრებიც.

ყველას აწვდის ლამაზად გახვეულ კოლოფებს. ბავშვები ხსნიან, მე-2 ჩრდილოელი გოგონა თვალებდახუჭული ხსნის. შემოდიან პეპლები.

1-ლი გოგონა: – პეპლები, ჩემი პეპლები!

პეპლები ასრულებენ ცეკვას.

მე-2 ჩრდილოელი გოგონა: – აი, ხომ ვამბობდი საახალწლოდ ყველა სურვილი სრულდება – მეთქი. შეხედეთ, შეხედეთ რა ლამაზები არიან!

სიმღერა. გადიან. კუნძული. შემოდიან კუნძულზე მცხოვრები ბავშვები.

პიშის 1-ლი მეგობარი: – ყველაფერი გავამზადეთ, ჩვენი კუნძული მორთულ-მოკაზმულია.

პიშის მე-2 მეგობარი: – ყველა პალმა ბრჭყვიალებს.

პიშის მე-3 მეგობარი: – უამრავი ტკბილეული გვაქვს. როგორ მიყვარს ახალი წელი!

შემოდის პიჭი თბილად ჩაცმული.

პიჭის მე-4 მეგობარი: – მეგობარო, ავად, ხომ არ ხარ?!
პიჭი თბილი ქვეყნიდან: – არა, დღეს ჩვენს კუნძულზე მოთოვს და თბილად ჩავიცვი.
პიჭის მე-5 მეგობარი: – ნეტარ არიან მორწმუნენი!
პიჭის 1-ლი მეგობარი: – როგორი ქარი ამოვარდა, ნეტავ, რა ხდება?
პიჭის მე-2 მეგობარი: – ძალიან აცივდა, შეხედე, ყველა შენი სახლისკენ მირბის! ხომ,
მშვიდობაა?!
პიჭი თბილი ქვეყნიდან: – გავიქცეთ, ვნახოთ!
პიჭის მე-3 მეგობარი: – ნაძვის ხე, ნახე! თოვლის პაპამ ნაძვის ხე მოგიტანა!
პიჭის მე-4 მეგობარი: – რა ლამაზია, რა ფუმფულა!
პიჭის მე-5 მეგობარი: – ძალიან ცივა და თან...
პიჭი თბილი ქვეყნიდან: – თოვს, ნახეთ, რა ლამაზი ფიფქებია!

შემოდიან ფიფქები. სიმღერა. შემოდის ყველა პერსონაჟი.

თოვლის პაპა: – საახალწლოდ უამრავ წერილს ვიღებ, ყველა ბავშვს ვუსრულებ
სურვილებს. ჩემო საყვარლებო, შეუძლებელი არაფერია, მთავარია, გჯეროდეთ და
არასდროს დაკარგოთ იმედი. გილოცავთ ახალ წელს!

საფინალო სიმღერა.

ქუნქულები და თხუპნიები

მონაწილეები:

ეუცეულები:

1. ტასიპო;
2. ვასიპო-ტასიპოს ძმა;
3. მართა;
4. მატასი;
5. კატუნა;
6. ალექსი;
7. ზუპრიპო;

თხუპნები:

8. მაშო;
9. აპაპო;
10. ანანო-აპაპოს და;
11. სანდალა;
12. ვატუტა;
13. ბუბურა;
14. ცუცულა;
15. მზე;
16. 1-ლი ჩიტი;
17. მე-2 ჩიტი;
18. რუ;
19. კონფერანსი;
20. 1-ლი მასხარა;
21. მე-2 მასხარა;
22. მე-3 მასხარა;
23. მომთვინიერებელი;
24. 1-ლი ლომი;
25. მე-2 ლომი.

გათენდა. ისმის მამლის ყივილი, ჩიტების ჭიკჭიკი. სცენაზე გამოდის მზე.

სიმღერა. შემოდის ორი ჩიტი.

1-ლი ჩიტი: – მზეო, მზეო ცხრათვალავ, როგორ ხარ?

მზე: – კარგად ვარ, ჩემო პატარავ, ვათბობ, ვანათებ, სიხარულს და ბედნიერებას ვანიჭებ გარშემო ყველას.

მე-2 ჩიტი: – მზეო, მზეო, შენ ჩვენზე მაღლა ხარ და ყველაფერს ხედავ? მაღლიდან ყველაფერი კარგად ჩანს?

მზე: – კარგად ჩანს ჩიტუნებო, რატომ მეკითხებით?

1-ლი ჩიტი: – ჩვენი დიდი და ლამაზი ტყის სხვადასხვა ბოლოში ძალიან უცნაური ბავშვები ცხოვრობენ.

მე-2 ჩიტი: – ძალიან საყვარლები, მაგრამ სრულიად განსხვავებულები.

მზე: – რა საინტერესოა?! აბა, დავხედავ. რაო, რაო? სოფელს რა ქვიაო? ქუნ-ქუ-ლე-ბი (ამბობს დამარცვლით) მოდით, ჯერ აქ ვნახავ, რა ხდება?

ისმის მამლის ყივილი. გამოდიან ბავშვები სიმღერით.

მართა: – გაიღვიძეთ, საყვარლებო? ვხედავ, მოწესრიგებულხართ, ხელ-პირიც დაგიბანიათ.

ზუკრიკო: – ოთახებიც მოვაწესრიგეთ და მზად ვართ საუზმეც მივირთვათ.

ალექსი: – გოგონებო, რა მოგვიმზადეთ?

ვასიკო: – ჩვენც მოგეხმარებით სუფრის გაშლაში.

მატასი: – გმადლობთ, ბიჭებო, ჩანგლები მარცხნივ დააწყვეთ, დანები – მარჯვნივ

კატუნა: – გემრიელი ტაფამწვარი გვაქვს, კაკაო და ფუნთუშები.

ბავშვები მაგიდას შემოუსხდებიან.

ტასიკო: – გემრიელად მიირთვით!

მზე: – როგორი კარგი და მოწესრიგებული ბავშვები ცხოვრობენ ქუნქულებში?! ჩიტუნებო, წამოდით, ტყის მეორე მხარეს გავიხედოთ, ვნახოთ იქ რა ხდება.

ქუნქულები გადიან. ისმის მამლის ყივილი. სიჩუმე. მამალი ისევ ყივის. უცებ სცენაზე გაღმოაგდებენ ფეხსაცმელს. ცალი ფეხსაცმლით სცენაზე გამოდის ვატუტა.

ვატუტა: – მამალო, არ მორჩები ყივილს? დამაძინე, დაღლილი ვარ. მაშო, მაშო სად ხარ?

გამოდის მაშო, იფშვნეტს თვალებს.

მაშო: – ვატუტა, არც შენ იძინებ და არც სხვას აძინებ?

შემოდიან დანარჩენი თხუპნები.

სანდალა: – მშია, გოგონებო რა მოგვიმზადეთ?

ანანო: – არაფერი. ამ კვირაში თეფშები, ქვაბები, ტაფები, ჭიქები, მოკლედ ყველაფერი

ბიჭებს უნდა დაგერეცხათ.

ცუცცულა: – არ გარეცხეთ და დარჩით მშივრები.

აპაპო: – არც თქვენ შეგინუხებიათ თავი რეცხვით წინა კვირაში.

გუპურა: – მე ძალიან მშია, წავალ პურს მაინც ვიყიდი.

ბავშვები გადიან.

მზე: – ეს რა ვნახე ჩიტუნებო, თხუ-პნი-ებ-ი. შესაფერი სახელი დაურქემევიათ სოფლის თვის. რა კარგი ბავშვები არიან და როგორი მოუწესრიგებლები. რამე უნდა მოვიფიქროთ.

1-ლი ჩიტი: – თხუპნიები ქუნქულებივით უნდა მოვაწესრიგოთ.

მე-2 ჩიტი: – აუცილებლად, თორემ მათ ტერიტორიაზე მალე აღარც ჩიტები ვიფრენთ, ხეებიც გახმება, ჭუჭყი და ნაგავი წაიღებს იქაურობას.

მზე: – ამ საკითხს მე მივხედავ.

გამოდის რუ.

მზე: – ჩემო პატარა, ჩუხჩუხა მეგობარო, როგორ ხარ?

რუ: – კარგად ვარ, ცხრათვალავ.

მზე: – შენი დახმარება მჭირდება.

მიღის რუსთან და ყურში ეჩურჩულება.

რუ: – ისე დავიმალები ვერავინ მიპოვნის.

გადიან. შემოდიან თხუპნიები.

აპაპო: – ძალიან ცხელა, წავალ რუში ჩავწვები და გავგრილდები.

ვატუტა: – მეც მოგინვები, საქმე მაინც არაფერი მაქვს.

ანანო: – ვაიმე, რუ დამშრალა, რა ვქნათ?

სანდალა: – როგორ მწყურია?!

მაშო: – დასალევი წყალი დაგვჭირდება მხოლოდ, გაგრილებით კი ტყეშიც გავგრილდებით.

გუპურა: – წავიდეთ, სადმე წყარო მოვძებნოთ.

ცუცცულა: – წყალი რითი მოვიტანოთ?

სანდალა: – ბოთლებს იქვე გადავავლოთ, ვინ წავა წყაროზე?

ვატუტა: – კენჭი ვყაროთ, ჩემს ქუდში სამი გატეხილი ჯოხია, ვისაც შეხვდება, ისინი წავლენ.

ბავშვები ქუდიდან იღებენ პატარა ჯოხებს.

გუპურა: – წყალზე და-ძმა მიბრძანდება და სანდალაც.

ცუნცული: – აბაბო, შენ ამ ბოთლებით მოიტანე (აძლევს), ანანო, შენ – ამით, სანდალ, შენ ეს დიდი ბოთლი აიღე.

ბავშვები გადიან. რჩებიან აბაბო, ანანო და სანდალა.

აპაპო: – საით წავიდეთ?

ანანო: – ტყის გადაღმა წავიდეთ, იქ აუცილებლად იქნება რამე.

სანდალი: – უჰ, დავიღალე!

მოძრაობენ სცენაზე. სიმღერა. შემოდიან ქუნქულები.

სანდალი: – ნახეთ, რაღაც სოფელია. რა გემრიელი სუნი დგას?

გამოდიან მართა, ტასიკო და ვასიკო.

ანანო: – ნახეთ, ბავშვები, ვკითხოთ წყლის ამბავი.

აპაპო მართას: – წყალი გვინდა ავავსოთ, სად გაქვთ წყარო?

მართა: – გამარჯობა, მე მართა ვარ, ესენი ჩემი მეგობრები არიან, ვასიკო და ტასიკო.

ვასიკო: – გამარჯობათ, გვიხარია თქვენი ნახვა. რით შემიძლია დაგეხმაროთ?

ანანო: – ჩვენს სოფელში რუ დაშრა და წყალი გვინდა ავავსოთ.

ტასიკო: – გამარჯობათ, აუცილებლად დაგეხმარებით, წამობრძანდით ჩვენთან.

სანდალა აპაპოს: – რა სულ გამარჯობას იძახიან, ალბათ ყრუები ვგონივართ.

სანდალა მიუბრუნდება მართას.

სანდალი: – ჩვენ დილიდან მშივრები ვართ, წყალიც არ გვქონდა.

მართა: – სტუმარი ღვთისაა, წამობრძანდით.

მიჰყავს წყაროსთან. სანდალა შეუშვერს ბოთლს, წყალი შეწყდება.

სანდალი: – აქაც არ მოდის წყალი?

ვასიკო: – მოდიოდა, ნეტავ, რა მოხდა?

ვასიკოს მისვლაზე წყალი წამოვა.

ვასიკო: – წყალი მოდის.

მოვა ანანო, ანანოზეც შეწყდება, მივა ტასიკო – წამოვა.

ტასიკო: – აქ რაღაც უცნაური ამბავია, მომეცით თქვენი ბოთლები, ავაგსებ.

მართა: – უწყლოდ ბოთლებიც ვერ გაურეცხავთ, მივეხმაროთ, გავურეცხოთ.

გარეცხავენ, აავსებენ და აწვდიან.

აპაპო: – როგორი პრიალა ბოთლები გვქონია და არ ვიცოდით?

ვასიკო: – წამობრძანდით, ვისადილოთ.

შემოდიან სხვა ქუნქულები.

მატასი: – გამარჯობათ სტუმრებო, მიხარია თქვენი ნახვა.

კატუნა: – ჩრდილში დასხედით, ჩვენ მანამადე სუფრას გავშლით.

აპაპო: – როგორი სისუფთავეა?! ყველაფერი კრიალებს.

ალექსი: – მობრძანდით, დასხედით.

ზუპრიპო: – სტუმრებს ხელებს დავაბანინებ.

ანანო: – უჰ, კარგი, წამოვალთ.

თხუპნიები ხელებს იბანენ, მიუსხდებიან სუფრას.

აპაპო: – დანა-ჩანგალი, გახამებული ხელსახოცები, სისუფთავე რა კარგი ყოფილა?!

ანანო: – ზრდილობიანი საუბარიც რა კარგი მოსასმენია?!

სანდალა: – გმადლობთ, მეგობრებო, გემრიელად გეახელით, ჩვენი სტუმრობით თავს ალარ შეგაწყენთ. ერთ კვირაში მთელ ქუნქულებს ჩვენთან, თხუპნიებთან, გეპატიულებით.

აპაპო ანანოს: – ამას შეხედე!

ანანო: – თხუპნიები ისე გვქვია, მართლა ასეთები კი არ ვართ?!

ზუპრიპო: – დიდი მადლობა, აუცილებლად გეწვევით.

ქუნქულები გადიან. თხუპნიები გაემართებიან შინისაკენ.

სანდალა: – როგორც კი მივალთ, ყველაფერი მოვაწესრიგოთ.

ანანო: – რუს ჯადოსნურ სიტყვებს ვეტყვი, იქნებ წამოწანწვარდეს.

აპაპო: – რომელ ჯადოსნურ სიტყვებს?

ანანო: – გამარჯობა, გმადლობ, თუ შეიძლება, ბოდიში. . .

აპაპო: – ხოო, ეს თუ გვიშველის.

შემოდიან თხუპნიები.

ვატუტა: – დედა, როგორ გათეთრებულხართ?!

ბუბურა: – წყალი მოგვიტანეთ? ხომ კარგად ხართ?

ანანო: – გმადლობთ, მეგობრებო, კარგად ვართ!

მაშო: – მგონი, მეგობრები შეგვიცვალეს.

ცუცულა: – რუში წყალი წამოწანწვარდა.

სანდალა: – ერთ კვირაში სტუმრები გვეყოლება, ძალიან კარგი ბავშვები.

აპაპო: – სასწრაფოდ აქაურობა უნდა დავალაგოთ, თორემ შევრცხვებით.

აბაბო, ანანო და სანდალა იწყებენ დალაგებას. დანარჩენები სხედან.

სიმღერა.

ვატუტა: – რუ ისევ მოჩუხჩუხებს?

მაშო: – წავალ, დავეხმარები.

ცუცულა: – მეც მოვდივარ.

პუპურა: – ვატუტა, წამოდი, ძველი და დამტვრეული ნივთები გადავყაროთ.

აპაპო: – როგორ დავსუფთავდით, რა კარგია?!

ცუცულა: – თითქოს ჰაერიც გაიწმინდა.

შემოდის ცირკი. სამი მასხარა, მომთვინიერებელი ორი ლომით და კონფერანსიე.

კონცერანსიე: – ცირკი „კოკორა“ გეპატიუებათ ყველას! მობრძანდით, გელით გაშლილი ხელით!

თხუპნიები: – ვაშა!!!

თხუპნიები გადანაწილდებიან ცირკის მსახიობთა გარშემო.

კონცერანსიე: – რა კარგი ბავშვები შეკრებილან, სუფთები და კოპნიები, მოდით ჩემო მასხარებო, გავახაროთ პატარები.

გამოდიან მასხარები.

1-ლი მასხარა: – ჰა, ჰა, ჰა გარშემო ყველაფერი როგორი ჭუჭყიანია?!

მე-2 მასხარა: – შავი, შავი, კუპრივით.

მე-3 მასხარა: – რამდენი დამტვრეული ნივთია?!

თხუპნიები: – არა, არა, ჩვენ დავალაგეთ.

მასხარები: – თქვენ? (**დაეცემიან**).

1-ლი მასხარა: – დავინახე, ყველაფერი სისუფთავით ბზინავს.

მე-2 მასხარა: – ყველაფერი ბზინავს, მაგრამ ბავშვები არიან მოუწესრიგებლები.

თხუპნიები: – არა, არა, ჩვენც მოვწესრიგდით, სუფთები ვართ.

ვატუტა: – ხელ-პირი დავიბანეთ.

პუპურა: – თმებიც დავივარცხნეთ.

მასხარები: – რა ყოჩალები ყოფილხართ?

1-ლი მასხარა: – თქვენ ჯადოსნური სიტყვებიც გეცოდინებათ.

მე-2 მასხარა: – ამას ჩვენს ლომებზე შევამოწმებთ.

მე-3 მასხარა: – აბა, ვნახოთ, რამდენად უშიშრები ხართ?!

გამოდის მომთვინიერებელი ორი ლომით.

მომთვინიერებელი: – ალე-ჰოპ, ალე-ჰოპ!

ლომები ხტიან აქეთ-იქით.

მომთვინიერებელი: – აბა, ვინ ხართ მამაცი, ვინ არ შეუშინდებით ლომებს?

ვატუტა: – მე, მე არ მეშინია არაფრის.

მომთვინიერებელი: – მაშ, მობრძანდი. აბა, თუ მაგარი ბიჭი ხარ, თათზე დაადე ხელი.

ვატუტა მიუახლოვდება ერთ ლომს, ის დაიღრიალებს, მეორეს მიუახლოვდება – ისიც დაიღრიალებს.

მომთვინიერებელი: – ჯადოსნური სიტყვები! მამაცო ბიჭო, ჯადოსნური სიტყვები!

ვატუტა: – აბრაკადაბრა! ..

ლომები ლმუიან.

ანანო: – მე გამოვალ, მე.

გადის.

მომთვინიერებელი: – ოჟ, რა მამაცი გოგოა, აბა, ვნახოთ რას იზამს?

ანანო: – გამარჯობა ლომებო, როგორ ხართ? თუ შეიძლება, თქვენი თათი მომეცით!

ლომები გაუწოდებენ თათს.

ანანო: – გმადლობთ!

ლომები თავს მიადებენ.

კონფერანსი: – ყოჩალ, ყოჩალ, გცოდნია ჯადოსნური სიტყვები. აქ ვატყობ, ზრდილი, სუფთა და ჭკვიანი ბავშვები ცხოვრობენ.

კონფერანსი ტაშს შემოკრავს და ცირკი გადის. გამოდიან მზე და ჩიტუნები.

1-ლი ჩიტი: – მზეო, მზეო, საოცრება მოახდინე!

მე-2 ჩიტი: – თხუპნიები მოაწესრიგე, ქუნქულებს დაუმეგობრე.

მზე: – და თქვენც აგაჭიკიკეთ, ნახეთ, თხუპნიებთან ბუნებამაც გაივიძა. ჩიტებიც ჭიკიკებენ და რუც მოჩუხჩუხებს.

გამოდიან თხუპნიები და ქუნქულები.

საფინალო სიმღერა.

მხიარული თერმა

მონაწილეები:

1. 1-ლი მგელი;
2. მე-2 მგელი;
3. მე-3 მგელი;
4. ქალი;
5. წამყვანი;
6. დედა თხა;
7. 1-ლი ციკანი;
8. მე-2 ციკანი;
9. მე-3 ციკანი;
10. მე-4 ციკანი;
11. მე-5 ციკანი;
12. მე-6 ციკანი;
13. მე-7 ციკანი;
14. მე-8 ციკანი;
15. მე-9 ციკანი;
16. კატა;
17. 1-ლი კნუტი;
18. მე-2 კნუტი;
19. მე-3 კნუტი;
20. ნაფ-ნაფი;
21. ნუფ-ნუფი;
22. ნიფ-ნიფი;
23. ნითელქუდა;
24. დედა;
25. მონადირე;
26. პეპია.

სამი მგელი შემოდის და ხვდება ერთმანეთს.

1-ლი მგელი: – გამარჯობა! როგორ ხართ, ჩემო რუხო ძმებო?

მე-2 მგელი, მე-3 მგელი: – როგორ ვიქნებით, ძალიან გვშია.

1-ლი მგელი: – ნუ დარდობთ, კარგი ამბები მაქვს თქვენთვის. აქვე ახლო-მახლო ერთ ფერმაში, ჩვენ გასახარად ციკნები, გოჭები და კნუტები გადმოვიდნენ საცხოვრებლად.

მე-3 მგელი: – რა კარგია, ეჭვი მაქვს, ერთი პატარა გოგონაც ტკბილი ლუკმა იქნება. დიდი ხანია ვუთვალთვალებ.

მე-2 მგელი: – მოდი გავიყოთ და გემრიელი სადილი მოვიწყოთ, წავედით.

გადიან.

შემოდის ძაღლი ყეფა-ყეფით.

ძაღლი: – რაღაც მგლის სუნი მცემს, ეტყობა სადღაც ახლოს არიან. ჰამ, ერთი შემოვირბინო ჩვენი ფერმა, დავაფრთხო მსუნავი.

გარბის.

ფერმა წამოიშალა. ეზოში გამოვიდნენ ცხოველები: თხა ციკნებით, გოჭები, კატა კნუტებით.

სიმღერა.

წამყვანი: – ტყის პირას გაშენებული ფერმის ერთ პატარა სახლში ცხოვრობდა დედა თხა, რომელსაც ჰყავდა ცხრა მშვენიერი ციკანი. დედა თხა ყოველ დღე მიდიოდა საჭმლის მოსატანად და ყოველთვის ეუბნებოდა თავის შვილებს:

დედა თხა: – ჩემო საყვარელო შვილებო, მე მივდივარ ბაზარში, საჭმელი უნდა მოგიტანოთ. იცოდეთ, კარი არავის გაუღოთ, მე მალე დავბრუნდები და გიმღერებთ ჩემს სიმღერას.

სიმღერა.

დედა თხა: – ხომ გაიგეთ?!

ციკნები: – დიახ დედიკო, ნუ ღელავ, კარს არავის გავუღებთ.

დედა: – კარი საკეტით ჩაკეტეთ. აბა, თქვენ იცით, სახლი არ აურიოთ!

დედა თხა მიდის. გზაში ხვდება მეზობელი კატა.

კატა: – (გაპრანჭულად) გამარჯობა თხაო, როგორ ხარ?

თხა: – გამარჯობა, ჩემო კარგო, გმადლობ, კარგად!

კატა: – პატარა, ლამაზი შვილები როგორ გყავს? ოჟ, ძალიან საყვარლები არიან!

თხა: – გმადლობ, გმადლობ, თქვენი შვილებიც ძალიან ლამაზები არიან.

კატა: – სად მიდიხარ მეზობელო?

თხა: – ბაზარში, მალე დავბრუნდები. არ მინდა დიდი ხნით დავტოვო პატარები.

პატა: – ნამდვილად, ნამდვილად. ძალიან საშიში დროა. ამბობენ, მგელი ისევ გამოჩნდა ტყეში. ოჰ, მიაუ, ძალიან მეშინია!

გადიან.

მგელი იმაღება ხის უკან და ესმის მეზობლების საუბარი.

ნამყვანი: – მგელმა გაიგონა თხის საუბარი, მიხვდა, რომ ის სახლიდან წავიდა და მალე არ დაბრუნდებოდა. მგელი ძალიან მშიერი იყო, გაძუნდულდა თხის სახლისაკენ, რათა შეეჭამა პატარა ციკნები.

1-ლი მგელი: – ესეც ასე, დედა თხა წავიდა, წავიდე ახლა, შევუსანსლო ციკნები.

ციკნების სახლი.

1-ლი ციკანი 1 (ჭირის): – დედა მინდა, დედა...

მე-2 ციკანი: – რა გატირებს სულელო? ჩვენი დედიკო მალე დაბრუნდება.

მე-3 ციკანი: – დაბრუნდება და საჭმელს მოგვიტანს.

მე-4 ციკანი: – სანამ დედა მოვა მოდით, ვითამაშოთ.

მე-5 ციკანი: – მე დედა ვიქნები.

მე-6 ციკანი: – მე ვითომ მამა ვარ.

მე-7 ციკანი: – ჩვენ თქვენი შვილები? რა კარგია, სასეირნოდ წაგვიყვანთ?

მე-8 ციკანი: – რას ამბობ, კარის გაღება და გარეთ გასვლა როგორ შეიძლება?! ტყეში მგელია.

მე-9 ციკანი: – დედამაც ხომ დაგვიბარა, კარგად მოიქეცითო. მოდით, ვიმღეროთ და ვიცეკვოთ, ამასობაში დედაც მოვა.

ციკნები: – ჰო, ჰო!

სიმღერა.

მგელი აკაკუნებს.

მგელი: – გამიღეთ კარები, დავბრუნდი, საჭმელი მოგიტანეთ.

ციკნები: – არა, შენ არა ხარ ჩვენი დედა. დედა ყოველთვის გვიმღერის, შენ კი ბოხი ხმა გაქვს.

მგელი: – გამიღეთ ახლავე კარი, ვითვლი სამამდე, მერე კი შემოვამტვრევ. ერთი, გააღეთ ჩქარა, ორი!...

ნამყვანი: – ციკნებმა ისეთი ხმაური ატეხეს, რომ მათი ხმა ფერმის ბოლოშიც კი ისმოდა. მგელი შეშინდა, გულადმა ძალლმა არ მომისწროსო და გაიქცა.

მგელი: – არა, არა, ეს რა ამბავია, ისევ მშიერი დავრჩი. იქნებ, კნუტებთან გამიმართლოს. წავიდე, ვნახო იქ რა ხდება?

ამ დროს ბრუნდება დედა თხა.

თხა: – აქ რა ამბავია?

ციკნები: – ჩვენ მგელი ისე შევაშინეთ, რომ კუდამოძუებული გაიქცა.

თხა: – რა ყოჩალები ხართ, ჩემო პატარებო! (**და ეხვევა**).

კატის ოჯახი.

კატი: – კნუტებო, აბა მოემზადეთ, ვიმღეროთ, მიაუ!

ლა, ლა, ლა...

1-ლი კნუტი: – ლა, ლა, ლა...

მე-2 კნუტი: – ლა, ლა, ლა...

მე-3 კნუტი: – ლა, ლა, ლა...

სიმღერა.

კატი: – მიაუ, მიაუ, ძალიან კარგია. ეხლა შემომხედეთ და ვისწავლოთ ცეკვა. ერთი, ორი, სამი, ერთი, ორი, სამი...

ოჳ, რა ნიჭიერი კნუტები ხართ, აუცილებლად თეატრალურ სკოლაში მიგაბარებთ.

1-ლი კნუტი: – რა კარგია დედიკო, მე ცნობილი მომღერალი გავხდები.

მე-2 კნუტი: – მეც, მეც, ო, როგორ მომწონს სცენა!

მე-3 კნუტი: – მიაუ, მეც როგორ მინდა ვიცეკვო დიდ სცენაზე!

კატი: – კნუტებო, მე საყიდლებზე მივდივარ, კარი არავის გაუღოთ. მითხრეს მშიერი მგელი დაძრნისო და... . ფრთხილად იყავით.

მიღის.

1-ლი კნუტი: – მე წავიკითხავ.

მე-2 კნუტი: – მე დავწერ.

მე-3 კნუტი: – მე ფანჯარაში გავიხედავ.

მგელი: – დედა კატა სახლში არ არის. ამ სულელ კნუტებს აუცილებლად შევჭამ. ოჳ, როგორ მშია!

აკაკუნებს.

1-ლი კნუტი: – ვინ არის?

მგელი: – თქვენი დედა ვარ.

მე-2 კნუტი: – აბა, თათი გვაჩვენე!

მე-3 კნუტი: – არა, თქვენ ჩვენი დედა არა ხართ. ჩვენს დედას თეთრი, ფუმფულა თათი აქვს.

მგელი ხელზე თეთრ ხელთათმანს იცვამს და ისევ აკაკუნებს.

კნუტები: – ვინ არის?

მგელი: – თქვენი დედა დავბრუნდი, გამიღეთ კარები!

1-ლი კნუტი: – ვაი, თეთრი თათი ჩანს!

მე-2 კნუტი: – მაგრამ ხმა ის არ არის.

მე-3 კნუტი: – შენ ჩვენი დედა არ ხარ, მას ძალიან ნაზი ხმა აქვს.

მგელი: – (წვრილი ხმით) გამიღეთ კარი, თქვენი დედა ვარ, დავბრუნდი.

კნუტები აღებენ კარს, მგელი შევარდება, მაგრამ კნუტები დამალვას ასწრებენ. ხმაურზე ყეფა-ყეფით შემოვარდება ძალლი, მგელი გარბის.

მგელი: – ისევ მშიერი დავრჩი. რა ვქნა?

ძალლი: – ოჟ, შე მსუნავო, ასე იოლად ვერ დამიძვრები, მე შენ გიჩვენებ სეირს! ჰავ, ჰავ!

გარბიან.

მგელი: – ვაი, ძლივს გადავურჩი ამ ძალლს. ვაი ფეხო, ფეხო! როგორ დამკბინა! ეჟ, ეტყობა ძალიან დავბერდი, ვეღარ დავრბივარ.

შემოდის კატა.

პატა: – აფსუს, სად ვიყავი?! რა დღეს დავაყრიდი მაგ მსუნავს! ჩემო კნუტებო, მოდით დედიკოსთან.

ეხუტება და გადიან.

სამი გოჭი ზის ხის ძირას და მლერის, მერე დგებიან და ცეკვავენ „მგელი ჩვენ რას დაგვაკლებს...“

ნაფ-ნაფი: – ოჟ, რა კარგი დრო გავატარეთ!

ნუფ- ნუფი: – კი, კი, ნამდვილად. ბევრი რკოც მივირთვით.

ნიფ-ნიფი: – ყველაფერი ძალიან კარგია, მაგრამ მალე აცივდება და სახლები არ უნდა ავიშენოთ?!

ნაფ-ნაფი: – კარგი რა! მოგცლია, რა დროს სახლის მშენებლობაა? ტყეში ვინავარდოთ და გავერთოთ.

ნუფ- ნუფი: – სახლის აშენებას ყოველთვის მოვასწრებთ, ხომ იცი, ძმაო, რა მარდები ვართ?

ნამყვანი: – ზაფხულიც მალე მიიღია და შემოდგომაც. აცივდა. გოჭებს შესცივდათ და დაიწყეს სახლების აშენება.

შემოდის მე-2 მგელი.

მე-2 მგელი: – ეჟ, როგორ მშია! ამბობენ მგლებს წელს არ უმართლებთო. ძალიან მშია, ძალიან. ჩაპუტკუნებულ, გემრიელ გოჭებზე უარს არ ვიტყოდი. წავიდე, იქნებ მათ კვალს მივაგნო.

მგელი გადის. შემოდიან გოჭები.

ნაფ-ნაფი: – ჩემი სახლი ძალიან ლამაზი იქნება. დიდი შრომაც არ დასჭირდება. ჩალა მშვენიერი მასალაა, მსუბუქი და თბილი.

ნუფ-ნუფი: – ოჟ, რა ლამაზი გამოდის ჩემი სახლი?! რა ლამაზად მოიწნა ფიჩები, არც შემცივდება. ჩემი სახლი ნამდვილად ჩემი ციხე-სიმაგრეა.

ნამყვანი: – მხოლოდ ნიფ-ნიფი არ ზარმაცობდა და ნამდვილ, ქვის სახლს აშენებდა.

ნიფ-ნიფი: – აი, ესეც ასე. სახლი მზადაა, მას ვერც მიწისძვრა, ვერც ქარიშხალი და ვერც მგელი ვერაფერს დააკლებს. წავალ, ჩემს ძმებს მოვინახულებ.

გოჭები დარბიან და მღერიან.

მე-2 მგელი: – მგონი გამიმართლა, გოჭების ხმა მესმის და მათ საამურ სურნელსაც ვგრძნობ.(ხელებს იფშვნეტს) ხო, ხო, ხო, რა გემრიელი სადილი მელის?! გოჭი შემწვარი, გოჭი მოხარშული და რა გინდა, სულო და გულო!

გამოდის მგელი და მისდევს გოჭებს, ნაფ-ნაფის და ნუფ-ნუფის სახლებს შეუბერავს და დაანგრევს. ძმები ნიფ-ნიფის სახლში შეცვივდნენ. მგელი აბრახუნებს, აბრახუნებს და კარს ვერ ამტვრევს.

ნაფ-ნაფი: – რა ჭკვიანი ხარ ნიფ-ნიფ, რა კარგი სახლი აგიშენებია, ჩემი ჩალის სახლი დაიშალა, აღარ დარჩა მისგან არაფერი, ეჲ!...

ნუფ-ნუფი: – შენი სახლი ძალიან მყარია, თუმცა შესახედად ჩემი უკეთესი იყო, ლამაზად მოწნული. სულ სათითაოდ ვარჩიე თითოეული ფიჩხი ეჲ!...

ნიფ-ნიფი: – ნუ დარდობთ, ჩემო ძმებო! ჩემი სახლი თქვენი სახლია, ხომ ხედავთ მას მგელმა ვერაფერი დააკლო. ვიცხოვროთ აწი ერთად.

მგელი: – ეჲ, ბედი არ მწყალობს!

ნამყვანი: – ფერმასთან ახლოს ერთი გოგონა ცხოვრობდა, რომელსაც ყველა წითელქუდას ეძახდა. ერთხელ, დედამ წითელქუდას დაუძახა და უთხრა.

დედა: – წითელქუდა! ბებია ავად გახდა. მე ღვეზელები გამოვაცხვე, წადი, წაუღე, გაახარე მოხუცი.

წითელქუდა: – კარგი დედიკო, ჩამილაგე კალათაში და წავალ ბებოს მოსანახულებლად.

დედა: – ჩემო კარგო, გრძელი გზა მოიარე და ბებიკოსთან მშვიდობით მიდი, ტყით არ წახვიდე. ამბობენ იქ მგლები დაძუნძულებენო. ხომ იცი, სიფრთხილეს თავი არ სტკივა.

წითელქუდა: – ნუ ნერვიულობ დედიკო!

სიმღერა წითელქუდაზე.

გამოდის მე-3 მგელი.

მე-3 მგელი: – ჩემი ძმები ულუკმაპუროდ დარჩნენ. ეჲ, ახლა ჩემს იმედზეა მთელი სამგლეთი. ეს მომღერალი გოგონა ვინ არის? რა საამო ხმა აქვს? მივიდე, გავიგო ვინ არის, იქნებ ბედმა გამილიმოს.

მე-3 მგელი მიდის წითელქუდასთან.

მე-3 მგელი: – გამარჯობა, გოგონი, საით გაგიწევია?

ნითელებუდა: – ბებია ავად გამიხდა და სანახავად მივდივარ.

მე-3 მგელი: – სად ცხოვრობს შენი ბებია?

ნითელებუდა: – ტყის გადაღმა, პატარა, ლამაზ სახლში.

ნამჟვანი: – მგელი გაიქცა ბებიას სახლისკენ, გააღო კარები და გადაყლაპა ბებია, ჩაიცვა მისი პერანგი, დაიხურა ქუდი, გაიკეთა სათვალეები და ჩაწვა ლოგინში.

ნითელებუდა (აკაკუნებს კარზე): – ბებია, ბებია, მე ვარ წითელქუდა.

მგელი: – გასწიე ურდული და კარი გაიღება.

წითელქუდა მიდის ბებიასთან და გაოცებული უყურებს.

ნითელებუდა: – ბებია, ბებია, რატომ გაქვს ასეთი დიდი თვალები?

მე-3 მგელი: – იმიტომ, რომ კარგად დაგინახო.

ნითელებუდა: – ბებია, ბებია, რატომ გაქვს ასეთი დიდი ყურები?

მე-3 მგელი: – იმიტომ, რომ კარგად მოგისმინო.

ნითელებუდა: – ბებია, ბებია, რატომ გაქვს ასეთი დიდი ხელები?

მგელი: – იმიტომ, რომ კარგად ჩაგეხუტო.

ნითელებუდა: – ბებია, ბებია, რატომ გაქვს ასეთი დიდი პირი?

მე-3 მგელი: – იმიტომ, რომ კარგად შეგახრამუნო!

ნითელებუდა: – მიშველეთ! მიშველეთ!

შემოვარდება მონადირე.

მონადირე: – ნუ გეშინია წითელქუდა! აააა, ძლივს არ დაგიჭირე მგელო?! რა ხანია, დაგეძებ. აბა, ბებო დააპრუნე დროზე, თორემ ისეთ დღეს დაგაყრი...

გამოვა ბებია.

პეპია: – ო, ჩემო საყვარელო წითელქუდავ, მოდი, გაკოცო. დიდი მადლობა, ბატონო მონადირევ, თქვენ რომ არა, ვინ იცის სად ვიქწებოდი?

მონადირე: – რას ბრძანებთ, ქალბატონო! ამ მგელს ვერ მოვკლავ, ბუნების დამცველები გვიშლიან, მაგრამ ცოტას მივტყიპავ ჭკუის სასწავლებლად და თავის მოძმეებთან გავუშვებ ტყეში.

პეპია: – რა ჰუმანური ხართ, პირდაპირ აღფრთოვანებული ვარ!

მონადირე: – დღეს ფერმაში დღესასწაულია. როგორც მითხრეს, მგლისგან განთავისუფლების დღეს აღნიშნავენ და, ვფიქრობ, თქვენც უნდა შეუერთდეთ მათ თქვენს შვილიშვილთან ერთად.

პეპია: – დიდი მადლობა, აუცილებლად წავალთ.

შემოდიან ბავშვები. საფინალო სიმღერა.

ქადოსნურ კუნძულზე

მონაწილეები:

1. პიტერ პენი;
2. ფერია ცერიალა;
3. ჩექმეჭიანი კატა;
4. მარკიზ დე კარაბასი;
5. დევი;
6. უფლისცული;
7. უფლისცულის მეგობარი;
8. მძინარე მზეთუნახავი;
9. დედოფალი;
10. მსახური;
11. მეგალი;
12. 1-ლი ბარბი;
13. მე-2 ბარბი;
14. მე-3 ბარბი;
15. ფილიას ფოგი;
16. პასპარტუ;
17. 1-ლი ფერია;
18. მე-2 ფერია;
19. მე-3 ფერია;
20. ალისა;
21. ჟინი;
22. დრუნჩა;
23. იო-იო;
24. კურდღლელი;
25. ვეზენი.

სცენაზეა ფერია წკრიალა და პიტერ პენი.

წკრიალა: – პიტერ პენ, არდადეგები გვიახლოვდება, კუნძული კი ჯერ არ მოგვირთავს, რა, არ ვაპირებთ სტუმრების დაპატიჟებას?

პიტერ პენი: – როგორ არ მოგვირთავს? აი, ყვავილები დავრგეთ, ფერადი, ლამაზი ჰამაკები დავკიდეთ, კიდევ რამეა საჭირო?

წკრიალა: – როგორ, შარშან არ გახსოვს, ჩვენი კუნძული როგორი ლამაზი იყო?

პიტერ პენი: – ეს იმიტომ, რომ ძალიან ბევრ სტუმარს ველოდით.

წკრიალა: – ნახე, რამდენი წერილი მივიღეთ ბავშვებისაგან, ჩვენს კუნძულზე სურთ არდადეგების გატარება.

პიტერ პენი: – რა კარგია! მე კი მეგონა ბავშვებმა დამივიწყეს, სასწრაფოდ შევკრიბოთ ჩვენი მეგობრები, მოდი, წკრიალა შენ ჯადოსნური ფხვნილი დამაყარე, მე მარჯვნივ გავფრინდები მეგობრების დასაძახებლად, შენ კი, მარცხნივ გაფრინდი და არავინ გამოგრჩეს, ყველას დაუძახე.

წკრიალა: – წავედით, გავფრინდით!...

სიმღერა.

ჩემმებიანი კატა: – მარკიზო, ძალიან მოწყენილი ჩანხართ, ზაფხულში დასვენებას არ გეგმავთ?

მარკიზ დე კარაბასი: – ეჱ, ჩემო კატუნი, წელს არავის გავხსენებივარ, ბავშვები სულ საშინელებებს უყურებენ, ვის უნდა მარკიზი დე კარაბასი ან ჩექმებიანი კატა?! სადმე რომ წავიდე, ვინ მიცნობს?!

კატა: – რას ამბობ, ჩვენ თვითონ თუ არ შევახსენეთ თავი, ვის გავახსენდებით? მოდი, რამე თანამედროვე ვისწავლოთ და იმით მოვაწონოთ პატარებს თავი.

მარკიზი: – მაგალითად რა? ჩხუბი, მაგია თუ რა?

კატა: – ეს სულაც არ არის თანამედროვე, არა, მსგავსი რაღაცები რად გვინდა? მოვიფიქროთ რამე.

მარკიზი: – მოვიფიქროთ, ნეტავ რა უყვართ ახლა ბავშვებს? კომპიუტერი და რაღაც ანიმე მულტფილმები?!

კატა: – იაპონური ვისწავლოთ?! არა, ამას ვერ ვიზამ, დავბერდი უკვე.

შემოდის დევი.

დევი: – შენ არ ამბობდი კატუნი, სწავლა სიკვდილამდეო? ხო, ხო, სანამ წრუნუნად გადამაქცევდი.

კატა: – აუჟ!

დევი: – ჰოდა, შენს კეთილ გულს ვენაცვალე, რომ არ შემახრამუნე! მეც ვისწავლე რაღაცები. ისეთი ბრიყვი აღარ ვარ და არც ამ სასახლეს წაგართმევთ, თუ ბავშვებს სხვა ზღაპრის გმირებივით შეაყვარებთ ჩემ თავს.

მარპიზი: – მოდით, რაიმე თანამედროვე ცეკვა ვისწავლოთ, ერთი საკონცერტო ნომერი მოვამზადოთ და მერე ბავშვების ფართო აუდიტორიის წინაშე წარვდგეთ.

დევი, კატა: – დავიწყეთ!

ცეკვა.

შემოდის ფერია წკრიალა.

ნერიალა: – გადაირიეთ, ეს რა ამბავი მოგიწყვიათ?!

მარპიზი: – კატუნამ გადაწყვიტა ბავშვებს თავი მოვაწონოთ და ცეკვაში ვვარჯიშობთ.

ნერიალა: – იცით რა? არდადეგებზე, ჩვენს კუნძულზე გეპატიურებით, იქ უამრავი ბავშვი იქნება, ამიტომ ახლავე წამოდით.

კატა: – მაგარია, რეპეტიციებიც ბუნებაში გავიაროთ, სხვა ეშხი აქვს.

დევი: – არ დამტოვოთ, მეც მოვდივარ, ნახეთ რა კარგად ვცეკვავდი?!

გადიან. მძინარე მზეთუნახავის სასახლე.

პიტერ პენი: – ამ სამეფოში ყველას დაუძინია, ნეტავ რა ხდება?

უფლისწული: – პიტერ პენ? შენ აქ რას აკეთებ?

პიტერ პენი: – აი, მოვედი, უფლისწულო, მზეთუნახავის ჩვენს კუნძულზე დასაპატიურებლად და მას კი დაუძინია.

უფლისწული: – ხოო, აქ დიდი ხანია ყველას ძინავს!

უფლისწულის მეგობარი: – ჩვენც დავეხეტებით ამ ეკალ-ბარდებში, შეხედეთ, მოუვლელობით რას დაემსგავსა აქაურობა?

პიტერ პენი: – მერე შენ რას აკეთებ აქ?

უფლისწული: – ვფიქრობ, გავაღვიძო თუ არა. როგორ ფიქრობ, დავუფრთხო სამეფოს საუკუნო ძილი?

პიტერ პენი: – რა ვიცი, თუ ჩემს კუნძულზე მარტო აპირებ წამოსვლას, არ ღირს მათი გაღვიძება.

უფლისწულის მეგობარი: – ცოტა მოვაწესრიგოთ აქაურობა, თორემ, როცა გაიღვიძებენ, შიშით გული გაუსკდებათ და უარესი იქნება. ეჰ, (ხელს ჩაიქნევს) ვატყობ, მარტო ჩემი სამუშაოა, თორემ უფლისწულს ახლა არაფრისთვის სცალია.

პიტერ პენი: – რას ფიქრობ, უფლისწულო?

უფლისწული: – არა, კუნძულზე მზეთუნახავთან ერთად წამოვალ. საკმარისად ეძინათ, წავალ, გავაღვიძებ.

მიღის მზეთუნახავთან და კოცნის. მზეთუნახავი და მეფე-დედოფალი იღვიძებენ.

მზეთუნახავი: – რა კარგად მეძინა, როგორ ცხელა... ოჰ, ამასობაში ზაფხულიც მოსულა, რა ჩქარა გადის დრო.

დედოფალი: – უფლისწული, დამანახეთ უფლისწული, როგორც იქნა, მოვიდა. აკოცა?

მეცე: – რაო? ვინ უფლისწული მოვიდა და ვის აკოცა? რა ხდება ჩემს სამეცოში?!

დედოფალი: – დაგავიწყდა ბოროტი ჯადოქრის წყევლა? უფლისწულს ჩვენი ასულისათვის უნდა ეკოცნა, რომ სამუდამო ძილს არ მისცემოდა.

მეცე: – ჰომ, ძალიან დიდხანს მეძინა ეტყობა, ეს ამბავი რომ დამავიწყდა, ოპის წყეული. არა, მაინც ხომ ვაჯობეთ, ხომ დავამარცხეთ ბოროტება?!

მსახური: – რას დამსგავსებია ჩვენი ბალი?! მებალემ არ გაიღვიძა?

მებალი: – გავიღვიძე და საქმესაც შევუდექი, თორემ უფლისწულის მეგობარმა ლამის მთელი ვარდები გაკაფოს, ვერ გაურჩევია ვარდი და სარეველა.

მსახური: – ჩვენც შევუდგეთ საქმიანობას, დროა, სამეცო სამეცოს დავამსგავსოთ.

პიტერ პენი: – თქვენო უდიდებულესობავ, გილოცავთ გალვიძებას და მთელ ოჯახს დასასვენებლად ჩემს კუნძულზე გეპატიულით.

მზეთუნახავი: – რა კარგია, დედიკო, წავიდეთ, ვიმხიარულოთ.

დედოფალი: – უფლისწულო, იმედია თქვენც შემოგვიერთდებით, თქვენ ხართ ჩვენი გადამრჩენელი. ნეტა მეფე სად წავიდა?

მზეთუნახავი: – ალბათ ჩემი ქორწილის ამბებს აგვარებს, ხომ იცი, რა სულსწრაფია?!

მეცე: – სწორედაც, სწორედაც, შიკრიკი გავგზავნე რომ ყველას შეატყობინოს ჩვენი ბედნიერებისა და გამოღვიძების ამბავი.

უფლისწული: – ჰოდა, კუნძული ქორწილისთვის ყველაზე კარგი ადგილია, სტუმრებსაც იქ დავპატიუებ.

სიმღერა. გადიან. ბარბების სამეცო.

ნკრიბალა: – ეს სად მოვხვდი? მე მგონი გზა ამერია, აქ ყველაფერი როგორი ვარდისფერია? ნეტა რა სამეცოა?

1-ლი ბარბი: – სამეცო? რაღა დროს სამეცოა?

მე-2 ბარბი: – ოცდამეერთე საუკუნეში უფლისწულები და მეფის ასულები თითზე ჩამოსათვლელია.

მე-3 ბარბი: – თქვენ თანამედროვე და განვითარებულ ქვეყანაში მოხვდით.

1-ლი ბარბი: – ეს ბარბების ქვეყანაა. ყველა გოგო ოცნებობს აქ მოხვედრაზე.

მე-2 ბარბი: – ძალიან გაგიმართლა ფერიავ, აქრომი მოხვდი. შეხედე, რა ლამაზია აქაურობა, ბარბების ვარდისფერი სამყარო?!

მე-3 ბარბი: – ეს რჩეულთა ხვედრია. ჩვენთან მოხვედრაზე წინასწარი ჩაწერაა. ბავშვები 2-3 წლით ადრე ეწერებიან რიგში. ვის არ გვიგზავნიან, ურიგოდ რომ მოხვდნენ.

1-ლი ბარბი: – ზოგი კი ისე იზრდება, აქ ვერც კი ხვდება და ამიტომ სახლში იწყობს ბარბის ოთახს, დადის ბარბის ჩანთით, ვარდისფერი კაბით...

მე-2 პარტი: – ძვირფასო, ჩამოთვლა შორს წაგვიყვანს. ასე რომ, არ გვეტყვი, აქ რამ მოგიყვანა? ბევრი საქმე გვაქვს, სალონიო.

1-ლი პარტი: – მოდების ჩვენებაო.

მე-3 პარტი: – ვარჯიში და მაღაზიებში გასეირნება, ოჟ, რამდენი რამ გვაქვს საყიდელი...

ფერია: – იცით, პიტერ პენი მეგობრებს კუნძულზე გეპატიურებათ, წამოხვალთ?

1-ლი პარტი: – ოჟ, ძალიან კარგი იქნება, წავიდეთ გოგონებო!

პარტები: – წავიდეთ.

სიმღერა.

ფილიას ფოგი და პასპარტუ ვითომ საპაერო ბუშტში სხედან.

ფორმი: – პასპარტუ, გაიხედე მარჯვნივ, ეს რა კუნძული ჩანს? ჩვენს მარშრუტში მსგავსი რამ შედიოდა?

პასპარტუ: – არ ვიცი, რა არის, მაგრამ ძალიან ლამაზია, წახე როგორ ბრჭყვიალებს.

ფორმი: – ხომ არ ჩავსულიყავით და გვენახა? ცოტას დავისვენებდით, გავივლი-გამოვივლიდით, თორემ დავიღალე ერთ ადგილზე დგომით.

პასპარტუ: – თანაც, დაგეგმილზე სწრაფად მივდივართ. ერთი - ორი დღე კიდევ გვაქვს.

ფორმი: – მაშ, ჩემო მეგობარო! თავს უფლება მივცეთ და დავეშვათ.

გადმოხტებიან.

1-ლი ფერია: – გოგოებო, ფერიებო, მგონი დაუპატიურებელი სტუმრები გვყავს.

მე-2 ფერია: – დაუპატიურებელი რას ჰქვია? სტუმარი ღვთისაა.

მე-3 ფერია: – ნეტა ვინ არიან და რა უცნაური ფრთები აქვთ?!

1-ლი ფერია: – ფრთები? რას ამბობ, ისინი მგონი წითელქუდას კალათით დაფრინავენ, თავზე კი ნეტა რა არის?! გიგანტური მსხალი?

მე-2 ფერია: – რა ღონიერი ყოფილა წითელქუდა, ამხელა კალათას რომ დაატარებდა?! ნეტა ეს მსხალიც ღვეზელებთან ერთად მიჰქონდა?

მე-3 ფერია: – გამარჯობათ, თუ შეიძლება გვითხარით, ვინ ბრძანდებით და ჩვენს კუნძულზე რა მისით ჩამობრძანდით?

ფორმი: – უჰ, უკაცრავად, გოგონებო.

ფერიები: – ფერიები!

პასპარტუ: – ფერიები? რას არ გაიგებს კაცი?

ფორმი: – ნახე, პასპარტუ, ჩვენი მოგზაურობის დროს ფერიებსაც კი შევხვდით, ეს უნდა ჩავინიშნოთ. მე ფილიას ფოგი გახლავართ.

პასპარტუ: – მე კი პასპარტუ ვარ, მსოფლიოს გარშემო ვმოგზაურობთ.

ფოგი: – ჰოდა, ცოტა ხნით შესვენება თქვენს არაჩვეულებრივ კუნძულზე გადავწყვიტეთ, უარს ხომ არ გვეტყვით?

1-ლი ფერი: – მობრძანდით, სტუმარი ღვთისაა.

მე-2 ფერი: – აქ, გარუჯვაც შეგიძლიათ, ზღვაში ბანაობაც, ჩვენთან სუფთა, კამკამა წყალია.

მე-3 ფერი: – მალე კუნძულზე უამრავი ხალხი შეიკრიბება და ყველანი ერთად ვიმხიარულებთ.

სიმღერა. გადიან. შემოდის ალისა.

ალისა: – ნეტა სად ვარ? მგონი გზა ამებნა.

პიტერ პენი: – ალისა, როგორ ხარ? დაბნეული მეჩვენები, ხომ მშვიდობაა?

ალისა: – პიტერ პენ, როგორ გამიხარდა შენი დანახვა! აქ იმდენი ახალი რამე აუშენებიათ, რომ გზას ვერ ვპოულობ ჩემს ჯადოსნურ სამყაროში მოსახვედრად.

პიტერ პენი: – მოდი, ძიება სხვა დროისათვის გადადე და შემოგვიერთდი, ჩემს კუნძულზე ყველა ჩვენი მეგობარი ჩამოდის.

ალისა: – რა კარგია! კატისა და კურდლისაგან მოულოდნელობებს აღარ უნდა ველოდე. მშვიდად და წყნარად, მეგობრულ გარემოში დავისვენებ.

პიტერ პენი: – კატისაგან სიურპრიზი მაინც იქნება, მაგრამ სულ სხვა კატისაგან და თან ძალიან სასიამოვნო სიურპრიზი.

ალისა: – წავიდეთ, მიხარია, ჩემს ძველ და კარგ მეგობრებთან ერთად ყოფნას რა სჯობია?!

გადიან. შემოდიან: ვინი, დრუნჩა, კურდლელი, იო-იო და ვეფხვი.

დრუნჩა: – ვინი, ვინი, ამ ბოლო დროს სულ იო-იოს დაემსგავსე.

3060: – რაო?!

ვეფხვი: – გეთანხმები, ვირივით ჯიუტია, რასაც იტყვის ვეღარ გადაათქმევინებ.

დრუნჩა: – არა, არა, სიჯიუტე არაფერ შეუაშია?! რაღაც ამ ბოლო დროს ვინიმ ყურები ჩამოყარა, სულ მოწყენილია.

კურდლელი: – აბა, მე საკვების მთელი მარაგი შემისანსლა და დარჩა მშიერი!

იო-იო: – შენ კი მაინც აცქვეტილი ყურებით დადიხარ, რომ მოიწყენ, მხოლოდ პირს აცმაცუნებ. ეჱ, რა მოწყენილობაა!

3060: – ეჱ, გართობადა პირის ჩატკბარუნება არ მაწყენდა, არ შეიძლება რამე მოვიფიქროთ?

შემოდის ფერია წკრიალა.

ცკრიალა: – რა ჩამოგიყრიათ ყურები ჩემო მეგობრებო?

ვეფხვი: – ვინის საკვები შემოელია, ცუდ ხასიათზეა, ჩვენც შევცეკრით ჩვენს ჩაპუტკუნებულ მეგობარს.

იო-იო: – და სოლიდარობას ვუცხადებთ. რა გვემხიარულება?

პურდლელი: – წკრიალა, ვერაფრით გიმასპინძლდები, მურაბები ერთმა ღორმუცელამ შემიჭამა.

წპრიალი: – სამაგიეროდ მე გეპატიურებით ჯადოსნურ კუნძულზე, იქ ჩვენი მეგობრები იკრიბებიან არდადეგების გასატარებლად, გემრიელი ნუგბარიც იქნება და მხიარულებაც.

ვინი, იო-იო, პურდლელი, ვეფხვი, დრუნჩა: – ვაშა!!! მოვრბივართ, მოვხტივართ, რა ბეჭნიერებაა!

გადიან. შემოდიან პიტერი და ფერია წკრიალა, დგებიან ცენტრში, შემოდიან ბავშვები.

პიტერ პეტერი: – მეგობრებო, მიხარია თქვენი შეკრება ჩემს კუნძულზე, აქ ყველანი მუდამ ბავშვები, მუდამ მხიარულები და მუდამ ბეჭნიერები ვართ!

სიმღერა.

ახალი წელი

მონაწილეები:

1. პავშვილი;
2. ბებია;
3. თოვლის პაპა;
4. ფიჭვები.

სცენაზე დგას ნაძვის ხე, საახალწლო სამზადისია, ბავშვები რთავენ ნაძვის ხეს, გადი-გამოდიან საქმიანი სახეებით.

ბავშვები:

- 1-ლი პავშვი: – მაღა ახალი წელი მოვა.
მე-2 პავშვი: – რა კარგია! ძალიან მიხარია.
მე-3 პავშვი: – მეც ერთი სული მაქვს.
მე-4 პავშვი: – თოვლის პაპა საჩუქრებსაც მოგვიტანს.
მე-5 პავშვი: – ნეტავ მე რას მაჩუქებს?

მე-6 პავშვი: – რაც დაიმსახურე, იმას გაჩუქებს, არ იცი?
ოდნავ ცელები გარეგნობის პიში: – თუ არ დაგიმსახურებია, საჩუქარს არ მიიღებ? და
თუ დაშავებას აღარ აპირებ?
მე-7 პავშვი: – საჩუქარს ყველა მივიღებთ, მაღა მოვა ახალი წელი და... (შეხედავს საათს).
მე-8 პავშვი: – სულ ხუთი წუთი დარჩა...

ყველა საათს უყურებს.

მ0-9 პავშვი: – მე მგონი დრო გაჩერდა...

მ0-10 პავშვი: – საათი აღარ იძვრის.

მ0-11 პავშვი: – რა ხდება? ხომ არ გვეჩვენება?

მ0-12 პავშვი: – დრო თუ გაჩერდა, ახალი წელი ვეღარ მოვა?

მ0-13 პავშვი: – ვერ მოვა, ახალი წელი არ დადგება.

მ0-14 პავშვი: – რაღაც უნდა მოვიფიქროთ.

შემოდის ბებო ჯოხით. შემოეხვევიან ბავშვები.

პავშვები: – ბებო, დრო გაჩერდა, ახალი წელი იგვიანებს, რა ვქნათ, როგორ მოვიქცეთ?

ბებო: – მე ვფიქრობ, რაღაც ეწყინა. მოდი ყველამ დავანახოთ, როგორ გვიყვარს, რა კარგი ბავშვები ხართ და აუცილებლად მოვა.

პავშვები: – როგორ მოვიქცეთ? როგორ დავანახოთ?

ბებო: – ახალი წელი როდის მოდის?

პავშვები: – ზამთარში...

ბებო: – რა ხდება ზამთარში?

პავშვები: – ცივა, თოვლი მოდის, ვგუნდაობთ, ვციგაობთ, თოვლის პაპას ვაკეთებთ.

ბებო: – ჰოდა მოდით მოვეფეროთ ზამთარს, თოვლს, ახალ წელს ჩვენი ლექსებით, სიმღერებითა და ცეკვებით.

მასწავლებელი თავისი შეხედულებისამებრ არჩევს ლექსებს, სიმღერებს, ცეკვებს.

ბავშვები თავიანთი შემოქმედებით ისე გაერთობიან, რომ ვერც კი შეამჩნევენ თოვლის პაპის შემოსვლას, რომელიც ბავშვების ცეკვას ლიმილით უყურებს.

თოვლის პაპა: – გამარჯობათ ბავშვები!

სიჩუმე ჩამოვარდება და უცებ ატყდება სიხარულის ყიუინა, ვისაც როგორ უნდა, ისე გამოხატავს სიხარულს. გახარებულები გარს ეხვევიან თოვლის პაპას.

თოვლის პაპა: – თქვენ რა კარგები ყოფილხართ! ზოგიერთმა ბავშვმა ახალი წელი გაანაწენა და წამოსვლა აღარ უნდოდა, მაგრამ თქვენ რომ გიყურათ, გახალისდა და ძალიან მოუნდა თქვენთან.

პავშვები: – რა კარგია, რომ მოვა, რა მაგარია, მიხარია, ვაშაა!...

თოვლის პაპა: – ის უკვე მოდის, რამდენიმე წამი დარჩა, საათს შეხედეთ ერთად დავთვალოთ.

ერთად ითვლიან ხმამაღლა.

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2 და ერთი...

შემოდის ახალი წელი ფიფქებთან ერთად.

ფიფქები ცეკვავენ, ყველა ერთად მღერის და ცეკვავს მხიარულ სიმღერაზე. ბოლოს ყველა ერთად სცენიდან მაყურებელს ულოცავს. სკანდირებენ: გი-ლო-ცავ ახალ წელს!

პრეზენტაცია (მე ჩემ შესახებ)

მონაწილეები:

ბავშვები;

მასწავლებელი.

პრეზენტაცია შესაძლებელია წინ უსწრებდეს კონცერტს, რომელშიც იგივე ბავშვები მონაწილეობენ.

მასწავლებელი: – ბავშვებო, ჩვენ ორი თვეა, რაც ერთმანეთი გავიცანით. ახლა კი ჩვენი თავი სხვებსაც წარვუდგინოთ.

ბავშვები: – დიახ, დიახ.

მასწავლებელი: – სახელები და გვარები უკვე კარგად ვიცით. მაგრამ მგონი ყველამ არ იცის, რაზე ვოცნებობთ და ვინ გვინდა გამოვიდეთ, როცა დიდები გავხდებით. ვინ გვყავს სახლში, რა გვიყვარს, რა არ გვიყვარს. მოდით უფრო ახლოს გავიცნოთ ერთმანეთი. თუ გნებავთ, მე დავიწყებ.

მაგ., მე ვარ ნანა მასწავლებელი, 40 წლის. მყავს მეუღლე და სამი შვილი: ორი გოგო და ერთი ბიჭი. ჩემი უფროსი შვილი, ანი უკვე სტუდენტია, მეორე გოგონა, მარიამი თქვენსავით მოსწავლეა, ლუკა კი პატარაა, 4 წლისაა და ბალში დადის. მე ბედმა გამიღიმა და თქვენი მასწავლებელი გავხდი. სულ მასწავლებელი კი არ ვიყავი? ბავშვობაში ნაყინის გამყიდველი მინდოდა ვყოფილიყავი. ძალიან მიყვარს სიმღერა. არ მიყვარს ჰამბურგერი. ვოცნებობ გაიზარდოთ ძალიან კარგები და ასახელოთ საქართველო.

მასწავლებელი: – აბა, ჩემ შემდეგ ვინ დაიწყებს?

– ვინ არის ჩვენს კლასში ყველაზე გაბედული?

– შენ, ვაჩე?

ვაჩე: – კი, მე ძალიან ყოჩაღი ვარ.

მასწავლებელი: – გამოდი და მოგვიყევი შენს შესახებ.

ვაჩე: – მაგ., მე ვარ ვაჩე მაისურაძე. 6 წლის. უკვე დიდი ვარ. ბევრს თუ ვივარჯიშებ, გოგასხელა გავიზრდები.

მასწავლებელი: – გოგა ვინაა?

ვაჩე: – ჩემი ძმაა, ძალიან დიდია (**ხელით აჩვენებს**), 24 წლის. ძალიან ბევრს მუშაობს. რომ გავიზრდები, მეც ბევრს ვიმუშავებ.

მასწავლებელი: – მარტო ერთი ძმა გყავს?

ვაჩე: – ჩემი და ანიც დიდია, ფიფქიას ჰავავს, მაგრამ ზოგჯერ მტუქსავს ხოლმე. ინსტიტუტში დადის.

მასწავლებელი: – რაზე ოცნებობ, ვაჩე?

ვაჩე: – ახლა სპაიდერმენი მინდა, რომ ვიყო. რომ გავიზრდები, ფეხბურთელი გამოვალ და რეჟისორიც. ძალიან მინდა, ძალი რომ მყავდეს. მიყვარს შოკოლადი, კომპიუტერი და მათემატიკა. სკოლაც ძალიან მიყვარს. ახლა კი გეტყვით ლექსს...

მასწავლებელი: – ყოჩაღ ვაჩე, ძალიან კარგი ბიჭი ხარ! აბა, ახლა ვინ გვიამბობს საკუთარი თავის შესახებ?

გიორგი მობრძანდი..

გიორგი: – მე გიორგი...

მასწავლებელი: – ერთმანეთი უკეთ გავიცანით. რამდენი საინტერესო ადამიანი გვყოლია კლასში. არ მეთანხმებით? ჩვენ ერთად, ალბათ, ბევრ საინტერესო დროს გავატარებთ. რას იტყვით, გაგვიმართლა ერთმანეთს რომ შევხვდით? აბა, მოდით, ყველამ ხელი ჩავკიდოთ, წრე შევკრათ, ჩავეხუტოთ ერთმანეთს. ვინ ვართ ჩვენ?

გავშვები: – (**სკანდირებენ**) პი-რვე-ლი კლა-სი!

მასწავლებელი: – რაღაც დაგვავინწყდა, მოდი ჩვენი კლასის დევიზი ავირჩიოთ. ვინმეს ჩვენი კლასიდან თუ გაუჭირდება, ვინ დაეხმარება?

გავშვები: – ჩვენ! (**ერთხმად**).

მასწავლებელი: – მე იდეა მაქვს, ჩვენი დევიზი იყოს „ერთი ყველასათვის, ყველა ერთისათვის“.

გავშვები: – (**სკანდირებენ**) „ერთი ყველასათვის, ყველა ერთისათვის“.

ბავშვები სათითაოდ ყვებიან საკუთარი თავის შესახებ. სასურველია მოსწავლე დამოუკიდებლად აკეთებდეს ამას, შეეჩინოს აუდიტორიის წინაშე აზრის გამოთქმას. თუ წაბორძიკდა, მასწავლებელი მას დაეხმარება, დაუსვამს შესაბამის კითხვებს, გაამხნევებს. მასწავლებელს შეუძლია შეცვალოს ან დაამატოს კითხვები. მასწავლებელს შეუძლია სთხოვოს მოსწავლეს, იმდეროს, იცეკვოს, ლექსი წაკითხოს. ყველა მოსწავლეს შეუძლია მოიგონოს საკუთარი დევიზი.

წელიწადის ღროვა რინგი

მონაწილეები:

1. 1-ლი წამყვანი;
2. მ0-2 წამყვანი;
3. 1-ლი მსაჯი;
4. მ0-2 მსაჯი;
5. 1-ლი გოგონა;
6. დედოფალი გაზაფხული;
7. მავი გაზაფხული;
8. ია;
9. ყაყაჩო;
10. ვარდი;
11. მერცხალი;
12. მარცვი;
13. ალურა;
14. გლეხი კაცი თოსით;
15. დედოფალი ზაფხული;
16. მავი ზაფხული;
17. პულკული;
18. სიმინდი;
19. გლეხი კაცი ცელით;
20. გოგონა ზღვის ქოლგით;
21. დედოფალი შემოდგომა;
22. მავი შემოდგომა;
23. ფოთოლი;
24. გლეხი კაცი;
25. გლეხი ქალი ჩურჩელიგით;
26. ქროხა;
27. დედოფალი ზამთარი;
28. მავი ზამთარი;
29. ფიჭქები;
30. თოვლის პაპა;
31. ბავშვი თხილამურით;
32. ბავშვი ციგით.

სცენა წარმოადგენს რინგს. გვერდით სკამებზე ზის მსაჯთა კოლეგია (4 კაცის შემადგენლობით). გამოდის წამყვანი.

1-ლი ცამყვანი: – ძვირფასო მეგობრებო, ყველას მოგეხსენებათ ის გაუგებრობა, რაც წელიწადის დროთა სამეფოში დატრიალდა.

მე-2 ცამყვანი: – ოთხ მეგობარ სამეფოს შორის წარმოიშვა გაუგებრობა იმის შესახებ, თუ რომელია მათ შორის უფრო ღირსეული.

1-ლი ცამყვანი 1: – და ვინ არის ღირსი ატაროს პირველობის გვირგვინი? ვინ უფრო საჭიროა დედამიწისა და ხალხისთვის?

მე-2 ცამყვანი: – რადგან ეს დავა თავად ვერ მოაგვარეს, სამეფოს მეთაურებმა გადაწყვიტეს, რინგმა აჩვენოს, ვინაა მათ შორის უფრო ძლიერი.

1-ლი ცამყვანი: – და, ყველამ დაინახოს, ვინ რას წარმოადგენს!

მე-2 ცამყვანი: – ბრძოლას განსჯის დედამიწელ მსაჯთა მიუკერძოებელი კოლეგია.

1-ლი ცამყვანი: – წარმოგიდგენთ: მსაჯი №1 (**ბაჟშვის რეალური სახელი და გვარი**), მსაჯი №2 (---), მსაჯი №3 (---), მსაჯი №4 (---).

მსაჯები დგებიან და მაყურებელს ესალმებიან.

1-ლი მსაჯი: – მსაჯთა კოლეგიამ იმსჯელა და მოწინააღმდეგე მხარეებს უფლება მისცა, თავისი არგუმენტები გაამყაროს მომხრეთა დახმარებით.

1-ლი ცამყვანი: – მაშ ასე, ვიწყებთ ბრძოლას. ერთმანეთს ერკინებიააან...

მე-2 ცამყვანი: – ერთმანეთს ერკინებიან გაზაფხული და ზაფხული.

1-ლი ცამყვანი: – გაზაფხულის სამეფოს წარმოადგენს მეფე-დედოფალი გაზაფხული და მათი ამაღლა.

შემოდის გოგონა, ხელში უჭირავს დაფა, რომელზეც აწერია გაზაფხული, წარუდგენს მაყურებელს გაზაფხულს.

შემოდიან გოგონა და ბიჭი, ბიჭს აცვია ლია მწვანე ტანსაცმელი, თავზე მწვანე ფოთლების გვირგვინი ახურავს. გოგონას აცვია ნაზი ვარდისფერი, თავზე ადგას ალუბლის ყვავილების ან გვირილების გვირგვინი. თან ახლავთ ამაღლა: ია, ყაყაჩო, მერცხალი, მარწყვი, ალუჩა, გლეხი კაცი თოხით.

მე-2 ცამყვანი: – ზაფხულის სამეფოს წარმოადგენს მეფე-დედოფალი ზაფხული და მათი ამაღლა.

შემოდის გოგონა დაფით - ზაფხული და რინგს შემოივლის.

შემოდან ხელჩაკიდებული გოგონა და ბიჭი. ბიჭს აცვია მუქი მწვანე ტანსაცმელი. თავზე ადგას თავთავების გვირგვინი. გოგონას აცვია მკვეთრი ფერადი ტანსაცმელი. თავზე ფერადი ყვავილების გვირგვინი ადგას. მათ მოჰყვებიან: ვარდი, ბულბული, სიმინდი, გლეხი კაცი ცელით, გოგონა ზღვის ქოლგით.

გამოდის მსაჯი. გამოიყვანს მეფე-დედოფალს შუაში. ისინი ერთმანეთს ხელს ჩამოართმევენ და მსაჯი ნიშანს აძლევს.

მეცენატებული: – მოვდივარ და სიცოცხლე იღვიძებს, დღე იმატებს და თანდათან თბება.

მეცენატებული: – მოვდივარ და ძალას ვმატებ სიცოცხლეს, დღეები ყველაზე გრძელია და გვიანობამდე არ ბნელდება. ჩემ დროს ყველაზე მეტად თბილა.

გაზაფხული: – ხეებზე კვირტები ჩნდება.

ზაფხული: – კვირტებს ფოთლებად ვაქცევ.

დედოფალი გაზაფხული: – მცენარეები კვლავ ზრდას იწყებენ, ყვავიან.

გაზაფხული დედოფალი ამალას გახედავს, გამოდიან ყვავილები.

ის: – მე პირველი ვჩნდები, ყველას ვახარებ გაზაფხულის მოსვლას.

ყაყაჩო: – მწვანე მინდვრებს სულ წითლად ვქარგავ, ვალამაზებ.

დედოფალი ზაფხული: – ჩვენთან ზრდას კი არ იწყებენ, უკვე ყველაფერი კარგად ხარობს, ყვავილები ერთი და ორი კი არა, უთვალავი ყვავის.

გახედავს ამალას, გამოდის ვარდი.

ვარდი: – გაზაფხულის ბოლოს კი ვიღვიძებ, მაგრამ ზაფხულში ათასფრად ვიშლები, ჩემი უამრავი მეგობარიც ჩნდება.

დედოფალი გაზაფხული: – ფრინველები თბილი ქვეყნებიდან პრუნდებიან.

მერცხალი: – სულმოუთქმელად ველი გაზაფხულს, პირველი მე ვპრუნდები. ოჯახს ვქმნი, კვერცხებს ვდებ.

დედოფალი ზაფხული: – (**მიმართავს მერცხალს**). მე რომ არ ვიყო, შენს კვერცხებს ვინ უპატრონებდა, ვინ იზრუნებდა მათ სითბოზე? მათგამოჩეკას სითბორომ აუცილებლად უნდა?

დედოფალი გაზაფხული: – თუ არ დადო კვერცხი, რას გამოჩეკავს.

მსაჯი: – (**აშველებს**). კარგი, კარგი. ცოტა მეფეებს ვაცალოთ!

მეცენატებული: – მე რომ მოვდივარ, გლეხს ძალიან უხარია, იწყება ხვნა-თესვა.

გლეხი (თორით): – მართალია, გაზაფხულზე თუ არ დათესე ხორბალი, სიმინდი, მერე მოსავალი არ გექნება და...

ზაფხულის ამალა: – ზაფხული თუ არ მოვიდა...

გლეხი (ცელით): – და შენი ყანა თუ არ დამწიფდა, რა აზრი აქვს ხვნა-თესვას?! ხომ უნდა მოიმკო, რაც დათესე?!

მეცენატებული: – ყოჩალ, ჩემო მშრომელო კაცო! ამიტომაც გიდგავარ გვერდში.

სიმინდი: – ვდგავარ და ველოდები ზაფხულს, ვიღლები მინდორში დგომით, მინდა ჩემი მოვალეობა შევასრულო.

მეცენატებული: – მოვდივარ და ბავშვებს ვახარებ. მომყვებიან ალუჩა, მარწყვი, ბალი და ბევრი სხვა.

მარწყვი: – მე მგონი ყველას ძალიან ვუყვარვარ. ყოველ შემთხვევაში, ჩემი დანახვა ძალიან უხარიათ.

ალუჩა: – მე განსაკუთრებით ბავშვებს ვახარებ. მთელი გაზაფხული მარტო არა ვარ. სულ ბავშვები მყავს სტუმრად. დამწიფებასაც არ მაცდიან. მეც მიხარია და იმათაც.

მეცენატებული: – ხომ გაიგეთ, რამდენი სიხარული მომაქვს? უუჟუნა წვიმაზე აღარაფერს ვამბობ.

დედოფალი გაზაფხული: – რატომ არ ამბობ მერე? შიშველი მინდვრები მწვანედ მისი წყალობით არ იმოსება? ნაკადულები მოჩუხჩუხებენ, ყველაფერი იღვიძებს.

მეცე ზაფხული: – მოკლედ, არც ერთ საქმეს აზრი არ აქვს, თუ არ დაასრულე. უჩემოდ გაზაფხულს არ ეყოლება გამგრძელებელი, ამიტომ...

გოგონა ზღვის პოლიტიკა: – თქვენ მთავარი დაგავიწყდათ. არდადეგები, ზღვა, ტყე, მხიარულობა, ახალი მეგობრები.

დედოფალი ზაფხული: – ამიტომ მივმართავ მსაჯთა კოლეგიას, მიიღოს სამართლიანი გადაწყვეტილება.

მე-2 მსაჯი: – კოლეგიამ იმსჯელა და მეფე - დედოფალი ზაფხულის და მისი ამაღის არგუმენტები უფრო საფუძვლიანად ჩათვალა.

გამოდის მსაჯი, ორივე მეფეს ხელს მოკიდებს და მაღლა მეფე - ზაფხულის ხელს ასწევს.

1-ლი წამყვანი: – რინგს ტოვებს გაზაფხული.

გადიან გაზაფხულის წარმომადგენლები.

მე-2 წამყვანი: – რინგზე ვთხოვთ მეფე-დედოფალ შემოდგომას, თავისი ამაღით.

შემოდის გოგონა დაფით-შემოდგომა. შემოდიან შემოდგომის წარმომადგენლები, ხელს ართმევენ ზაფხულის წარმომადგენლებს. მეფეს აცვია ღია ყავისფერი კოსტუმი, თავზე ადგას მუხის ფოთლების გვირგვინი. დედოფალს აცვია ყვითელი კაბა, თავზე ადგას ყურძნის გვირგვინი. თან ახლავთ ამაღა: ფოთოლი, ყურძენი, გლეხი კაცი, გლეხი ქალი ჩურჩხელებით, ძროხა.

მეცე შემოდგომა: – მე ყურადღებით გისმინეთ ორივეს, დამაჯერებელი არგუმენტები იყო. ზაფხულო, შენ სამართლიანად დარჩი რინგზე, მაგრამ უფრო სამართლიანი იქნება, თუ შენს ადგილს დამითმობ.

მეცე ზაფხული: – რატომ? ასე უბრძოლველად? წარმოადგინე შენი არგუმენტები და სხვებმა განსაჯონ.

დედოფალი შემოდგომა: – მოგვწყინდა ამდენი სიცხე, ყველაფერი ნელ-ნელა ხმება, ფოთლები დაუძლურდნენ.

ფოთოლი: – მართალია, მართალი. დავიღალე. დასვენება მინდა. ვერ ხედავთ, როგორ გავყვითლდი?

მეცე შემოდგომა: – დღეებიც დაიღალნენ და დასვენება უნდათ, პატარავდებიან, ყვავილებიც აღარ ყვავიან. ისინიც დაიღალნენ.

გლეხი კაცი: – ყურძენი დამწიფდა, დაკრეფა უნდა, დაწურვა უნდა. ღვინო ხომ გვინდა?

გლეხი ქალი: – ჩემს შვილიშვილებს ჩურჩხელა უნდა გავუვლო, კაკალი და თხილი უნდა დავაბინავო.

ძროხა: – თივა თუ არ მოიმარაგა გლეხმა, ზამთარში რა ვჭამო, რძე როგორ მოვიწველო?

მეცე შემოდგომა: – მიწას მოხვნა უნდა. ეს კი შემოდგომით ხდება.

დედოფალი შემოდგომა: – უამრავი ხილი და ბოსტნეული უნდა დავაპინავოთ. ზამთრისთვის მოვემზადოთ.

მეცე შემოდგომა: – ჩემ დროს ყველაფერი ფერს იცვლის. მწვანე ტყეები ათასფერი ხდება.

დედოფალი შემოდგომა: – ხეებს ფოთლები სცვივა, ისინიც ისვენებენ.

მეცე შემოდგომა: – დაგვითმე რინგი.

მეცე ზაფხული: – მსაჯებმა მიიღონ გადაწყვეტილება.

1-ლი მსაჯი: – ამ შემთხვევაში შემოდგომა უფრო დამაჯერებელი აღმოჩნდა.

გამოდის მსაჯი. აქეთ-იქით ზაფხული და შემოდგომა. ხელს უწევს შემოდგომას.

ზაფხული ტოვებს რინგს.

1-ლი წამყვანი: – რინგზე ვთხოვთ, მეფე-დედოფალ ზამთარს თავისი ამაღლით.

შემოდის ხელჩაკიდებული მეფე - დედოფალი ორივე თეთრებში. მეფეს თავზე ყინულის გვირგვინი ახურავს, დედოფალს ფიფქების. მოჰყვებიან ფიფქები, თოვლის პაპა, ბავშვები თხილამურებით და ციგით.

მეცე ზამთარი: – ყველაფერი კარგი, სამართლიანად დარჩი, მაგრამ შენ არ ამბობდი ყველა საქმეს დასრულება უნდაო...

მეცე შემოდგომა: – კი, ვამბობდი.

დედოფალი ზამთარი: – თუ ამბობდი, დაფიქრდი.

მეცე ზამთარი: – **(გახედავს დედოფალს).** ის მინა რომ მოხანი, თოვლის საბანი თუ არ დავახურე და არ დავასვენე, მუშაობას რომ ვეღარ შეძლებს, არ იცი?

დედოფალი ზამთარი: – ჰერი თუ არ გაიწმინდა?

მეცე ზამთარი: – გაზაფხულზე, ზაფხულსა და ზამთარში ამდენი მოსავალი რომ დაბინავდა, ხომ უნდა გამოიყენო, დაისვენო, შეირგო?!

დედოფალი გეგმები: – შემოდგომაზეც მშვენივრად შეირგებს ყველა (**შეყოყმანდება**). ცოტა მინას გაუჭირდება, ცოტა - ხეებს.

დედოფალი ზამთარი: – ხედავ, შენ თვითონაც ხვდები?

მეცე ზამთარი: – თქვენ მთავარი გავიწყდებათ.

ფიცეპი: – ჰო, ჰო გავიწყდებათ, რა ამბავიატყდება ხოლმე ჩვენს გამოჩენაზე (**ერთმანეთს ლაპარაკს არ აცლიან**) ბავშვებს ერთი სული აქვთ თოვლმა დადოს...

ბავშვი თხილამურებით: – თოვლის მოსვლა ყველაზე ძალიან მიხარია, დავდგები თხილამურებზე და ჰერი...

ბავშვი ციგით: – ციგურები დაგავიწყდა, ციგაობა. . . რა ურიამულია ხოლმე. თოვლის პაპა...

მეცე ზამთარი: – მე სხვა რამეს ვგულისხმობდი.

თოვლის პაპა: – მე ვიცი, რასაც გულისხმობდი – შობა-ახალ წელს, სიხარულს, საჩუქრებს, ნაძვის ხეს.

მევე ზამთარი: – ახალ წელს ყველა იღიმება, ყველა კარგს ელის.

მევე შემოდგომა: – ისე აღწერე ყველაფერი, მსაჯების გადაწყვეტილებას უკვე ვხვდები.

მე-2 მსაჯი: – კოლეგიამ ზამთრის არგუმენტებისცნოდა მიიღო შემდეგი გადაწყვეტილება:

გამოდის მსაჯი, აქეთ - შემოდგომა, იქით - ზამთარი, ხელს უწევს ზამთარს.

მე-2 მსაჯი: – რინგს ტოვებს შემოდგომა.

გახარებული ზამთრის ამალა ერთმანეთს ეხვევა, გამოდის წამყვანი.

1-ლი წამყვანი: – თქვენი სიხარული ნაადრევია! თქვენთან პაექრობას გაზაფხული აპირებს.

გამოდის გაზაფხული ამალით.

მევე გაზაფხული: – ეგ ყველაფერი კარგი... დასვენებაც კარგია, ძილიც... მაგრამ...

დედოფალი გაზაფხული: – სულ ძილი, ძილი, გაღვიძება ხომ გინდა?

მევე ზამთარი: – ისეთი არგუმენტია, ჩემით ვტოვებ რინგს.

მევე გაზაფხული: – **(გახარებული)** გავიმარჯვეეთ!

შემოდის ზაფხული ამალით.

მევე ზაფხული: – ნურას უკაცრავად, შენ მე გაჯობე.

შემოდის მეფე შემოდგომა ამალით.

მევე შემოდგომა: – შენ კი - მე.

ყველა ერთად: – რა გამოვიდა?

წამყვანები და მსაჯები ჩუმად ბჭობენ.

1-ლი წამყვანი: – მსაჯებმა იმსჯელეს და მიიღეს გადაწყვეტილება, ყველა მათგანი სჭირდება სამყაროს და სჭირდება ერთმანეთს. ამიტომ შეჯიბრს მათ შორის აზრი არა აქვს. წელიწადის ოთხივე დრო ძალიან საჭიროა, ისინი უერთმანეთოდ ვერ გაძლებენ. ამიტომ გამარჯვებულია ოთხივე...

სათითაოდ გამოდის თითოეული გუნდი, ყველა ერთხმად სკანდირებს:

„გაზაფხული...

ზაფხული...

შემოდგომა...

ზამთარი...

ესეც შენი ოთხი დრო,

წელიწადიც მზად არის“.

(გ. წერეთელი).

წითელქუდა ციტრების სამყაროში

მონაწილეები:

1. ნითელეუდა;
2. ნითელეუდას დედა;
3. მე-2 დედა;
4. მე-3 დედა;
5. 5 ვისო;
6. 2 ლეპვი;
7. ხმო;
8. 3 ციცილა;
9. კურდღლები;
10. პავშვისი.

სცენაზე დგას დედა. ხელში უჭირავს კალათა და წერილს კითხულობს. თავს ასწევს და დაიძახებს.

ნითელეუდას დედა: – წითელქუდაა!

ნითელეუდა: – ბატონი!

ნითელეუდას დედა: – მოდი ერთი წუთით, საქმე მაქვს.

შემოდის წითელქუდა მეგობრებთან ერთად, ესალმებიან ერთმანეთს.

ნითელეუდას დედა: – გამარჯობათ ბავშვებო! ვერ დაგინახეთ, როდის მოხვედით. არ გადამრიოთ. მარტოები ხართ?

პავშვისი: – არა, რა მარტოები? დედები უკან მოდიან. ჩვენ გამოვიქეცით.

ნითელეუდას დედა: – ძალიან გამიხარდა თქვენი მოსვლა.

შემოდის ორი დედა. ესალმებიან ერთმანეთს მხიარულად.

ნითელქუდას დედა: – არ გელოდით და გამახარეთ.

ბავშვები ერთმანეთს ელაპარაკებიან, წიგნებში რაღაცას არჩევენ.

მე-2 დედა: – ხვალ ბავშვებს ტესტირება აქვთ მათემატიკაში, დაგავიწყდა. . .

მე-3 დედა: – წითელქუდა ყველაზე ძლიერია მათემატიკაში და დაპირდა, გამეცადინებთო.

ნითელქუდას დედა: – ამეცადინებს კიდევაც, აბა რისი მეგობრები არიან?!?

ნითელქუდა: – დედა! ჩვენ ხელს აღარ შეგიშლით, მათემატიკაში უნდა ვიმეცადინოთ.

ნითელქუდას დედა: – იმეცადინეთ, მაგრამ. . .

მე-2 დედა: – რა მაგრამ?

ნითელქუდას დედა: – ბებიასთანაა წასასვლელი, რაღაცები მთხოვა გამოატანეო და. . .

მე-3 დედა: – იმის მერე, რაც მგელთან შეემთხვა, კიდევ მარტო უშვებ? არ გეშინია?

ნითელქუდა: – მგლის აღარ მეშინია, იცით რა კეთილი გახდა?

მე-2 დედა: – კარგი. ვთქვათ მგელი აღარ არის საშიში, ტესტირებას რა ვუყოთ?

ნითელქუდა: – მოვიფიქრე, ბებიასთან წავალთ და ვიმეცადინებთ კიდევაც.

ბავშვები: – ეს როგორ უნდა მოვახერხოთ?

ნითელქუდა: – ახლავე გაჩვენებთ. დედა, მიჩვენე ბებოს რა უნდა წავულო.

ნითელქუდას დედა: – პირველ რიგში, კი არ უნდა წაულო, უნდა წაუყვანო.

მე-3 დედა: – რაა?

ნითელქუდას დედა: – ჰო, ჩვენს კატას კნუტები შეეძინა. ბებიას უნდა, რომ გაზარდოს.

ბავშვები: – რა კარგია, ჩვენც მოგეხმარებით.

ბავშვები დედებს შემოეხვევიან.

ბავშვები: – დედა, წავალთ რა, წავალთ რა....

ნითელქუდას დედა: – წადით, მაგრამ მეცადინეობა?

ნითელქუდა: – ხომ დაგპირდით, ვიმეცადინებთ – მეთქი? ახლავე მოვიყვან ფისოებს.

შემოდიან ფისოები: ორი - თეთრი, ორი - ყავისფერი და ერთი - შავი.

ბავშვები: – რა ლამაზები არიან! (**ეფერებიან ფისოებს**)

ნითელქუდა: – აბა, ბავშვებო, რით ჰგვანან ერთმანეთს?

ბავშვები: – გარეგნობით, იერით.

ნითელქუდა: – მართალია. რით განსხვავდებიან?

პავშვიში: – ფერით, სხვადასხვა ფერის არიან.

პავშვი: – (გამოყავს სათითაოდ და ჩამნკრივებს) ორი თეთრი.

პავშვი: – ორი ყავისფერი.

პავშვი: – ერთიც შავი...

ნითელება: – სულ რამდენია ერთად?

პავშვი: – 2+2+1, სულ ხუთია.

შემოდიან ლეკვები: ერთი - თეთრი, ერთი - ყავისფერი, ხმო — ყავისფერი, წინილები: ერთი - შავი, ორი - ყვითელი, კურდლელი - ნაცრისფერი.

ნითელება: – (ტაშს შემოჰკრავს). ჩემი მეგობრებიც მოვიდნენ, რა კარგია! ესენიც დავიხმაროთ.

ლეკვი: – თქვენი ხმა გავიგონეთ და თქვენთან თამაში მოგვინდა.

ნითელა: – ჩვენც გვინდა მეცადინეობა.

პავშვიში: – ძალიან კარგი, ასე უფრო ბევრი ვართ და უფრო მხიარულად ვიქნებით.

ნითელება: – მათ მოსვლამდე რამდენი ვიყავით?

პავშვი: – ითვლის: წითელქუდა - ერთი, ჩვენ - ოთხი, დედები - სამი.

პავშვი : – სულ რვა ვყოფილვართ.

ვისო: – დაგემატათ ფისოები. ხუთი ფისო.

პავშვი: – გავხდით ცამეტი. (ერთ მხარეს დგას ცამეტივე)

ლეკვი: – ჩვენც მოვედით (ითვლის). ორი - ლეკვი, ერთი - ხმო, სამი - წინილა, ერთი - კურდლელი.

ნითელა: – ჩვენც ვართ შვიდი.

ნითელება: – ცამეტს მივუმატოთ შვიდი, რამდენი ვართ სულ?

ყველა ირთად: – ოცი...

პავშვი: – ბევრი ვართ.

პავშვი: – მათ მოსვლამდე ვიყავით ცამეტი, ახლა ვართ ოცი. ე. ი. შვიდით მეტი ვართ.

ნითელება: – ბაჭია, შენც გინდა მეცადინეობა?

პაჭია: – მინდა, მე მათემატიკა ძალიან მიყვარს.

პავშვი: – „ერთ ვაშლს, ერთი მივუმატოთ,

რამდენია, ბაჭია?“

პაჭია: – „არ დაიბნა ბაჭია,

ორი ყური ასწია“. (ვითომ ასწევს ყურებს)

პავშვები: – ყოჩალ ბაჭია, ნამდვილი მათემატიკოსი ხარ. (ბაჭია გაიბლინძა).

ფილოები: – ჩვენც ვიცით რაღაც-რაღაცეები.

ყველანი აპტვებიან: – ჩვენც ვიცით მათემატიკა!

რა მოქმედებასაც ასრულებენ – მიმატებას, გამოკლებას თუ შედარებას - ცხოველები ამის მიხედვით გადაადგილდებიან.

წითელაძე: – აბა, ვინ მეტყვის, ესენი ყველანი რითი ჰგვანან ერთმანეთს?

პავშვები: – ყველა შინაური ცხოველია.

წითელაძე: – რით განსხვავდებიან?

პავშვი: – ყველა სხვადასხვა ცხოველია.

პავშვი: – ფერითაც განსხვავდებიან.

ერთი ფერის ცხოველები ერთად დგებიან. ბავშვები ითვლიან: 4 – ყავისფერი, 3 – თეთრი, 2 – შავი, 2 – ყვითელი, 1 – ნაცრისფერი.

პავშვი: – ყველაზე მეტი ყავისფერი ცხოველია.

პავშვი: – მაგრამ ყავისფერი ცხოველი უფრო ნაკლებია, ვიდრე ყველა დანარჩენი.

პავშვი: – ყველაზე ცოტა ნაცრისფერია – 1.

წითელაძე: – მსგავსების მიხედვით კიდევ როგორ შეიძლება დავალაგოთ?

პავშვი: – შინაური ცხოველები - ერთად, ფრინველები - ერთად.

ცხოველები: – ჩვენ უფრო მეტი ვართ.

წილილები: – მერე რა? სამაგიეროდ ჩვენზე სიმღერებს წერენ. მუსიკალურები ვართ.

წიწილები მღერიან და ცეკვავენ.

ცხოველები: – ეგ რა შუაშია?

ფილო: – რაც ჩვენზე ლექსები და სიმღერებიაა...

პავშვი: – მეც ვიცი ლექსი ფისოზე.

„დედამ დილით ხორცი შეწვა,

ფისუნასაც არგუნა,

მერე როცა იმ ეშმაკმა

დაინახა თაგუნა,

წამოდგომა დაეზარა,

თავი მოიკატუნა.“

(„უმაღური ფისო“. ე. ჯიშკარიანი).

პავშვი: – სიმღერაც არის ფისოზე.

მღერიან.

ლეპვი: – (მიმართავს წითელქუდას), მიდი უთხარი...

ნითელება: – „ჩვენი მურა ყოველ დილას

სკოლამდე ხომ მაცილებს,

თანაც ისე მოხტუნაობს

გზაში ყველას აცინებს“.

(„მურა“. ი. ჩოდრიშვილი).

ნინილა: – „მიპასუხე მურიკელავ,

რად მიცქერი ალმაცერად;

ერთ სამოსში ზამთარ-ზაფხულ

ან არ გცივა ან არ გცხელა?!“

(„მურიკელა“. ტ. ხავთასი).

ლეპვი: – (შეულრენს წინილას) შენ თავს მიხედე... თორემ დაგჭირდები, მელა რომ მოვა და..

ნინილა: – მერე რა? მოვიდეს. ვერაფერსაც ვერ დამაკლებს. ძალიან ძლიერი ვარ.

ნინილა: – ძლიერები ვართ, აბა, რა? აბა თქვენში ვინ არის ორჯერ დაბადებული?

ხბო: – შენ გინდა თქვა, რომ თქვენ ორჯერ დაიბადეთ?

პავშვიბი: – (იცინიან) ორჯერ დაიბადა, მართალია. ერთხელ კვერცხად დაიბადა, მეორედ კვერცხიდან გამოიჩეკა.

ნითელება: – გეყოფათ ლაპარაკი, საქმეს მივხედოთ.

დააყენებს ცხოველებს, შუაში - წინილას.

ნითელება: – აბა, რომელია ზედმეტი?

პავშვიბი: – წინილა, ფრინველია, სხვები ცხოველები.

პავშვი: – ახლა მე დავსვამ კითხვას.

დააყენებს: ფისო - ლეპვი, ფისო - ხბო, (ცარიელი ადგილი) - წინილა, ფისო - კურდღელი.

პავშვი: – შეავსეთ გამოტოვებული ცხოველი.

პავშვი: – წინილას წინ აკლია ფისო.

პავშვი: – სწორია. ერთის გამოტოვებით ფისოები არიან.

ცითელებუდა: – რომელია მარჯვნივ სამი ცხოველი?

ბავშვი გამოიყვანს.

ცითელებუდა: – მარცხნივ ორი?

მეორე ბავშვი გამოიყვანს.

ცითელებუდა: – უფრო მეტი დარჩა თუ ნაკლები?

პავშვები: – მეტი. შვიდი დარჩა. შვიდი კი მეტია ხუთზე.

ცითელებუდა: – ახლა ასეთი ამოცანა. თქვენ დაიმახსოვრეთ ცხოველების განლაგება, მერე მე რაღაცას შევცვლი და ვნახოთ, თუ გამოიცნობთ.

დაალაგებს ყველას ერთად. ბაჭია დოინჯით წინ დგას. ბავშვები შეტრიალდებიან. წითელქუდა ბაჭიასთან მივა და დაბლა დასვამს, ის კი წამოწვება.

ცითელებუდა: – შეგიძლიათ მოტრიალება.

ბავშვები მოტრიალდებიან და მაშინვე გამოიცნობენ. მხიარულად ახმაურდებიან.

პავშვები: – ბაჭია იდგა დოინჯით, ახლა კი წევს.

ცითელებუდა: – მართალია, მაგრამ კი არ წევს, ზის. (**გაიხედავს ბაჭიასკენ**) რატომ წევხარ?

პაჭის: – ცუდად ვარ.

ბაჭიას ბავშვები შემოეხვევიან.

პავშვი: – გინდა სტაფილო მოგიტანო?

პაჭის: – არა...

პავშვი: – ნაყინიც არ გინდა?

პაჭის: – არაა...

ლეპვი: – მე ვიცი მაგას რაც უყვარს ყველაზე ძალიან.

ციცილა: – მეც ვიცი, სიმღერა.

პავშვები: – გიმღეროთ?

პაჭის: – თუ შეგიძლიათ.

ბავშვები მღერიან: „ეს საწყალი კურდღელი“...

(კომპოზიტორი მ. დავითაშვილი).

ბაჭია სიმღერის ბოლოს წამოხტება.

პაჭის: – უკვე კარგად ვარ, მოდი ვითამაშოთ.

დააყენებს ერთად ორ ლეკვს, ორ ფისოს, სამ წიწილას, ხბოს და თვითონაც დადგება.

პატია: – აბა, რა ამოცანა შეიძლება აქ მოვიგონოთ?

წითელაზე: – როგორ გავათანაბროთ ყველა?

პატშვი: – რადგან ხბო ერთია და ბაჭიაც ერთი, ამიტომ ყველას იმდენი უნდა გამოვაკლოთ, რომ თითო-თითო დარჩნენ.

პატშვი: – ხუთ ფისოს უნდა მოვაკლოთ ოთხი ფისო და დარჩება ერთი (**ოთხ ფისოს გვერდზე გაიყვანს**).

პატშვი: – ორ ლეკვს უნდა მოვაკლოთ ერთი და დარჩება ერთი.

პატშვი: – სამ წინილას მოვაკლოთ ორი და დარჩება ერთი.

წითელაზე: – მოდი ახლა ფერები დავაწყვილოთ და ისე გავიგოთ, რომელია მეტი.

ბავშვები ორ - ორად აწყობენ ფერების მიხედვით ცხოველებს: ორი თეთრი ფისო, ორი ყავისფერი ფისო, ორი შავი ფისო და წინილა, ორი ყვითელი წინილა, ორი ყავისფერი ლეკვი და ხბო, ერთი ყვითელი და ერთიც ნაცრისფერი...

პატშვი: – ყავისფერი ორი წყვილია, დანარჩენები – თითო - თითო.

პატშვი: – ე.ი. ყავისფერი უფრო მეტია.

დედა: – ყოჩაღ ბავშვებო, რა კარგად მეცადინეობთ!

დედა: – ასე თუ გააგრძელებთ, ტესტებს ყველანი წარმატებით ჩააბარებთ და დასასვენებლად წახვალთ.

წითელაზე: – მოდი, ცოცხალი მაგალითები გამოვიყვანოთ. ხბოს + კურდღელი რამდენია?

პატშვები: – ორი...

წითელაზე: – ამათ მივუმატოთ 2 ლეკვი, რამდენია?

პატშვები: – ოთხი.

წითელაზე: – კიდევ მივუმატოთ სამი წინილა, რამდენია?

პატშვები: – შვიდი.

წითელაზე: – მივუმატოთ ხუთი ფისო და გამოვაკლოთ 2 ლეკვი, რამდენია?

პატშვები: – ათი...

მიმატება - გამოკლების დროს ცხოველები, შესაბამისად მოძრაობენ. შეიძლება მაგალითის გაგრძელებაც.

მე-2 დედა: – ფისოები რამდენით მეტი არიან ხბოზე?

პატშვები: – ოთხით.

წითელაზე: – ადამიანები მეტი ვართ, თუ ცხოველები?

პავშვი: – ცხოველია — 12-ია, ჩვენ - 8.

პავშვი: – ცხოველი ჩვენზე 4-ით მეტია.

წითელქუდა: – ყველა ერთად შუაზე რომ გავიყოთ, რას მივიღებთ?

იყოფიან და ითვლიან 1, 2, 3 ... 10.

პავშვები: – ორი ათეული მივიღეთ.

წითელქუდა: – ერთად რამდენია?

პავშვები: – ოცი...

წითელქუდას დედა: – ოცზე ნაკლები რამდენია?

ფისო: – ოცზე ნაკლებია ხუთი ფისო.

ლეპვი: – ორი ლეკვი.

წინილა: – სამი წინილა.

ხპო და ბაზია: – ჩვენც, ჩვენც...

წითელქუდა: – საკლები, მაკლები, სხვაობა... გახსოვთ?

პავშვები: – გვახსოვს.

წითელქუდა: – აბაშევამოწმოთ. ცხოველები იყოს საკლები ე.ი. ცხრა, მაკლები - წინილები, ეს რას ნიშნავს?

პავშვები: – გამოვაკლოთ წინილები, ე.ი. სამი.

წითელქუდა: – მივიღებთ რას?

პავშვები: – მივიღებთ სხვაობას - ექვსს.

წითელქუდას დედა: – ამ მეცადინეობაში ბებია სულ დაგავიწყდათ.

წითელქუდა: – წავედით ბებიასთან. ვისაც უნდა, წამომყვეს.

ბავშვები და ცხოველები მიდიან მხიარული სიმღერით. რჩებიან დედები.

წითელქუდას დედა: – რამდენი რამე უსწავლიათ ჩვენ პატარებს.

მე-2 დედა: – აბა, ყოჩალი შვილები გვყავს.

მე-3 დედა: – ისე, რა საინტერესო მათემატიკის გაკვეთილი გამოვიდა. მე ძალიან მომენონა.

ნაღირობის სეზონი

მონაწილეები:

1. 1-ლი მონადირე;
2. მონადირის ცოლი;
3. მონადირის შვილი – პიტი;
4. მონადირის შვილი – გოგონა;
5. ოჩოვინტრე;
6. 1-ლი მამა;
7. მელია;
8. კურდღელი;
9. ციყვი;
10. ტახი;
11. ჯიხვი;
12. ალი;
13. პუ;
14. პატარა პუ;
15. ადგილის დედა;
16. მე-2 მონადირე;
17. მე-3 მონადირე;
18. მე-2 მამა;
19. 1-ლი ტურა;
20. მე-2 ტურა;
21. დათვი;
22. თეატრი;
23. მზია;
24. პექა;
25. ლაშა.

სცენაზეა ოჯახი – დედა, მამა და ორი შვილი: ბიჭი და გოგონა. მამა სანადიროდ მიღის.

პიში: – მამა, სანადიროდ მიღიხარ? რა უნდა მოინადირო?

1-ლი მონადირე: – თუ ნადირობის ქალღმერთი, დალი არ გამიწყრა, ჯიხვს მოვინადირებ.

გოგონა: – კლდეებზე უნდა ახვიდე? ჯიხვები ხომ იქ ცხოვრობენ?

მონადირე: – მთაზე, კლდეზე, აბა ჯიხვის მონადირება შენ ადვილი გგონია?

გოგონა: – დიდრქებიანი? ძალიან ლამაზია, ცოდოა, მამა. არ გვინდა ჯიხვის ხორცი, დედიკო მჭადს გამოგვიცხობს და იმას მივირთმევთ.

პიში: – რა იცით გოგონებმა ნადირობის? ცოტაც და მალე დიდი გავხდები, სანადიროდ მეც ვივლი მამიკოსთან ერთად.

დედა: – აი, საგზალი გაგიმზადე. ფრთხილად იყავი, გზაში თუ დაგილამდა, ადგილის დედას შეევედრე და შეგიფარებს.

გოგონა: – მამიკო, ეს პატარა საჩუქარი ოჩოპინტრეს წაულე, ხეზე ჩამოკიდე, გაუხარდება და ნადირობისას შენი შემწე იქნება

აძლევს პატარა ნაქსოვ პერანგს.

მამა: – გმადლობ, დედიკოს დაუჯერეთ, არ იჩხუბოთ. აბა, თქვენ იცით!

მიღის. დედა და ბავშვებიც გადიან.

ტყის სცენა.

სცენაზე არიან: ოჩოპინტრე, მგელი, მელია, კურდღელი, ციყვი, ჯიხვი, ტახი.

ოჩოპინტრე: – ჰმ, მარტო თქვენ გამოცხადდით?! სხვები სად არიან?

მგელი: – ნელ-ნელა შეიკრიბებიან, შორიდან მოდიან და ალბათ აგვიანდებათ.

ოჩოპინტრე: – მეც არ მაქვს ბევრი დრო, რუხო, ახლა რასაც ვიტყვი, ყველას გადაეცი.

თქვენც, დანარჩენებმა კარგად მომისმინეთ: იწყება ნადირობის სეზონი, თავს მოუფრთხილდით და სხვებსაც.

კურდღელი: – ვაი, ვაი, როგორ მეშინია, ნეტა დათვივით შემეძლოს დიდხანს ძილი, ზამთრის ნაცვლად ნადირობის სეზონზე შევძვრებოდი ჩემს ბუნაგში და დავიძინებდი და დავიძინებდი ...

მელია: – თათსაც გაილოკავდი არა?!

კურდღელი: – დამცინით? მე მხოლოდ მონადირე კი არ დამდევს, არც თქვენ მინდობთ მეგობრებო.

ციყვი: – მართალია კურდღელი, მე ხეებზე ვერ მწვდებით, მაგრამ სუსტებს რომ გვჩაგრავთ, ეს, ოჩოპინტრე, შენც ხომ იცი?

ოჩოპინტრე: – ვიცი, ვიცი, ჩემო ციყუნა. მე ხომ თქვენი მწყემსი ვარ, მაგრამ ტყის კანონი მე არ დამიდგენია, ძლიერი ყოველთვის ჩაგრავს სუსტს.

ტახი: – ამიტომ ივარჯიშეთ კუდრაჭებო, გაძლიერდით და მერე იქნებ მგელი ვნახოთ თქვენგან შეშინებული?!

პისტი: – გატყობთ, ხუმრობის ხასიათზე ხართ, მე კი ამდენი დრო არ მაქვს, შორი გზა მაქვს გასავლელი, ჩემს ძმებს – ჯიხვებს და არჩვებს უნდა შევატყობინო ეს ამბავი.

მგელი: – გავნაწილდეთ, ყველა სხვადასხვა მხარეს წავიდეთ და გზად ყველას შევატყობინოთ ახალი ამბავი.

მელია: – მე ჩრდილოეთით წავალ, ტახი სამხრეთით გავუშვათ, მგელი - დასავლეთს წავიდეს, კურდღელი - აღმოსავლეთით. ჯიხვი - მთას ეტყვის, ციყუნა კი ხიდან ჩიტუნებსაც გასძახებს.

ოჩოპინტრე: – ყოჩალ მელია! კარგი ორგანიზატორი ყოფილხარ. აბა, თქვენ იცით მეგობრებო! შეუდექით საქმეს!

გადიან. შემოდის მონადირე.

ტყის სცენა. მონადირე დგას შუა სცენაზე, იხედება ცაში.

მონადირე: – „ნადირთ მწყემსო, ოჩოპინტრევ, შენ გეხვენები, მომეც ჯიხვის თავი, მომაკვლევინე! სული, ხომ შენია ნადირთანი!“

გამოდის ოჩოპინტრე, დადგება მონადირის სიახლოვეს, მონადირე მას ვერ ხედავს.

ოჩოპინტრე: – შეხედე შენ! სცოდნია, როგორ მომმართოს, წესებს იცავს. ჯიხვის თავს ლანგარზე ვერ მოგართმევ, მაგრამ ხელსაც არ შეგიშლი. ინადირე, ყველაფერი შენს მარიფათზეა.

ოჩოპინტრე გადის. მონადირე ვითომ ნადირობს, უსაფრდება, ისვრის.

1-ლი მონადირე: – ნელ - ნელა მთისკენ დავიძვრები, ჯიხვი იქით იქნება, უკანა გზაზე კი იქნებ კუდღელსაც გამოვკრა ხელი.

მოძრაობს სცენაზე.

მონადირე: – ბნელდება, მთამდე ძალიან დამიბნელდება, აქვე დავრჩები, ლამეს გავათევ და დილიდან კვლავ გავუყვები გზას.

„ადგილის დედავ, შენ გებარებოდე, შემინახე შენი მადლითა“.

მონადირე წვება. გამოდის ადგილის დედა.

ადგილის დედა: – „შეგინახავ, შეგიფარავ, დაგიცავ ყოველი ბოროტისგან“.

ტყის სცენა. ორი მგელი, ორი ტურა.

1-ლი მგელი: – ნახეთ ძმებო, დღეს რამდენი მონადირე იყო ტყეში?

მე-2 მგელი: – ძლივს გადავურჩი ტყვიას, ორი მონადირე გადამეყარა გზაზე, ყველაფერს ესროდნენ.

1-ლი ტურა: – ყველაფერს კი არა, უმისამართოდ ისროდნენ, დიდად გამოცდილები არ ჩანდნენ.

შემოდის დათვი.

დათვი: – აქ ხართ, ძმებო? ჩემი ბუნაგის სიახლოვეს მონადირეები დაიარებიან, ვიფიქრე მოვერევი - მეთქი, მაგრამ ორნი არიან და თან თოფებით. თქვენკენ წამოვედი, ხომ იცით, სიფრთხილეს თავი არ სტკივა?!

მე-2 მგელი: – მოდი დათუჩა, ჩამოჯექი, ერთად გადავაგოროთ ლამე. ხვალისთვის ძალა მოვიკრიბოთ, წინ მძიმე დღე გვაქვს.

სცენაზე ერთ კუთხეში მოგროვდებიან ცხოველები. შემოდის ალი, სცენის შუაში ჯდება ქვაზე და თმის ვარცხნას იწყებს. ცხოველები ვერ ხედავენ. შემოდის ორი მონადირე.

მე-2 მონადირე: – შეხედე, ჩვენ წინ, ქვაზე ქალი ზის.

მე-2 მონადირე: – სად, ვერ ვხედავ?

მე-3 მონადირე: – კარგად დააკვირდი, გრძელთმიანი ქალი. ნახე, როგორ ივარცხნის თმას?

მე-2 მონადირე: – დავინახე, ალბათ გზააებნა, მოდი დავეხმაროთ და ტყიდან სამშვიდობოს გავიყვანოთ, მერე ჩვენც მოვძებნოთ მყუდრო ადგილი და მოვისვენოთ.

მონადირეები უახლოვდებიან ალს.

ალი: – ტყეში დაიკარგეთ, მამაცო მონადირეებო?

მე-2 მონადირე: – ვაიმე, გვიშველეთ!

მე-3 მონადირე: – ეს რა ხდება? ლამე მართლაც ძალიან საშიში ყოფილა ტყეში. გავიქცეთ, თავს ვუშველოთ.

მონადირეები გარბიან, ალი მისდევს. მონადირეები კვლავ უკან შემოირბენ სცენაზე.

მე-2 მონადირე: – ძლივს არ მოვიშორეთ.

მე-3 მონადირე: – ალბათ ალი იყო, წინაპრების ნაამბობი გამახსენდა.

მე-2 მონადირე: – აბა, გადავრჩენილვართ, აი, აქ მოდი, აქვე მივწვეთ.

ცხოველების საპირისპირო მხარეს წვებიან. შემოდის ადგილის დედა.

ადგილის დედა: – ესენი საიდან მოსულან? ჩემს სამფლობელოში ჩემს უკითხავად მოწყობილან, საინტერესოა...

დახედავს და გავა.

დათვი: – რაღაც ადამიანის სუნი მცემს!

1-ლი ტურა: – აქაც მოგვაგნეს?!

მე-2 ტურა: – თავს ვუშველოთ ძმებო!

1-ლი მგელი: – ნუ დაფრთხით! წამოდით, დავზვეროთ არე - მარე.

მე-2 მგელი: – მე წამოგყვები, ესენი აქ დარჩნენ.

მიიპარებიან მონადირეებთან, დახედავენ და მიბრუნდებიან ცხოველებთან.

1-ლი მგელი: – ორი მონადირეა, სძინავთ.

დათვი: – არ ვიქნებით მართლები, დაძინებულებს რომ დავესხათ თავს.

1-ლი ტურა: – აპა, გაღვიძებულები იარაღით დაგვედევნებიან.

მე-2 მგელი: – გეგმა დავსახოთ, გათენებამდე ჯერ დიდი დროა!

მე-2 ტურა: – რა ხმებია, რა ხდება?

შემოდის ოჩოპინტრე.

ოჩოპინტრე: – აქ შეკრებილხართ ჩემო მეგობრებო? ეს კი ახალბედა მონადირეები, არა?!

დათვი: – ჩაიძინეს დაღლილებმა, ჩვენ კი ვძჭობთ, რა ვქნათ, როგორ დავიცვათ თავი?!

ოჩოპინტრე: – მე ვარ თქვენი დამცველი და დაგეხმარებით. არ მომწონს ეს მონადირეები, წესებს არ იცავენ, არც საჩუქარი მომართვეს, არც თხოვნით მომმართეს. მე ამათ ვუჩვენებ სეირს! მეგობრებო, ერთი ბუს დავუძახოთ (**იქნევს კომბალს**).

შემოდის ბუ.

ბუ: – ამ შუა ღამით ჩემი თავი რამ გაგახსენათ?

1-ლი მგელი: – უნდა დაგვეხმარო.

ოჩოპინტრე: – ჩაიძინებული ვაი-მონადირეები უნდა შევაშინოთ, შენი ხმა და თვალების ბრიალი გვჭირდება.

ბუ: – **(გაიცინებს)** მაშინ ჩემს შვილსაც დავუძახებ და წყვილში უფრო საშიში იქნება, თანაც ერთად უფრო ხმამალლად შევძახებთ.

შემოდის პატარა ბუ.

ბუ: – აბა შვილო, შენ ამ მონადირეების თავთან ჩამოჯექი, მე ფეხებთან დავუჯდები და რაც ძალი და ღონე გვაქვს ჩვენებური დავაგუგუნოთ.

პატარა ბუ: – ძალიან ხმამალლა?

ბუ: – ძალიან.

ბუ ჩამოუჯდება მონადირეებს ფეხებთან, პატარა ბუ თავთან და იწყებენ კივილს. მონადირეები წამოხტებიან.

მე-2 მონადირე: – ეს რა ხდება, ვაიმე.

მე-3 მონადირე: – ეს რა ანათებს სიბნელეში? რა კივილია?

მე-2 მონადირე: – გავიქეცით!

გადიან. გათენდა. ტყის პირას მინდორში ოთხი ბავშვი თამაშობს.

პეჩა: – მოდით, ლახტი ვითამაშოთ.

თეპლე: – მე არ მინდა, ყვავილები დავკრიფოთ და დედიკოს ვაჩუქოთ.

მზია: – დედიკომ რომ გაგვიგოს, ტყის პირას ვთამაშობთ, სეირი მერე ნახე.

ლაშა: – ვიცით, ვიცით, მერე ჩვენი ეზოს ჭიშკარს ველარ გავცდებით.

ბექა: – მაშინ ცოტა სოკო მოვაგროვოთ, ცოტაც ყვავილები დავკრიფოთ და სახლშიც დავბრუნდეთ.

თეკლე: – სოკოს დღეს რა უნდა?! არ იცი, სოკო წვიმის შემდგე ამოდის? გუშინ კი არ უნვიმია.

მზია: – ნახე, ხეზე ციყვი დახტის, რა ფუმფულა და საყვარელია!

ლაშა: – ვაი, ძირს ჩამოხტა! ნეტა ჩვენთან ხომ არ მოვა? ცოტა მეშინია.

გამოდის ციყვი, გამოცუნცულდება კურდლელი.

ციყვი: – ნახე, მინდორში რამდენი ბავშვი შეკრებილა.

კურდლელი: – მინდორში - ბავშვები, ტყეში - მონადირეები, შიშით აღარ ვარ.

ციყვი: – ნუ გეშინია, ბაჭი! ბავშვები არაფერს დაგვიშავებენ.

კურდლელი: – წავიდეთ, მაინც დავიმალოთ. სიფრთხილეს თავი არ სტკივა.

კურდლელი და ციყვი გადიან.

ლაშა: – დედა ინერვიულებს, დავბრუნდეთ, თანაც ტყიდან უცნაური ხმები ისმის.

მზია: – კარგი, დავბრუნდეთ.

ბავშვები გადიან.

ტყის სცენა. მე-2 და მე-3 მონადირე დარბიან აქეთ-იქეთ. შემოდის ტახი.

ტახი: – ნეტავ, რას დარბიან აქეთ-იქით?! ჩვენც დაგვაფრთხეს და თვითონაც, ვატყობ, შეშინებულები არიან. წავალ, სადმე დავიმალები, რამე ხიფათს არ გადავეყარო

გადის. შემოდის 1-ლი მონადირე და ხვდება სხვა მონადირეებს.

1-ლი მონადირე: – რა ხდება, ძმებო, რა გაგჭირვებიათ?

მე-2 მონადირე: – გამარჯობა, თქვენ მონადირე ხართ?

1-ლი მონადირე: – დიახ, გუშინ გამოვედი ტყეში. დაბნელებამდე მთაში უნდა ავიდე, ჯიხვი მინდა მოვინადირო.

მე-3 მონადირე: – ჩვენც მონადირეები ვართ, სიმართლე რომ გითხრათ, დამწყები მონადირეები...

მე-2 მონადირე: – გუშინ წამოვედით პირველად და ათას ხიფათს გადავეყარეთ, მთელი ღამე არ გვიძინია, ტყის სულები მოსვენებას არ გვაძლევდნენ.

1-ლი მონადირე: – მეგობრებო, ნადირობა მხოლოდ თოვის გადაკიდება, ტყეში სირბილი და სროლა არ არის. ნადირობისთვის სპეციალური დრო არსებობს, სპეციალური ადგილები. ყველა ცხოველის მოკვლაც არ შეიძლება. ნამდვილმა მონადირემ ბუნება და ბუნების შვილები უნდა დაინდოს, რადგან ჩვენც, ადამიანები ბუნების შვილები ვართ.

მე-3 მონაცირე: – ჩვენ ეს ყველაფერი არ ვიცოდით.

მე-2 მონაცირე: – რა უნდა ვქნათ?

1-ლი მონაცირე: – ტყეში შემოსვლისას მაღალ ღმერთს მადლობა შესწირეთ, შემდეგ ნადირთა მწყემსს, ოჩოპინტრეს შემწეობა სთხოვეთ. თუ ტყეში დაგიბნელდათ, ადგილის დედას სთხოვეთ შეგიფაროთ. ყველა წესს თუ დაიჭავთ, ნანადირევიც გექნებათ და შინაც უვნებელი დაბრუნდებით.

მე-2 მონაცირე: – სულ ეს არის?

1-ლი მონაცირე: – და რაც მთავარია, ჩახმახს მაშინ უნდა გამოჰკრათ, ცხოველს მიზანში რომ ამოიღებთ, უმისამართოდ სროლამ შეიძლება უბედურება მოგიტანოთ თქვენც და სხვასაც. წამოდით, გამომყევით, ჯიხვზე სანადიროდ მივდივარ.

გამოდის ჯიხვი. მას მონაცირეები ვერ ხედავენ.

ჯიხვი: – ვხედავ, სტუმრები გვეწვივნენ. ყველა გაფრთხილებული მყავს, პატარები გადავმალეთ, უფროსები, კი ვიწყებთ ბრძოლას გადარჩენისთვის. წარმატებები გვისურვეთ.

ჯიხვი იწყებს აქეთ – იქით სიარულს, მონაცირეები ჯერ ვერ ხედავენ.

მე-2 მონაცირე: – აბა, დავიწყოთ?! გავიხედოთ მარჯვნივ, გავიხედოთ მარცხნივ.

მე-3 მონაცირე: – რამეს ხომ არ გვირჩევდი, ძმობილო?

1-ლი მონაცირე: – ახლა მთაში ვართ, აქ შეიძლება ნადირობის ქალღმერთი, დალი შემოგხვდეს და შეგპირდეს ყველა სურვილის ასრულებას, ოღონდ უნდა აირჩიო, დედობა გინდა ქალღმერთისაგან, დობა, თუ ტრფობა. დედობა გერჩივნოთ, ამ შემთხვევაში, არ გაგწირავთ.

მე-2 მონაცირე: – დიდი მადლობა, გავითვალისწინებთ.

მე-3 მონაცირე: – ნახეთ, ნახეთ, მთაზე.

მე-2 მონაცირე: – რა ლამაზია, რამხელა რქები აქვს, ჩქარა მიზანში, ამოვილოთ მიზანში!

მონაცირეები ჯიხვს თოფებს უმიზნებენ.

მე-3 მონაცირე: – არა, ვერ ვესვრი.

მე-2 მონაცირე: – ისეთი ლალია და ლამაზი, მისი მოკვლა საცოდაობაა.

1-ლი მონაცირე: – ხო, ჩემი გოგოც სანადიროდ წასვლის წინ ამას მთხოვდა, ნუ მოკლავ ჯიხვს, მამიკო ძალიან ლამაზიაო, სულ მისი სიტყვები მესმის ახლა.

მე-2 მონაცირე: – მოდით, ღმერთს მადლობა შევწიროთ, ბუნების სილამაზით დავტკბეთ და შინ მშვიდობით, სუფთა ხელებით დავბრუნდეთ.

მე-2 მონაცირე, მე-3 მონაცირე: – ნამდვილად.

მონაცირეები დგანან სცენაზე, პროექტორით ეკრანზე მიდის ცხოველების სურათების პრეზენტაცია, რომელიც მთავრდება ფრაზით.

„გარეულ ცხოველებს აქვთ საკუთარ ბუნებრივ გარემოში თავისუფლად ცხოვრებისა და გამრავლების უფლება.“

ცხოველთა უფლებების მსოფლიო დეკლარაცია.

მუხლი 4, პუნქტი 4.1.

თორმეტი თვე

მონაწილეები:

1. გოგონა – ანა;
2. ჭარისპაცი;
3. იანვარი;
4. თებერვალი;
5. მარტი;
6. აპრილი;
7. მაისი;
8. ივნისი;
9. ივლისი;
10. აგვისტო;
11. სექტემბერი;
12. ოქტომბერი;
13. ნოემბერი;
14. დეკემბერი;
15. მავის ასული;
16. მავის ასულის აღმზრდელი;
17. დედინაცვალი;
18. დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი;
19. დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი;
20. შიპრიკი;
21. მსახური;
22. 1-ლი ბაზია;
23. მე-2 ბაზია;
24. 1-ლი სეფექტალი;
25. მე-2 სეფექტალი.

სცენის სილრმეში მოჩანს ტყის პეიზაჟი. შემოდის გოგონა, ხელებს ერთმანეთზე ადებს და ითბობს. უცებ შეჩერდება, აიხედავს ზევით და ელიმება.

გოგონა: – რა საოცრება ხდება?! (**შეჩერდება**) ამ დაბურულ ტყეში, ამ სიცივეში ცხოველები რამ აალაპარაკა?

შემოდის ჯარისკაცი იხედება აქეთ-იქეთ, ათვალიერებს ნაძვებს, უცებ გოგონას დაინახავს.

ჯარისპატი: – პანანინავ, ამ უღრან ტყეში რამ მოგიყვანა? ან რა გახარებს ამ ყინვაში?

გოგონა: – არ დამიჯერებთ ალბათ, და ახლა ცხოველები ადამიანებივით ლაპარაკობდნენ. მათი საუბარი მოვისმინე. არ გჯერათ ხომ?!

ჯარისპატი: – რას ამბობ, როგორ არ მჯერა?! ჯერ კიდევ ბაბუაჩემი ამბობდა, ახალი წლის დადგომამდე სულ ცოტა ხნით ადრე საოცრებები ხდებაო... თურმე თორმეტივე თვე ერთმანეთს ხვდება და...

გოგონა: – ეს როგორ შეიძლება?! მარტი სექტემბერს ხვდებოდეს, ან აგვისტო - იანვარს?!

ჯარისპატი: – მე რაც ბაბუასგან ვიცი, იმას გეუბნები... რაც არ ვიცი, არ ვიცი. კი მაგრამ, შენ აქ რამ მოგიყვანა, რომ არ გითქვამს?

გოგონა: – დედინაცვალმა ტყეში შეშის მოსაგროვებლად გამომიშვა. თქვენც შეშას აგროვებთ?

ჯარისპატი: – არა, მე მეფის ასულმა დამავალა ყველაზე ლამაზი და მაღალი ნაძვის ხის მოჭრა. სურს სასახლეში ახალ წელს ყველაზე, ყველაზე ლამაზი ნაძვის ხე ედგას. აბა, შევუდგეთ საქმეს, თორემ დავიგვიანებთ და თანაც გავიყინებით.

გოგონა: – კი მაგრამ, ნაძვის ხის მოჭრა როგორ შეიძლება?! ჯერ ერთი, ცოდოა, მერე ყველამ თუ საახალწლოდ სახლის გასალამაზებლად თითო ნაძვი მოჭრა, ტყისგან რაღა დარჩება?! ეჺ, სულ არ ფიქრობს ეს ხალხი ბუნებაზე!

ჯარისპატი: – მე მაგას არავინ მეკითხება. მეფის ასულის ბრძანება უნდა შევასრულო, თორემ კარგი დღე არ დამადგება. აი, ხალხი ტყის გაკაფვის შემდეგ სუნთქვას რომ ვეღარ შეძლებს, ჭკუას მერე ისწავლის.

ჯარისკაცი ხელს ჩაიქნევს და ვითომ ხეს ჭრის, გოგონა კი შეშას აგროვებს და ნელ-ნელა გადიან სცენიდან.

შემოდიან დეკემბერი და იანვარი.

დეპემბერი: – ძმაო, იანვარო, როგორ მოგწონს თეთრად გადაპენტილი არე-მარე?

იანვარი: – მშვენიერია. დღევანდელ ღამეს თორმეტივე ძმა შევიკრიბებით, ამიტომ ამ ტყეში საუკეთესო ადგილი შევარჩიოთ. მგონი ტყეში აღარავინაა.

დეპემბერი: – წავიდეთ!

გადიან. სასახლე. მეფის ასული და მისი აღმზრდელი მეცადინეობენ.

მეცის ასული: – ვერ ვიტან ამ წერას! მთელი ხელები მელნით მაქვს მოთხუპნული, შეხედე, რა საშინელებაა!!!

აღმზრდელი: – გეთანხმებით, თქვენო უდიდებულესობავ, მაგრამ ცოტაც მოითმინეთ, სულ რაღაც ოთხი წინადადებაც და კარნას დავასრულებთ.

მეცის ასული: – კარგი, კარგი! აბა, გისმენთ.

აღმზრდელი: – „აყვავებულა მდელო, აყვავებულა მთები...“

მეცის ასული: – საკმარისია, მე მხოლოდ „აყვავებულს“ დავწერ, გაიგეთ?! რა საჭიროა მდელო და მთები, ან საერთოდ რა დროს აყვავებაა?! თოვს...

აღმზრდელი: – როგორც გენებოთ, თქვენო უდიდებულესობავ! მაშ, მოდით წელიწადის დროებზე ვისაუბროთ. გაიხსენეთ, წელიწადში რამდენი თვეა?

მეცის ასული: – უჲ, რა, მათემატიკის გაკვეთილი გვაქვს? რა ციფრებს მეკითხებით? პირდაპირ რომ ჩამოვთვალო, არ შეიძლება? ანდა სულაც ხვალ იანვარი კი არა, აპრილი გათენდეს, არ შეიძლება? ნამდვილად ბრძანებას გამოვცემ და შევცვლი კალენდარს. აი, ასე!

აღმზრდელი: – რას ამბობთ?! აპრილში თბილა და ენძელები ხარობენ! აბა, ხვალ, ამ სიცივეში ენძელებს რა ააყვავებს?!

მეცის ასული: – უი, ენძელები. ენძელები მინდა! (**დააბაკუნებს ფეხებს**).

„ყველამ მოისმინოს ჩემი ბრძანება! ვინც ხვალ ერთ კალათა ენძელებს მომართმევს, კალათას ოქროთი გავუვსებ, მელის თბილ ქურქს ვაჩუქებ და ათას სხვა საჩუქარს ვუბოძებ! მანამდე კი ახალი წელი გადაიდება“. აი, ასე ვბრძანებ! (**აბაკუნებს ფეხებს**).

აღმზრდელი: – რას ბრძანებთ, რას ბრძანებთ?! ეს როგორ შეიძლება?!

აღმზრდლი უკმაყოფილო აქნევს თავს. მეცის ასული შეხედავს გაბრაზებული.

მეცის ასული: – მე რომ ერთი ჩვეულებრივი გოგო ვიყო, რას იზამდით?

აღმზრდელი: – რას ვიზამდი? როგორც თავნებას და ზარმაცს, კუთხეში დაგაყენებდით.

მეცის ასული: – რაო?! თქვენ, თქვენ მე დაგაპატიმრებთ ურჩობისათვის.

აღმზრდელი: – არა, არა, რას ამბობთ?! მე ყველაფერში გეთანხმებით. თქვენ როგორც გსურთ, ისე იყოს, თქვენო ბრწყინვალებავ. გსურთ, რომ ხვალ დეკემბრის 32 იყოს? კი ბატონო, ჯანდაბას, ოლონდ ეს არა.

ხელს ჩაიქნევს და ორივე გადის. შემოდის შიკრიკი, დგება შუა სცენაზე.

შიპრიცი: – ყურადღება! ყურადღება! გაეცანით მისი უდიდებულესობის, მეცის ასულ ანას ბრძანებას:

პუნქტი პირველი: ვინც ხვალ მის უდიდებულესობას ერთ კალათა ენძელებს მიართმევს, დაჯილდოვდება მელის ქურქით, სხვადასხვა სახის საჩუქრებითა და, რაც მთავარია, ენძელების კალათა გაივსება ოქროთი.

პუნქტი მეორე: – ახალი წელი გადადებულია პირველი პუნქტის შესრულებამდე.

ბრძანებას ხელს აწერს მეცის ასული ანა.

გადის. შემოდიან დედინაცვალი და მისი ორი ქალიშვილი.

დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი: – დედა, დედა, გაიგე?

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – ქურქი, ქურქი მინდა! დედა, გესმის?

დედინაცვალი: – ოქროთი სავსე კალათაზეც არ ვიტყოდი უარს! რა ვქნათ გოგოებო, საიდან მოვიტანოთ ენძელები?

დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი: – ამ ზამთარში ენძელებს რა უნდათ? დიდი ახირებული ვინმე ყოფილა ეს ჩვენი მეფის ასული.

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – რადგან მეფის ასული ენძელებს ითხოვს, ალბათ იცის, რომ სადღაც იზრდება. აბა, ისე რატომ გამოსცემდა ბრძანებას?!

დედინაცვალი: – ჯილდოსაც ტყუილად არ დააწესებდა. რა ვქნათ გოგოებო, სად ვიშოვოთ ენძელები?

დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი: – ჩვენ სად უნდა ვიშოვოთ. ანას დაუძახეთ, მოვიდეს ჩქარა, ტყუილად რომ დაბრძანდება აქეთ-იქით!

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – ანა! ანა! (**შემოდის გოგონა ცოცხით**) რა არის, სულ ცოცხით რომ დადიხარ?

დედინაცვალი: – შეშა უკვე დააწყვე?

გოგონა: – დიახ.

დედინაცვალი: – მაშინ საკუჭნაოდან ყველაზე დიდი კალათა გამოიტანე და კვლავ ტყეში წადი!

დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი: – წადი და ენძელები დაკრიფე!

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – მთელი კალათა გაავსე და ისე დაბრუნდი!

დედინაცვალი: – ენძელების გარეშე სახლში არ დაბრუნდე!

გოგონა: – კი, მაგრამ ენძელები...

დედინაცვალი: – ხმა, ხმა კრინტი არ გავიგო შენი! წადი, წადი და ენძელების გარეშე არ დაბრუნდე!

ხელს კრავს და ძალით გააგდებს. გადიან.

სცენაზე ზის 12 თვე (ბიჭები).

თეპერვალი: – ყოჩალ დეკემბერო, ისეთი სუსტი გაუშვი, რომ მე, მსუსხავი და გამყინავი თებერვალიც კი გამაკვირვე.

დეპემპერი: – ახალი წლის ლამე სუსტის გარეშე ვის გაუგია?

იანვარი: – ხვალ დილიდან მე შევუდგები საქმეს და თეთრად გადავპენტავ კვლავ არე-მარეს.

მარტი: – მე, როგორც გიუმაუი მარტი, შეჩვეული ვარ სიცივეს, მაგრამ რას ვერჩით ზაფხულის ძმებს?

აგვისტო: – დავანთოთ კოცონი, მე - აგვისტო და ივნის - ივლისი ამას ჩვენს თავზე ვიღებთ.

ივნისი: – შემოვუსხდეთ კოცონს, ვიმღეროთ, მოვყვეთ ქვეყნის ამბებს.

ივლისი: – მხოლოდ დღევანდელი ლამე გვაქვს, თორემ ერთმანეთს ერთი წელი ვეღარ შევხვდებით.

12 თვესთან შორიახლოს ორი პაჭია ზის.

1-ლი პაჭია: – როგორ ცივა, გავიყინე...

მე-2 პაჭია: – ქარბუქმა ჩვენს სოროს თოვლი მიაყარა და ვეღარ ვპოულობ.

1-ლი პაჭია: – ვაიმე, მგელმარომ მოგვაგნოს, ამ ახალი წლის ლამეს ჩვენით ჩაიტკბარუნებს პირს.

მე-2 პაჭია: – ამ სიცივეში მგელსაც კი არ გააგდებენ გარეთ, რას ამბობ?! დამეხმარე, ერთად მოვთხაროთ თოვლი, სოროში ხომ გინდა ახალი წლის შესვედრა?!

1-ლი პაჭია: – კი, კი, გეხმარები. მოიცა, ეს რა ხმაა...

სექტემბერი: – გაჩუმდით, ძმებო, რაღაც ხმაური შემომესმა, ვიღაც ტირის თუ მეჩვენება?

ოქტომბერი: – ჩუმად გავხედავ, ნეტავ რა ხდება? ამ შუალამეს ტყეში ვინ დადის?

შემოღის გოგონა (ანა) დიდი კალათით და ტირის.

ნოემბერი: – პატარა გოგოა, სულ გაყინულა საწყალი, რა ვქნათ?

აპრილი: – რას იტყვით ძმებო, დავუშვათ გამონაკლისი და ცეცხლთან გავათბოთ პატარა?

მაისი: – გავათბოთ, აბა ხომ არ გავყინავთ პატარას?

აპრილი მიღის გოგონასთან და მოჰყავს ცეცხლთან.

იანვარი: – გოგონა, მოდი, გათბი ცეცხლთან.

გოგონა: – ვაი, რა ხდება, თქვენ ვინ ხართ?

იანვარი: – მე? (გაიცინებს) იანვარი ვარ, ესენი კი ჩემი ძმები არიან, გაიცანი: თებერვალი, მარტი, აპრილი, მაისი, ივნისი, ივლისი, აგვისტო, სექტემბერი, ოქტომბერი, ნოემბერი, დეკემბერი.

გოგონა: – ე. ი. რასაც ჯარისკაცი მეუბნებოდა, სიმართლეა, თუ მძინავს და ეს ყველაფერი მესიზმრება?

თებერვალი: – გათბი პატარავ და გვიამბე რამ მოგიყვანა ლამე ტყეში?

გოგონა: – დედინაცვალმა ტყეში ენძელების საკრეფად გამომიშვა. მეფის ასულს ბრძანება გაუცია, ვინც ხვალ დილას ენძელებს მიართმევს, კალათას ოქროთი გაუვსებს და მეც გამომაყენეს უღრანი ტყის გზას.

ოქტომბერი: – გესმის აპრილო, ეს რა მოუნდომებია მეფის ასულს?

სექტემბერი: – საოცრებაა, ძმებო, იანვარი, თებერვალი, მარტი სად გააქრო, პირდაპირ აპრილი რომ მოინდომა?

ოქტომბერი: – მეფის ასული ძალიან განებივრებულია, დედინაცვალი კი ხარბი და ბოროტი ყოფილა.

ნოემბერი: – არ დავეხმაროთ პატარა გოგოს? თუკი სახლში არ შეუშვეს, რა უნდა ქნას?

იანვარი, თებერვალი, მარტი ცალკე თათბირობენ.

იანვარი: – ჩვენ ცალკე მოვითათბირეთ და გადავწყვიტეთ. აპრილი, თხუთმეტი წუთი გეყოფა ენძელების ასაყვავებლად?

აპრილი: – სხვა რა გზაა?! ვიმყოფინებ.

აპრილი იწყებს ჯოხის ქნევას.

გოგონა: – ენძელები, ენძელები ყვავიან. აი საოცრება. თვალებს არ ვუჯერებ, გმადლობთ!

გოგონა კრეფს ენძელებს და გარბის.

დედინაცვლის სახლი.

დედინაცვლი: – საოცარი სიცივეა, ის გომბიო ხელცარიელი რომ დაბრუნდეს, მოვკლავ! ნამდვილად მოვკლავ! ოჟ, ოქროები ...

დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი: – შიშით ვერ დაბრუნდება. არ მოიტანს ენძელებს და გაიყინოს ტყეში.

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – საოცრებაა, მოდის და ენძელებით სავსე კალათაც მოაქვს.

დედინაცვლი: – ხომ ხედავთ, შეუძლებელი არაფერი ყოფილა! კიდევ კარგი, დიდი კალათა გავატანე.

დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი: – არა, ნეტავ სად ნახა ამ თოვლში ენძელები?

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – რაში გაინტერესებს? მთავარია სულ მალე ამ კალათას ოქროთი ავავსებთ.

შემოდის გოგონა.

გოგონა: – უჟ, ძალიან მცირა, შეიძლება ბუხართან გავთბე?

დედინაცვლი: – ხუთი წუთი, მერე სახლი დაალაგე და შრომა გაგათბობს.

გადიან.

სასახლე, სცენაზე მეფის ასული და ორი სეფექალია.

1-ლი სეფექალი: – თქვენოუდიდებულესობავ, დღეს რომელ კაბას ჩაიცვამთ, ვარდისფერს თუ ცისფერს?

მეფის ასული: – იისფერი მომიმზადეთ.

მე-2 სეფექალი: – იისფერი ხვალისთვის გინდოდათ, მეჯლისზე ჩასაცმელად.

მეფის ასული: – ხვალ ლაუვარდისფერს ჩავიცვამ!

1-ლი სეფექალი მიდის მე-2 სეფე ქალთან.

1-ლი სეფექალი: – ჩვენ მეფის ასულს მარტის თვესავით ცვალებადი ხასიათი აქვს.

მე-2 სეფექალი: – არ გაგიგოს, თორემ მოგცემს მარტის თვეს. ყველა კაბა მოვამზადოთ, თორემ ხვალ რას მოინდომებს. ღმერთმა უწყის.

1-ლი სეფექალი: – წავედით, მივხედოთ საქმეს.

მე-2 სეფექალი: – უი, აქ რა ხდება?

შემოდის მსახური.

მსახური: – თქვენო უდიდებულესობავ, ვიღაც ქალები მობრძანდნენ, ასე ამბობენ, მეფის ასულს ენძელები მოვართვითო.

მეფის ასული: – რას ამბობ, რა დროს ენძელებია ამ შუა ზამთარში? სულ გადაირიე?

მსახური: – ეს ხომ თქვენი ბრძანება იყო? დაგავიწყდათ თქვენო უდიდებულესობავ?

მეფის ასული: – უი, მის უდიდებულესობას არასოდეს არაფერი ავიწყდება, უბრალოდ ქვეყანაზე ფიქრით გადალლილია. შემოიყვანეთ!

შემოდიან დედინაცვალი და მისი ქალიშვილები.

მეფის ასული: – რამდენი ენძელაა, ნამდვილია?

დედინაცვალი: – თქვენთვის ვეცადეთ, თქვენო უდიდებულესობავ!

დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი: – ნახეთ, რამხელა კალათა ავავსეთ.

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – მთელი ღამე ვკრეცდით თქვენთვის და მხოლოდ თქვენთვის!

მეფის ასული: – კარგი, კარგი, კალათას აგივსებთ ოქროთი, თბილად ჩავიცვამ და ერთად წავიდეთ. წამიყვანეთ, მეც მინდა ენძელების დაკრეფა.

დედინაცვალი: – ვაი!

დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი: – უი!

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – ვაი!

მეფის ასული: – რა ვაი-ვიში აგიტყდათ, რაშია საქმე?

დედინაცვალი: – ის ადგილი ჩვენ აღარ გვახსოვს, ჩემი გერი იყო ჩვენი გზისგამკვლევი.

მეფის ასული: – ჰოდა, გაამზადეთ თქვენი გერიც და წავიდეთ!

გადიან.

დედინაცვლის სახლი.

დედინაცვალი: – გოგო, რას დამჯდარხარ უსაქმოდ, სასწრაფოდ ჩაიცვი!

გოგონა: – უკვე ყველაფერი დავალაგე. ჩავიცვა? რატომ?

დედინაცვლის 1-ლი ქალიშვილი: – რატომ, რატომ და იმიტომ!

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – მეფის ასულს უნდა გაჰყვე ენძელების საკრეფად.

გოგონა: – რას ამბობთ? ეს შეუძლებელია! საოცრება ორჯერ არ მეორდება.

დედინაცვალი: – საოცრება ის იყო, სახლში რომ შემოგიშვი. ეს ნამდვილად აღარ განმეორდება.

შემოდის მეფის ასული.

მეფის ასული: – აბა, მითხარი, სად იყო ის მინდორი, ამხელა თოვლში ენძელები რომ ყვაოდა?

გოგონა: – ალარ მახსოვს, მაშინ ქარბუქი იყო და იმან სადღაც გადამაგდო.

მეფის ასული: – რაო?! ახლავე ოთხივეს დაგაპატიმრებთ! რისთვის მოაცდინეთ მისი უდიდებულესობა!

გოგონა ტირის, ჩუმად შემოდის 12 თვე, გოგონები მათ ვერ ხედავენ.

იანვარი: – ამას რას ვხედავ?! ჩვენი პატარა მეგობარი სტუმრებთან ერთად ტყეში მოსულა.

თებერვალი: – ძალიან გვიჩაგრავენ პატარას.

აპრილი: – ვატყობ, ისევ ენძელებს ეძებს.

გოგონა მათ ვერ ხედავს, ისე ამბობს.

გოგონა: – ძმებო, თვეებო, აპრილო, მიშველე, შენი იმედილა დამრჩა!

მეფის ასული: – ვინ ძმებს ეძახი სულელო! ამათ ოქროს წავართმევ, ქურქებსაც შენ გაჩუქებ, მაპოვნინე ენძელები, მაპოვნინე!

დედინაცვლის მე-2 ქალიშვილი: – (**დაინახავს შემოსულ თვეებს**) ამათ, ამათ რა უნდათ?

დეკემბერი: – სტუმრებს მივესალმებით!

მეფის ასული: – უი, თქვენ ვინ ხართ?

დეკემბერი: – მე დეკემბერი ვარ, ესენი კი ჩემი ძმები არიან: იანვარი, თებერვალი, მარტი, აპრილი, მაისი, ივნისი, ივლისი, აგვისტო, სექტემბერი, ოქტომბერი, ნოემბერი. თქვენ ვინ ხართ?

მეფის ასული: – მე ამ ქვეყნის მეფის ასული ვარ და ენძელები მინდა!

მარტი: – კიდევ რა გინდა?

მეფის ასული: – როგორ მელაპარაკებით, მე იცით რას გიზამთ?! (**გაპრაზებული ფეხებს აბაკუნებს**).

მაისი: – შენ, პატარა თავნებავ, ვერავის ვერაფერს დააკლებ!

ივნისი: – თუ ზრდილობას არ ისწავლი და გონებას არ მოუხმობ...

ივლისი: – ციყვად ან ყურცქვიტად გადაგაქცევთ!

ამ დროს დედინაცვალი და მისი შვილები იწყებენ ხმამაღლა საუბარს.

დედინაცვალი: – რას ბედავთ?! ჩქარა გააჩინეთ ენძელები!

დედინაცვალის 1-ლი ქალიშვილი: – ჩვენ საჩუქრები გვინდა!

დედინაცვალის მე-2 ქალიშვილი: – ჩქარა, თორემ თქვენს მეგობარს უსახლვაროდ დაგტოვებთ!

მეცის ასული: – ეს რა ხდება?! ასეთ ხმაზე ყვირილი ან „უსახლკაროდ დავტოვებთ“ რა სიტყვებია?!

ივნისი: – გაგიკვირდათ, მეფის ასულო ? გვერდიდან ალბათ საშინელი სანახავია...

მეცის ასული: – საშინელი, ნამდვილად საშინელი, როდესაც ადამინი ყვირის და ბრაზდება, როგორ უშენოვდება.

ივლისი: – გეთანხმები, მათ ფეხების ბაკუნი, მუქარა და გაპრანჭვით თითის ქნევა არ იციან.

მეცის ასული: – ვაი, მეც ასეთი შესახედი ვარ, როცა ვბრაზდები? რა საშინელებაა?! შემრცხვა.

აგვისტო: – მეფის ასულს იმედი მაქვს, რაღაც მაინც ეშველება, მაგრამ ამათ...

იანვარი: – ჰოდა, ამის გამო ერთი კვირით დავადუმებ. იმედია ჭკუასაც ისწავლიან და ზრდილობასაც.

დედინაცვალი ქალიშვილებთან ერთად ცდილობს ხმის ამოღებას და ვეღარ ახერხებენ.

თებერვალი: – მეფის ასულო, რადგან ამხელა გზა გამოიარე, ჩვენი პატარა მეგობრის ხათრით ენძელებს დაგაკრეფინებთ.

მარტი: – ხოლო თუ ჭკუას არ მოუხმობ, ციყვად გაქცევთ, გესმის?!

მეცის ასული: – არ მინდა, არ მინდა ენძელები! რა უგუნური ვყოფილვარ, მაპატიეთ, მაპატიეთ! შენც გოგონი, როგორ გაგაწვალე, მაპატიე! მე რომ ასე ვინმე მომქცეოდა, თოვლში, ყინვაში, ენძელების საკრეფად გამოვეშვი... მივხვდი, დედა სულ მეუბნებოდა, სანამ რამეს იტყვი, დაფიქრდიო. მე კიამ ბოლო დროს ფიქრზე უარი განვაცხადე, რა ცუდია!

გოგონა: – მე კი დედა სულ მეუბნებოდა, ისე მოექეცი სხვას, როგორც გინდა, რომ შენ მოგექცენო.

მეცის ასული: – რა ბრძენი ყოფილა! და აი, შენც რატომ ხარ ასეთი კეთილი?! იცი რა?! წამოდი, ჩემთან იცხოვრე, მე მარტო ძალიან მოწყენილი ვარ. ერთად სწავლაც კი სასიამოვნო იქნება. ისე, ჰო, მე ანა მქვია.

გოგონა: – რა სასიამოვნოა?! მეც ანა ვარ. ძალიან მოხარული ვარ, არა, ძალიან ბედნიერი ვარ, სასწაულები მართლაც ხდება!

გოგონები ხელს ჩაკიდებენ ერთმანეთს, 12 თვეს ხელს უქნევენ და გადიან.

საფინალო სიმღერა.

ძველი ბალის ამბავი

მონაწილეები:

1. ყვავილების ფერია;
2. პულპული;
3. მებაღი ნიკო;
4. წითელი ვარდი;
5. 1-ლი პეპელა;
6. მე-2 პეპელა;
7. ვუტკარი;
8. თეთრი ვარდი;
9. გვირილა;
10. ზამპაზი;
11. მზესუმზირა;
12. გველეშავი;
13. 1-ლი ჩიტი;
14. მე-2 ჩიტი;
15. წვიმის კაცი;
16. პაპუანვერა;
17. მებაღი თედო;
18. ქალბატონი;
19. თუთიკო;
20. გოგლიკო;
21. ლუბელი;
22. ძიქა;
23. მზე;
24. წყარო;
25. ჭიანჭველა.

სცენაზეა ყვავილების ბალი: წითელი ვარდი, თეთრი ვარდი, გვირილა, ზამბახი. შემოდის ყვავილების ფერია, ბულბული და მებაღე ნიკო. მებაღე ნიკო ყვავილებს რწყავს.

ყვავილების ფერია: – შეხედე, ჩემო ბულბულო, ახალი მებაღე მოუყვანიათ.

ბულბული: – იმედია, ისიც თედოსავით კეთილი იქნება.

ყვავილების ფერია: – შეხედე, წითელი ვარდი გაფურჩქნულა. მიდი, უმღერე, კეთილი ადამიანი შენს სიმღერას ღიმილით მოუსმენს, პოროტი კი ვერც გაიგებს.

სიმღერა. მებაღე თავის საქმეს განაგრძობს და არ უსმენს სიმღერას.

წითელი ვარდი: – ყვავილების ფერიავ, არ უსმენს, არ უსმენს. რა გვეშველება?

ყვავილების ფერია: – წინასწარ დასკვნებს ნუ გავაკეთებთ, ვადროვოთ, შევხედოთ, გავიცნოთ.

შემოფარფატდება ორი პეპელა.

1-ლი პეპელა: – როგორ მიყვარს ზაფხული, არე-მარე რომ აჭრელდება.

მე-2 პეპელა: – შეხედე, დაიკო, ამ ყვავილს ჩემნაირი კაბა აცვია.

1-ლი პეპელა: – წითელი ვარდიც აყვავებულა.

მე-2 პეპელა: – სწორედ მისი სურნელია, რომ მათრობს.

პეპლები დაფარფატებენ სცენაზე, მებაღე მიდის ყვავილებთან და ჭრის, აკეთებს თაიგულს.

თეთრი ვარდი: – ვაი, ვაი, სულ კოკრები დამაჭრა, გაფურჩქვნა მაინც ეცლია?!

წითელი ვარდი: – კარგად გაფურჩქვნაც არ მაცალა, სულ გამკორტნა.

ზამბახი: – თედო წყალს რომ მასხამდა, სულ მიმღეროდა, მეფერებოდა.

მებაღე: – არ მომწონს ეს ბალი, ასე არეულ-დარეულად დარგული მცენარეები ჯერ არ მინახავს. ქალბატონს დაველაპარაკები, ან მომცეს უფლება წესრიგი დავამყარო, ანდა ისევ ის მოხუცი თედო მოიყვანოს. ეს რა სარეველა ამოსულა? ბაბუანვერას აქ რა უნდა?

ბაბუანვერა: – მიშველეთ, მიშველეთ!

ყვავილების ფერია: – ვაი, ვაი, ცუდად არის ჩვენი საქმე. ბაბუანვერა ამოძირკვა. ყვავილებო, გადაეფარეთ ბაბუანვერებს! დავიცვათ მეგობრები!

შემოდის ქალბატონი.

ძალბატონი: – აბა, ჩემო ნიკო, როგორ მოგწონს ჩემი ბალი?

მებაღე ნიკო: – არ დაგიმალავთ და არ მომწონს, ყველაფერი არაორგანიზებულია, არსებობს წესი, რომლის მიხედვითაც ირგვება ბალში მცენარეები. თქვენ კი აქ ყველაფერი ერთად დაგირგავთ.

ძალბატონი: – მე მინდა, რომ ჩემი ბალი ბუნებრივად გამოიყურებოდეს, არანაირი ხელოვნური ტბები, საგანგებოდ გაკრეჭილი ბუჩქები.

მიზანი ნიკო: – გავითვალისწინებ.

ქალბატონი გადის.

მიზანი ნიკო: – ქალბატონს ალბათ არასოდეს უნახავს, რა არის ნამდვილი ბალი. მე ამ სამსახურს ვერ დავკარგავ, კარგად მიხდიან. ამიტომ რაიმე ხერხს მივმართავ და ამ ძველ ნარგავებს მთლიანად გავახმობ, შემდეგ კი ქალბატონს სხვა გზა არ ექნება, ახალ ბალს გამაშენებინებს!

მებალე ნიკო გადის.

გვირილა: – მწყურია, ძალიან მწყურია, სულ გამიშრა ღერო.

ზამპახი: – უპატრონოდ დავრჩით, წყალი, წყალი!

შემოდის ფუტკარი.

ფუტკარი: – ბზ, ბზ, ეს რა დაგმართნიათ, ჩემო ლამაზო მეგობრებო, მოვფრინდი თქვენი წვენის მოსაგროვებლად, თაფლი უნდა გავაკეთო.

თეთრი ვარდი: – ეჱ, ჩემო ფუტკარო, სადღა გვაქვს წვენი, დავშრით, გავხმით.

ფუტკარი: – წყალს აღარავინ გისხამთ?

ყვავილების ფერია: – მებალე ნიკომ თქვა, სოფელში გვალვააო, ჩვენთვის წყალი არ ემეტება.

შემორბიან ბავშვები: თუთიკო და გოგლიკო.

ყვავილების ფერია: – ეს რა უღურტული მესმის? ჩვენი პატარები მოვიდნენ?

თუთიკო: – გოგლიკო, გოგლიკო, შეხედე ჩვენს ბალს, ეს რა დამართნია?!

გოგლიკო: – წამო, ონკანი მოვუშვათ!

თუთიკო: – წყალიარ მოდის, დედაცაქარარის, რომ დაგვეხმაროს. მოდი, ძიძას დავუძახოთ

შემოდის ძიძა.

ძიძა: – რა უქნია გვალვას ჩვენი ბალისთვის?

გოგლიკო: – გვალვა რა არის? ან რატომ არ არის წყალი?

ძიძა: – დიდი სიცხეებისგან წყალი შრება, უწყლობისგან მიწა იფიტება.

თუთიკო: – ააა, ვიცი, წყაროსთან გველეშაპი ზის და წყალს არავის აძლევს.

ძიძა: – გველეშაპისა რა გითხრათ, ჩემი ბებო ამბობდა, გვალვის დროს წვიმის კაცი უნდა მოძებნო, შეეხვენო ღრუბლები მორეკოს და წვიმა წამოვიდესო.

გოგლიკო: – თუთიკო, წამოდი, წვიმის კაცი მოვძებნოთ.

თუთიკო: – ჩუმად გავიპაროთ, ძიძამ არ დაგვინახოს.

ყველა პერსონაჟი გადის. სცენაზე რჩებიან თუთიკო და გოგლიკო.

გოგლიკო: – საიდან დავიწყოთ ჩვენი მოგზაურობა?

თუთიპო: – ტყისკენ წავიდეთ, იქ უფრო სიგრილეა, შეიძლება წყაროს წავაწყდეთ და წვიმის კაცის ამბავი ვკითხოთ.

გოგლიპო: – წყაროსთან გველეშაპი რომ იყოს?

თუთიპო: – გველეშაპი? (**დაფიქრდება**) ვერაფერს დაგვაკლებს, შენ ხომ ძალიან ღონიერი ხარ!

გოგლიპო: – მართალი ხარ, წავედით.

სიმღერა. მოძრაობენ სცენაზე.

შემოდის ორი ჩიტი.

1-ლი ჩიტი: – ამ უღრან ტყეში პატარა ბავშვებს რა უნდათ?

მე-2 ჩიტი: – ვკითხოთ.

1-ლი ჩიტი: – პატარებო, ტყეში მარტო სიარული არ შეიძლება.

თუთიპო: – ჩიტუნებო, წვიმის კაცს ვეძებთ, ხომ არ იცით, სად ცხოვრობს?

მე-2 ჩიტი: – ეჱ, წვიმის კაცს ეძებს ყველა, მაგრამ ვერსად პოულობენ.

გოგლიპო: – ჩიტებო, ჩვენ სულ პირდაპირ ვივლით, თუ რაიმე ამბავი შეიტყვეთ, შეგვატყობინეთ, რა?

თუთიპო: – ჩვენი ბალი უნდა გადავარჩინოთ.

1-ლი ჩიტი: – აუცილებლად შეგატყობინებთ.

გადიან. სცენაზე არიან პეპლები და მზესუმზირა.

1-ლი პეპლა: – რას დაემსგავსა ჩვენი ბალი, ყვავილებიც აღარ ხარობენ.

მე-2 პეპლა: – ნახე, ყანაში მზესუმზირებსაც როგორ ჩამოუგდიათ თავი?!?

1-ლი პეპლა: – მზესუმზირავ, მზეს თვალს რატომ აღარ უსწორებ, გაწყენინა?

მზესუმზირა: – არა, არა, ჩემი დაიკო, როგორ მაწყენინებდა. რა მაგისი ბრალია, წვიმის კაცი რომ დაიკარგა!

მე-2 პეპლა: – წვიმის კაცი დაიკარგა? აი, რატომ აღარ წვიმს.

1-ლი პეპლა: – მზესუმზირა, შეეკითხე შენს დაიკოს, სადმე ხომ არ უნახავს.

მზესუმზირა: – შევეცდები თავი მაღლა ავწიო, მზეო, მზეო!

შემოდის მზე.

მზე: – რაო, ჩემო დაიკო?

მზესუმზირა: – შენ მაღლა ხარ, ყველაფერს ხედავ, წვიმის კაცი არსად დაგინახავს?

მზე: – ეჱ, სწორედ მაღლა რომ ვარ, იმიტომ ვერ ვეხმარები საწყალს.

მზესუმზირა: – იქნებ ჩვენ დავეხმაროთ?

მზე: – წვიმის კაცი გველეშაპმა დაატყვევა, გველეშაპი კი წყაროს სათავეში, მაღლა მთაში ცხოვრობს.

მზეს უმზირა: – გაიგონეთ, პეპლებო? გმადლობ, ჩემო დაიკო!

1-ლი პეპლა: – წავალ, ჩიტებს შევატყობინებ, იქნებ ხმა ვინმე ძლიერს მიაწვდინონ

მე-2 პეპლა: – გველეშაპი რომ დაამარცხოს.

გადიან. ბალის სცენა, შემოდის მებალე თედო.

მებალე თედო: – ეს რა მოგსვლიათ, ჩემო ლამაზებო, სად არიან გვირილები? აღარც ზამბახები, ვარდები? ვარდები ვის გაუკორტნია? ეს მარტო გვალვის ბრალი არ არის.

შვავილების ფერია: – თედო, თედო მოსულა!

მებალე თედო: – კიდევ კარგი, გამოვიარე, დავხედო ჩემს საყვარელ ყვავილებს-მეთქი. მოდით, ცოტას მოგანესრიგებთ, და მერე იქნებ წვიმაც წამოვიდეს ღვთის მადლით.

თედო ბალში მუშაობს, პარალელურად ისმის ყვავილების სიმღერა.

გადიან.

შემოდიან თუთიკო და გოგლიკო

თუთიკო: – ეს რამხელა მთაა?

გოგლიკო: – ავიდეთ, ეს რა უღურტული ისმის?

შემოდიან ჩიტები.

1-ლი ჩიტი: – ჩქარა, ჩქარა, მოგვისმინეთ!

მე-2 ჩიტი: – პეპლებმა ამბავი მოგვიტანეს, წვიმის კაცი გველეშაპს დაუტყვევებია.

1-ლი ჩიტი: – გველეშაპი ამ მთის წვერზე ცხოვრობს.

გოგლიკო: – წინ, წავედით გველეშაპთან საბრძოლველად!

თუთიკო: – ვინმე ხომ არ დავიხმაროთ, მარტოს გაგვიჭირდება.

გოგლიკო: – ვინ დავიხმაროთ? ვინ არის გველეშაპზე ძლიერი?

გამოდის ჭიანჭველა.

ჭიანჭველა: – მე წამოგყვებით, დაგეხმარებით გველეშაპის დამარცხებაში.

თუთიკო: – ჭიანჭველა?! შენ მოერევი უძლეველ გველეშაპს?

ჭიანჭველა: – მენდეთ, მეგობრებო, ოღონდ ცოტა ჩქარა სიარული მიჭირს, დამეხმარეთ და ნახავთ, რა ამბებს დავატრიალებ!

გოგლიკო ხელს ჩაკიდებს ჭიანჭველას და მიდიან. გადიან. შემოდიან გველეშაპი, მებალე ნიკო და წვიმის კაცი. წვიმის კაცი დაბმულია.

მებალე ნიკო: – შენ ნამდვილი მეგობარი ხარ, როგორ დამეხმარე, ერთი-ორი დღეც და ბალისგან არაფერი დარჩება.

გველეშაპი: – მეც არ დამვიწყებია შენი პატივისცემა, შენი გაკეთებული ულამაზესი თაიგულები ჩემი ძვირფასი მეუღლის ოთახს ამშვენებს ზამთარ-ზაფხულ.

წვიმის პატი: – გამათავისუფლეთ! ასე როგორ შეიძლება?! თქვენ მარტო ბალს კი არ ახმობთ, ადამიანებს ულუკმაპუროდ ტოვებთ!

გველეშაპი: – ხმა, შენი ხმა არ გავიგო!

შემოიპარებიან ბავშვები და ჭიანჭველა.

ზიანზველა: – მე გველეშაპს მივხედავ, თქვენ კი ამ კაცს მიხედეთ!

გოგლიკო: – არის, უფროსო!

თუთიკო: – მე უკნიდან მივეპარები და წავაქცევ, მერე შენ იცი და შენმა ბიჭობამ!

ჭიანჭველა მიღის გველეშაპთან და უწყებს ღიტინს, გველეშაპი სცენაზე ეცემა.

გველეშაპი: – მიშველეთ, მიშველეთ, აღარ შემიძლია, მიშველეთ!

ბავშვები: – გაათავისუფლე წვიმის კაცი!

გველეშაპი: – არა, არა! ვაი, ვაი! აღარ შემიძლია, გავათავისუფლებ, გავათავისუფლებ!

მიღის წვიმის კაცთან და ათავისუფლებს, ჭიანჭველა წყვეტს ღიტინს.

გველეშაპი: – ეს რა იყო?

გოგლიკო: – ეს სპეციალური ვირუსია, როგორც კი წვიმის კაცს, წყაროს, ან კიდევ რამეს...

თუთიკო: – ან ვინმეს დაატყვევებ, ასე მოგივა.

გველეშაპი: – არა, არა, მაპატიეთ, აღარ მინდა!

გველეშაპი გადის.

შემოდიან ღრუბელი და წყარო.

გოგლიკო: – შენ ჩვენი ახალი მებაღე არ ხარ?

თუთიკო: – შენ რა სასჯელი მოგიგონოთ?! ჩვენ ვირუსებით სავსე კოლოფი გვაქვს.

მებაღე ნიკო: – მაპატიეთ, მაპატიეთ! მინდოდა თქვენთვის უკეთესი ბალი გამეშენებინა და ასეთი სისულელე იმიტომ ჩავიდინე.

გოგლიკო: – კარგი, ამ ერთხელ გაპატიებთ, მაგრამ მოგიწევს ერთი პირობის შესრულება, თედო ძიას მიებარები, ის გასწავლის როგორ მოექცე ყვავილებს.

თუთიკო: – **(დამუქრებით) წინააღმდეგ შემთხვევაში (მუშტებს აჩვენებს)** შენს თავს დააბრალე.

მებაღე ნიკო: – კი, კი, მაპატიეთ.

მებაღე ნიკო გადის.

წყარო: – დიდი მადლობა, თქვენ რომ არა, ჩემგან აღარაფერი დარჩებოდა. გავიქეცი, ჩემო მეგობრებო, უნდა წავრიკრიკდე და გავახარო არე-მარე.

წყარო გადის.

წვიმის კაცი გაშლის ქოლგას.

ნვიმის პაცი: – თავისუფლება, რა კარგია თავისუფლება! გმადლობთ ბავშვებო, გმადლობთ. ღრუბელო, ღრუბელო!

ღრუბელი: – მოვედი, ჩემო ბატონო, მოგაკითხე. რას მიპრძანებ?

ნვიმის პაცი: – გაფუმფულდი და ეს გულადი ბავშვები შემოისვი, სასწრაფოდ სახლში უნდა წავიყვანოთ, ძალიან რომ არ დასველდნენ.

ღრუბელი: – მოდით ჩემო პატარებო, ჩამოსხედით.

ჩაკიდებს ხელს და სეირნობენ სცენაზე, წვიმის კაცი წინ მიუძღვით.

თუთიპო: – შეხედე, გოგლიკო, რა ლამაზად ჩანს აქედან ყველაფერი?!?

გოგლიპო: – ნახე, ნახე ჩვენი ბალი! თედო ძია და ძია ნიკო ერთად მუშაობენ.

თუთიპო: – უი, წვიმაც დაიწყო!

საფინალო სიმღერა.

ვარსკვლავებით მოჭედილი ცა

მონაწილეები:

1. შიპრიპი;
2. 1-ლი მოძალაქი;
3. მ0-2 მოძალაქი;
4. მ0-3 მოძალაქი;
5. მ0-4 მოძალაქი;
6. ქალაქის თავი;
7. არძიშვილორი;
8. ჩაბუა;
9. გებია;
10. ანო;
11. პედაგოგი;
12. მ0-5 მოძალაქი;
13. მ0-6 მოძალაქი;
13. მ0-7 მოძალაქი;
14. მ0-8 მოძალაქი;
15. მ0-9 მოძალაქი;
16. მ0ვი;
17. დედოფალი;
18. უფლისწული;
19. მევის ასული;
20. ანოს 1-ლი მეგობარი;
21. ანოს მ0-2 მეგობარი;
22. ანოს მ0-3 მეგობარი;
23. ვარსკვლავთმორიცხველი;
24. ვარსკვლავთმორიცხველის თანამემდევი;
25. ანოს მ0-4 მეგობარი.

სცენაზე შემოდის შიკრიკი.

შიპრიპი: – ყურადღება, ყურადღება! მოისმინეთ მეფის ბრძანება:

„ცხადდება კონკურსი საუკეთესო ქალაქის გამოსავლენად. ქალაქში უნდა იყოს ლამაზი და მდგრადი შენობები, დაცული უნდა იყოს სისუფთავე. მოქალაქეები უნდა იყვნენ ზრდილები და განათლებულები. ბრძანებას ხელს აწერს მეფე“.

სცენაზე ნელ-ნელა გამოდიან ბავშვები.

1-ლი მოძალაქი: – კონკურსი კარგია, მაგრამ მეფე ჯილდოზე რომ არაფერს ამბობს?

მე-2 მოძალაქი: – საუკეთესო ქალაქად აღიარება ჯილდოზე უკეთესი არ არის?

ბავშვების ჯგუფს გამოეყოფა ქალაქის თავი.

ქალაქის თავი: – მეგობრებო! ჩვენ დიდი მისია დაგვეკისრა, ამიტომ ჩვენი ქალაქის ყველა მოქალაქე ვალდებულია შეაკეთოს თავისი სახლი; გაალამაზოს, მიხედოს სახლის მიმდებარე ტერიტორიას; იკითხოს წიგნები და იზრუნოს ეთიკური ნორმების დაცვაზე.

ირთვება მუსიკა მულტიპლიკაციური ფილმიდან „ნახევარქათამა“ („აგური, ტალახი“. კომპოზიტორი გ. ყანჩელი).

ბავშვებიილებენ კუბებს და მიმდინარეობს მშენებლობა. მუსიკის დასრულებისთანავე ჯგუფს გამოეყოფა მე-3 მოქალაქე და მე-4 მოქალაქე.

მე-3 მოძალაქი: – ჩემი სახლის მშენებლობა დავასრულე. გარშემო ყველაფერი დავასუფთავე.

მე-3 მოძალაქი: – მე და ჩემმა ოჯახმა სხვა ქალაქიდან მოვიწვიეთ მუშახელი და მშენებლობაში დავიხმარეთ.

შემოდის არქიტექტორი.

არქიტექტორი: – შემოწმება დამთავრებულია, ყველა სახლი მდგრადი და ლამაზია.

გადიან. ქალაქის გარეუბანი. ხის დანგრეული სახლი. მოხუცი ბებია, ბაბუა და შვილიშვილი- ჰატარა გოგონა.

პაპუა: – მოდი, ანო, დამეხმარე. ცოტა შეშა მოვიტანე ტყიდან, იქნებ კიბეები გავამაგროთ.

პეპია: – ეჱ, გიგო, ძალა სულ აღარ გაქვს. როგორ უნდა გააკეთო მარტომ? ან ეს ბავშვი როგორ დაგეხმარება?

ანო: – რატომ, ბებო? მიტან-მიტანაში მაინც დავეხმარები ბაბუს, სხვა რა საქმე მაქვს?

პეპო: – ეჱ, ჩვენი გადამეიდე, სკოლაშიც ვეღარ დადიხარ, ვერ გვტოვებ მოხუცებს მარტო.

ანო: – ბებო, არ იდარდო. წერა-კითხვა ხომ მასწავლე, დანარჩენსაც ნელ-ნელა ვისწავლი.

გადიან. შემოდიან ქალაქის თავი, არქიტექტორი, პედაგოგი და ხუთი მოქალაქე.

ქალაქის თავი: – გისმენთ. მომახსენეთ, როგორ მიდის საქმეები?!

არქიტექტორი: – სახლები აშენებულია, ქალაქის არქიტექტურა მეფეზე წარუშლელ შთაბეჭდილებას მოახდენს.

პედაგოგი: – ქალაქში მასობრივი ტესტირება მოვაწყვე, შედეგებით კმაყოფილი ვარ. ჩვენი ქვეყნის მოქალაქეებს არასოდეს ავიწყდებათ ორი სიტყვა: გმადლობთ, ბოდიში.

ძალაქის თავი: – კარგია, კარგი. აბა, მოსახლეობას ხომ არა აქვს რაიმე იდეები?

მე-5 მოძალაქი: – დასუფთავებაზე ვფიქრობდი. ხეებს ხშირად ცვივა ფოთოლი, რაც სი-სუფთავეს ხელს უშლის. ხომ არ დაგვეჭრა ყველა მცენარე?

მე-6, მე-7, მე-8 და მე-9 მოქალაქე ერთდღოულად იწყებენ ლაპარაკს.

მე-6 მოძალაქი: – კარგი იდეაა, კარგი.

მე-7 მოძალაქი: – მერე, როგორ ვისუნთქოთ?

მე-8 მოძალაქი: – ქალაქი უდაბნოს დაემსგავსება.

მე-9 მოძალაქი: – ქალაქი მუდამ სუფთა რომ იყოს, მეტოვეთა რაოდენობა უნდა გავზარდოთ.

ძალაქის თავი: – და ესაა ზრდილობა?! ჩვენმა მოქალაქეებმა ერთმანეთის მოსმენა არ იციან!

პედაგოგი: – მოდით, მეფის ჩამოსვლამდე ქალაქში სტენდები გამოვაკრათ ქცევის წესებით.

მე-6 მოძალაქი: – დიახ, დიახ, ყველასთვის თვალში საცემი იქნება და კარგად გაგვიჯდება თავში.

ძალაქის თავი: – გადაწყვეტილია! ვწერთ: წესი პირველი - მოვუსმინოთ ერთმანეთს, ვისაუბროთ რიგ-რიგობით. სკოლაში გამოაკარით: ვისაუბროთ ხელის აწევით. გასაგებია?

ყველა ერთად: – გასაგებია.

გადიან. შემოდიან ანო, ბებია და ბაბუა.

ანო: – ბებო, ბაბუ! სადილი უკვე გავამზადე, მოდით.

შემორბის ანოს სამი მეგობარი.

1-ლი მეგობარი: – ანო! ანო! წამოდი, ვითამაშოთ!

მე-2 მეგობარი: – ანო, სკოლის ამბებს მოგიყვებით.

მე-2 მეგობარი: – შეიძლება სულ მოხუცებს უვლიდე? წამოდი, რა, ვითამაშოთ!

ანო: – არ მცალია, ბევრი საქმე მაქვს. ნახეთ, მხოლოდ ჩვენი სახლია დაუმთავრებელი. ბაბუას უნდა დავეხმარო.

1-ლი მეგობარი: – ეჱ, შენ და ბაბუაშენი როდის რას გააკეთებთ?!

ანო: – აბა, რა ვქნათ? სხვა დამხმარე რომ არ გვყავს?!

გადიან. ისმის მარშის ხმა. შემოდიან მეფე - დედოფალი, უფლისწული და მეფის ასული.

მეფე: – არაჩვეულებრივია, ძალიან ლამაზია! ყოჩალ! ყოჩალ!

დედოფალი: – რა სწრაფად გადის დრო. ისე ვისიამოვნე, ვერც კი ვიგრძენი, როგორ დაგვალამდა.

უფლისტული: – ქალაქის მაცხოვრებლებიც ძალიან მომენტონა.

მეფის ასული ცაში აიხედავს.

მეფის ასული: – რა უცნაურია?! მთელი ცა ვარსკვლავებითაა მოჭედილი, მხოლოდ ქალაქის თავზეა ცა ჩაბნელებული.

მეფე: – მართლაც, რა უცნაურია?

დედოფალი: – აქ რაღაცაშია საქმე.

მეფე: – სად არის ქალაქის თავი?

შემოდის ქალაქის თავი.

მეფე: – თქვენი ქალაქი ძალიან მომენტონა, თუმცა ერთი უცნაური რამ შევამჩნიე.

ქალაქის თავი: – რა უცნაურობა?

მეფე: – ქალაქის თავზე ვარსკვლავები არ ციმციმებენ და სანამ ამ პრობლემას არ მოაგვარებთ, ვერანაირად ვერ ჩაგთვლით საუკეთესო ქალაქად.

მეფის ოჯახი გადის.

ქალაქის თავი: – ვარსკვლავთმრიცხველი მომგვარეთ, ვარსკვლავთმრიცხველი!

შემოდიან ვარსკვლავთმრიცხველი და მისი თანაშემწე.

ვარსკვლავთმრიცხველი: – გისმენთ, რა ხდება?

ქალაქის თავი: – ჩვენი ქალაქის თავზე ვარსკვლავები რომ არ ციმციმებენ, ამის შესახებ რას ფიქრობთ?

ვარსკვლავთმრიცხველი: – ეს ჩვენც შევნიშნეთ. რაც ქალაქიგანვაახლეთ, ვარსკვლავები სადღაც გაქრნენ.

ვარსკვლავთმრიცხველის თანაშემწე: – ეს კი უმიზეზოდ არ ხდება, ახლა სწორედ მიზეზის გარკვევით ვართ დაკავებული.

ქალაქის თავი: – ჰოდა, დროზე, დროზე გაარკვიეთ!

გადიან. შემოდიან ანო, ბებია და ბაბუა.

გაბუა: – ანო, ნახე, ძველ სკივრში რა კარგი წიგნი ვიპოვე! დაჯექი წაიკითხე!

ანო: – გმადლობ, როგორ გამახარე.

ზის მოხრილი და კითხულობს. შემოდის ანოს მე-4 მეგობარი.

მე-4 მეგობარი: – ანო! ანო! ანო! მოხრილი ნუ ზიხარ, ხერხემალი გაგიმრუდდება.

ანო: – რაო? საიდან მოგაქვს ასეთი სიტყვები „გაგიმრუდდებაო“?

მე-4 მეგობარი: – სკოლაში მასწავლებელი სულ გვეუბნება: მერხთან სწორად დასხედით,

არ მოიხაროთ. წიგნი თვალებთან ახლოს არ მიიტანოთ, ეს თურმე მხედველობას აზიანებს.

ანო: – რა საინტერესოა, კიდევ რას გასწავლით მასწავლებელი?

მე-4 მეგობარი: – კიდევ ბევრ საინტერესო ამბავს გვიყვება.

ანო: – ეჭ, როგორ მინდა სკოლაში სიარული, მაგრამ სანამ სახლის შეკეთებას არ დავასრულებთ, სანამ მოხუცებს არ გამოვაჯანმრთელებ, ვერ წამოვალ.

გადიან. შემოდის ვარსკვლავთმრიცხველი და მისი თანაშემწე.

ვარსპოლავთმრიცხველი: – შეხედე ვარსკვლავების განლაგებას...

ვარსპოლავთმრიცხველის თანაშემწე: – თითქოს მიმართულებას გვიჩვენებს.

ვარსპოლავთმრიცხველი: – წამოდი, გავყვეთ და ვნახავთ, სად მიგვიყვანს.

მოძრაობების სფეროზე. მიღიან ანოს სახლთან.

ვარსპოლავთმრიცხველი: – შეხედე, რაღაც ქოხია. ნეტავ აქ ვინ ცხოვრობს ან რატომ არ არის შეკეთებული?

ვარსპოლავთმრიცხველის თანაშემწე: – ამ სახლში მოხუცი ცოლ-ქმარი ცხოვრობს, ისინი ობილ შვილიშვილს ზრდიან.

ვარსპოლავთმრიცხველი: – ჰო, თუ მოხუცები არიან, გაუჭირდებოდათ სახლის აშენება.

ვარსპოლავთმრიცხველის თანაშემწე: – დილით ქალაქის თავთან მივიდეთ და უუამ-ბოთ, რას გვამცნობენ ვარსკვლავები.

გადიან. შემოდის ქალაქის თავი.

ძალაქის თავი: – ეს რა უბედურებაა, სად გაქრა ვარსკვლავები?! დილით მზე რომ დავინახე, გამიხარდა. შემდეგ კი შემეშინდა, ვიფიქრე, ისიც რომ გაქრეს, მერე რაღა გვეშველება - თქო?

შემოდიან ვარსკვლავთმრიცხველი და მისი თანაშემწე.

ძალაქის თავი: – აბა, მომახსენეთ რა შეიტყვეთ?

ვარსპოლავთმრიცხველი: – გუშინ ვარსკვლავებს რომ ვაკვირდებოდით, ცაზე ისრები გამოისახა და მას გავყევით.

ვარსპოლავთმრიცხველის თანაშემწე: – ქალაქის ბოლოში მოხუცი ცოლ-ქმრის სახლი ვნახეთ, საწყლებს ალარც ძალა აქვთ და ალარც შესაძლებლობა. ძალიან უჭირთ, პატარა შვილიშვილს ზრდიან, სახლი ჯერ ვერ შეუკეთებიათ.

ძალაქის თავი: – ომო, ეს არ არის კარგი ამბავი. რამე უნდა მოვიფიქროთ, კიდევ კარგი, მეფემ არ ნახა.

გადიან. შემოდის შიკრიკი.

შიკრიკი: – ყურადღება! ყურადღება! გაგაცნობთ ქალაქის თავის ბრძანებას:, , ქალაქის ყველა მოქალაქე ვალდებულია დაეხმაროს ქალაქის ბოლოში მცხოვრებ მოხუცებს და მათ პატარა ანოს”.

შემოდიან ბავშვები. მიღიან მოხუცების სახლთან და ათვალიერებენ. ირთვება სიმღერა მულტიპლიკაციური ფილმიდან „ნახევარქათამა“ და კვლავ კუბებით მშენებლობის სცენა. მუსიკის დამთავრებისთანავე გამოდის ბაბუა.

ბაბუა: – დიდი მადლობა, მეზობლებო, დიდი მადლობა!

ბებია: – ჩვენ ამის ძალა აღარ გვქონდა.

ქალაქის თავი: – რას ბრძანებთ! რას ბრძანებთ! აი ახლა, ახალ, ლამაზ სახლში იცხოვრებთ. ქალაქის შემწეობით წამლებიც არ მოგაყლდებათ და თქვენი ანოც სკოლაში ივლის. თანაგრძნობის გამოჩენა და დახმარების გაწევა ყველა ჩვენგანის ვალია, ყოველთვის უნდა ვიზრუნოთ ერთმანეთზე. დრო სწრაფად გადის, ჩვენც მოვხუცდებით. მომავალმა თაობამ კი ჩვენგან უნდა აიღოს მაგალითი.

შემოდის მეფე თავისი ოჯახით.

მეფე: – ძალიან მომწონს თქვენი ქალაქი. ვარსკვლავების საქმე თუ მოაგვარეთ?

ყველა ზემოთ აიხედავს.

დედოფალი: – ნახეთ, რა ცაა! ვარსკვლავებით მოჭედილი!

მეფის ასული: – ასეთი ცა ჯერ არ მინახავს!

უფლისწული: – დედაქალაქი აქ ხომ არ გადმოგვეტანა?

მეფე: – დავფიქრდები.

საფინალო სიმღერა.

ბიბლიოთეკის ტუვეობაში

მონაწილეები:

1. 1-ლი გოგონა;
2. მე-2 გოგონა;
3. 1-ლი პიჭი;
4. მე-2 პიჭი;
5. პიპლიორთეპარი;
6. კარლისონი;
7. პეპი;
8. ტომი;
9. ანიკა;
10. ჩიკოლინი;
11. ჯინი;
12. ალაზინი;
13. ზასმინი;
14. გურაფინი;
15. პიერონი;
16. მალვინა;
17. მელა - ალისა;
18. კატა - პაზილინი;
19. კარაპას - პარაპასი.

სცენა წარმოადგენს ბიბლიოთეკას. წინ დგას გრძელი მაგიდა.

შემოდის რამდენიმე ბავშვი. ბიბლიოთეკარი ბავშვებს აძლევს წიგნებს. ბავშვები მაგიდასთან სხდებიან. ბიბლიოთეკარი გადის.

1-ლი პირი: – აუჟ.. არ გინდა, ახლა ამის წაკითხვაა?!
მე-2 პირი: – მეც ძალიან მეზარება (**ამთქნარებს**).

1-ლი გოგონა: – უნდა წავიკითხოთ, თორემ, მასწავლებელს ეწყინება.

მე-2 გოგონა: – არ მიყვარს წიგნების კითხვა და რა ვქნა?!

მე-2 პირი: – რა არის საინტერესო, არც მე მიყვარს!

1-ლი გოგონა: – აბა რა, ტელევიზორის ყურება ჯობს.

მე-2 პირი: – მოდი, ყველაზე პატარა ამოვირჩიოთ და ის წავიკითხოთ.

მე-2 გოგონა: – კარგი აზრია, ამოვირჩიოთ, (**მიუბრუნდება ბავშვებს**) ერთ-ერთმა წაიკითხეთ და მოგვიყევით.

1-ლი პირი: – რა კარგია! მასწავლებელიც ვერაფერს მიხვდება.

1-ლი გოგონა: – მასწავლებელმა რომ გვითხრა, ყველამ თითო-თითო ამოირჩიეთ, წაიკითხეთ და მოგვიყევით?

მე-2 გოგონა: – მერე რა, ვითომ მხოლოდ ერთი წიგნი იყო საინტერესო, სხვები კი არ მოგვეწონა.

პავშვები ერთად: – კარგი აზრია!

მე-2 გოგონა: – მოდი, ცოტა ვითამაშოთ და მერე წავიკითხოთ.

1-ლი გოგონა: – (**წამოხტება, ბიჭს ხელს დაარტყამს, დაიყვირებს**) იჭერ! (**და გაიქცევა**).

დარბიან მაგიდის გარშემო, ერთი დაჯდება.

მე-2 გოგონა: – მე დავიღალე. მოდით, ცოტა დავისვენოთ.

დასხდებიან. ერთ-ერთი ბიჭი მივა თაროსთან და წიგნებს ათვალიერებს.

1-ლი პირი: – ისე, რა ლამაზი ნახატებია.

მე-2 პირი: – მაჩვენე, რა?!”

1-ლი ბიჭი აწვდის წიგნებს, მეორე კითხულობს და მაგიდაზე, ერთმანეთზე აწყობს წიგნებს.

მე-2 პირი: – „ბიჭუნა და სახურავის ბინადარი კარლსონი”.

1-ლი გოგონა: – შემახედე?!

მე-2 გოგონა ართმევს წიგნს.

მე-2 გოგონა: – ზურგზე ვენტილატორი უკეთია!

იცინიან. 1-ლი ბიჭი აწვდის მეორე წიგნს.

მ0-2 პიში: – „პეპი გრძელი წინდა”.

აწვდის გოგონებს წიგნს.

1-ლი გოგონა: – რა უცნაური გოგოა!

მ0-2 გოგონა: – თმები რა სასაცილოდ აქვს?!

1-ლი გოგონა: – ცალ – ცალი წინდა აცვია!

მ0-2 გოგონა: – რა დიდი ფეხსაცმელები აცვია?!

1-ლი პიში: – ისე, რა კარგი მოსაქაჩი კიკინები კი აქვს....

იცინიან.

1-ლი ბიჭი იღებს ახალ წიგნს, კითხულობს.

მ0-2 პიში: – ჩიპო...

1-ლი გოგონა: – ჩიპო.. რაო?

მ0-2 პიში: – რაო და ჩი-პო-ლი-ნო (**უმარცვლავს**).

1-ლი გოგონა: – ეს ვინდაა?! სუფთა ბუშტია!

მ0-2 გოგონა: – თავზე რა უკეთია?

1-ლი გოგონა: – რა ვიცი...

1-ლი პიში: – რა სასაცილო თავი აქვს!

აგრძელებენ წიგნების თვალიერებას. ახლა გოგონა იღებს წიგნს.

1-ლი გოგონა: – ნახეთ, რა ვიპოვე?! ალადინი!

მ0-2 გოგონა: – უი, წიგნიც ყოფილა? მე მულტფილმი მაქვს ნანახი.

1-ლი პიში: – მე არ ვიცი, ვინ არის? რაღაც არ ჩანს საინტერესო!

მ0-2 პიში: – ისე, გვერდით რა ლამაზი გოგონა ჰყავს?!

1-ლი გოგონა: – ალადინი უფრო ლამაზია..

1-ლი პიში: – ლამაზი არა... მომეცი ეს წიგნი!

ართმევს წიგნს და დანარჩენ წიგნებთან აწყობს.

1-ლი გოგონა: – ბურატინო! ესეც ვიცანი.

მ0-2 პიში: – რამხელა წიგნია! ამას რა წაიკითხავს? (**ათვალიერებს**), ესენი ვინ არიან?

1-ლი გოგონა: – მისი მეგობრები.

1-ლი პიში: – (**აწყვეტილებს**). კარგი! კარგი! (**ართმევს წიგნს და მასაც სხვა წიგნებთან დებს**).

1-ლი გოგონა: – „სალამურას თავგადასავალი”.

მე-2 გოგონა: – მგონი, მულტფილმიც არის?

1-ლი პირი: – კარგად არ მახსოვს.

მე-2 პირი: – კარგით რა, ძალიან დიდია!

გადადებენ.

1-ლი გოგონა: – „ჰარი პოტერი”.

ბავშვები გამოცოცხლდებიან.

1-ლი პირი: – საინტერესოა!

მე-2 პირი: – ძალიან კარგია!

მე-2 გოგონა: – მოდი, ეს წავიკითხოთ?

ახმაურდებიან, მოდიო.. მოდიო..

1-ლი გოგონა: – მოიცადეთ, მოიცადეთ! (იღებს წიგნებს სათითაოდ) ჰარი პოტერი- 2, ჰარი პოტერი-3, 4, 5...

1-ლი პირი: – უფ! რამდენი ყოფილა!

1-ლი გოგონა: – სულ 7 ცალი.

მე-2 გოგონა: – ამას მთელი ცხოვრება ვერ წავიკითხავ.

მე-2 გოგონა ჩამოჯდება სკამზე და თავს მაგიდაზე დადებს. სიჩუმე ჩამოვარდება, ყველას ნელ-ნელა თავები ექინდრებათ და ეძინებათ.

შემოდის ბიბლიოთეკარი, წიგნების უკან ბავშვებს ვერ ხედავს.

გიბლიოთეკარი: – ნახე, წასულან. ისევ არაფერი არ მოეწონათ.

შუქს აქრობს და გადის. სიბნელეში ხმაური ისმის. 1-ლ გოგონას ეღვიძება.

1-ლი გოგონა: – რა სიბნელეა!

ხელის ცეცებით ანთებს მაგიდის ლამპას.

1-ლი გოგონა: – სხვებსაც დასძინებიათ. დროა, წავიდეთ. რამხელა დრო გასულა?! გაიღვიძეეთ!

ბავშვები ხმაურით იღვიძებენ.

1-ლი პირი: – წავიდეთ, წავიდეთ, ვერაფერი საინტერესო ვერ ვნახეთ!

მე-2 პირი: – ხვალ მოვიდეთ და ისევ მოვძებნოთ.

ბავშვები კარისკენ მიდიან. კარი დაკეტილი ხვდებათ. შეშფოთდებიან.

გავშვები: – ახლა რა ვქნათ?

1-ლი პიში: – რა ვქნათ და ველოდოთ, სანამ ვინმეს არ გავახსენდებით.

დასხდებიან დალონებულები. ამ დროს ისმის ხმაური. გამოდის კარლსონი.

კარლსონი: – (**ხელს ჩაიქნევს**) დიდი საქმე, ეგეც რამეა?

1-ლი პიში: – (**ენა ებმის**) რაო, რაო, რა ბრძანეთ?

კარლსონი: – რა ვთქვი და რაც გაიგე. დიდი საქმე, ეგეც რამეა - მეთქი. ახლა გაიგე?

1-ლი პიში: – კი, გავიგე (**გაოგნებული სკამზე ჯდება**).

მე-2 გოგონა: – თქვენ? თქვენ?

კარლსონი: – რა დაიბენი? თუმცა, მესმის შენი. ძნელია არ დაიბნე, როდესაც ასეთ ცნობილ პერსონაჟს შეხვდები (**გაეპრანჭება გოგონებს**).

1-ლი პიში: – თქვენ ვინ ხართ?

კარლსონი: – მე მსოფლიოში საუკეთესო ფრენია ვარ და როგორც ზოგიერთებს ჰავანიათ, (**გადახედავს მე-2 გოგონას**), ზურგზე ვენტილატორი კი არა, პროპელერი მიკეთია. თანაც (**გახედავს 1-ლ გოგონას**) არც გაბლენძილი ვარ!

გოგონებს შერცხვებათ.

მე-2 პიში: – თქვენ რა, დაფრინავთ?

კარლსონი: – ხომ გითხარით, მსოფლიოში საუკეთესო ფრენია ვარ — მეთქი. მაგრამ არავის ვურჩევ რომ მომბაძოს (**კარლსონი მიუბრუნდება ბავშვებს**). თქვენ რა გქვიათ?

ბავშვები ეუბნებიან სახელებს და გვარებს.

კარლსონი: – მე კი, უბრალოდ - კარლსონი და მორჩა. გამარჯობა ბავშვებო!

ბავშვები: – გაგიმარჯოს, კარლსონ!

კარლსონი: – რამდენი წლის ხართ?

ბავშვები: – მე 7 წლის, მე კი 8-ის.

კარლსონი: – ძალიან კარგი. განვაგრძოთ საუბარი (**მაგიდაზე შემოჯდება**).

1-ლი პიში: – შენ თვითონ რამდენი წლის ხარ?

კარლსონი: – მე ზუსტად მოწიფული მამაკაცი ვარ.

მე-2 პიში: – მაინც რამდენი წლისაა მოწიფული მამაკაცი?

კარლსონი: – რამდენიც მე! (**კმაყოფილი ღიმილით**) ყოველ შემთხვევაში, ასეა, როცა ჩემზეა ლაპარაკი. მე ლამაზი, ჭკვიანი, ზომიერად ფერხორციანი, ნამდვილად მოწიფული მამაკაცი ვარ.

კარლსონი შეხედავს ბიჭს, რომელსაც ხელში პატარა სათამაშო კომპიუტერი უჭირავს. გამოართმევს, ათამაშებს.

1-ლი პიში: – იცი თამაში? არ გაგიფუჭდეს!

კარლისონი: – მე მსოფლიოში სათამაშო კომპიუტერების საუკეთესო სპეციალისტი ვარ (უცებ გაუვარდება და გატყდება).

ბავშვები წამოხტებიან და გატეხილ კომპიუტერს უყურებენ.

კარლისონი: – დიდი საქმე, ეგეც რამეა? უკეთესს გაჩუქებ.

1-ლი პიტი: – შენ მაჩუქებ?

კარლისონი: – აბა, რა! ზევით ათასობით მაგისთანა კომპიუტერი მაქვს.

1-ლი გოგონა: – სად, ზევით?

კარლისონი: – სახურავზე, ჩემს სახლში. ჩემს მეგობარ ბიჭუნას სულ ვჩუქნი ხოლმე სათამაშოებს. იცი, რა დროს ვატარებთ?

მე-2 გოგონა: – მოგვიყევი რა, შენს მეგობრებზე?!

კარლისონი: – მაგდენი დრო არ მაქვს. აი, ამ წიგნში ყველაფერი წერია ჩვენ შესახებ. წაიკითხეთ და..

1-ლი გოგონა: – (იღებს წიგნს) რა საინტერესოა?! მე წავიკითხავ.

პავშვილი: – მერე მე მათხოვე რა?!

ახმაურდებიან. უცებ გაოცებულები ჩუმდებიან.

სცენაზე შემოდის გოგონა ზურგშექცევით. სტაფილოსფერი თმა ორ ნაწილად აქვს აკვანცული. ფეხებზე სხვადასხვა ფერის წინდები და უზარმაზარი ფეხსაცმელები აცვია.

1-ლი პიტი: – რატომ დადიხარ კიბორჩხალასავით?

პეპი: – მგონი, ჩვენ თავისუფალ ქვეყანაში ვცხოვრობთ, ხომ ასეა?! ჰოდა, ვისაც როგორ უხარია, ისე უნდა იაროს. ისე, თუ სიმართლე გინდა, ეგვიპტეში ასე დადის ყველა და არავის უკვირს.

მე-2 პიტი: – შენ საიდან იცი? ეგვიპტეში არ ყოფილხარ და?

პეპი: – ვინ მოგახსენა, რომ არ ვყოფილვარ?! ეგვიპტეშიც ვიყავი და, თუ გაინტერესებს, მთელი მსოფლიო მაქვს შემოვლილი. რა აღარ მინახავს!

1-ლი პიტი: – მოხსნა ტყუილების გუდას პირი!

პეპი: – ჰო, ვტყუი (ამბობს ნალვლიანად).

მე-2 გოგონა: – იტყუები, აბა რა!

პეპი: – ვტყუი! ვტყუი! (უფრო დალონდება). რა ვქნა, ერთმანეთში მერევა ტყუილი და მართალი, ან როგორ უნდა მოსთხოვო სულ სიმართლის ლაპარაკი პატარა გოგონას, რომელსაც დედა ანგელოზი ჰყავს, მამა კი - ზანგების კუნძულის მეფე. ხანდახან ვტყუი, მაგრამ, მგონი, ეს ხელს სულაც არ შეგვიშლის იმაში, რომ დავმეგობრდეთ. ყოველ შემთხვევაში, ამას ხელი არ შეუშლია ჩემთვის, რომ ტომთან და ანიკასთან დავმეგობრებულიყავი.

გამოდიან ტომი და ანიკა.

ტომი: – მერე რა მაგარი მეგობარია პეპი!

ანიკა: – მასთან სულ მხიარულად ვართ!

ტომი: – პეპი ისეთი ძლიერია?!

პეპი: – ძალიან ძლიერი ვარ, აბა რა!

ანიკა: – რა გემრიელ მაჭუატებს აცხობს!

პეპი: – ძალიან, ძალიან გემრიელს!

1-ლი გოგონა: – დედა არ გიშლის?

პეპი: – ხომ გითხარი, მარტო ვცხოვრობ-მეთქი.

ბავშვები: – მარტო?

ტომი: – ჰო, მარტო ცხოვრობს. ვიღა „ყიყლიყოში“.

პეპი: – რა თქმა უნდა, ოლონდ სულ მარტო არა! ბატონი ნილსონი, ცხენი და მე.

ანიკა: – ნილსონი პატარა მაიმუნია, ძალიან საყვარელი.

მე-2 გოგონა: – შენ არც დედა გყავს და არც მამა?

პეპი: – არც ერთი!

1-ლი გოგონა: – აბა, ვინ გეუბნება საღამოობით, დაწექი, ძილის დროაო?

პეპი: – მე თვითონ ვეუბნები ჩემს თავს. ჯერ მოფერებით ვეტყვი: „პეპი, დაიძინე,“ თუ არ დავუჯერე, უკვე მკაცრად ვუმეორებ. თუ ამანაც არ მიშველა, მივცხებ და მივცხებ ჩემს თავს. გასაგებია ახლა? (**მიუბრუნდა გოგონებს**). ჩემი თმები სასაცილოა, არა? წინდებიც სხვადასხვაა, ფეხსაცმელებიც დიდია, მამამ მიყიდა სამხრეთ აფრიკაში. ჩემი გოგო გაიზრდება და გამოადგებაო. მე კი ახლაც ძალიან მომწონს.

ტომი: – წავიდეთ, რა პეპი, თავგადასავლები მოვძებნოთ, ან ბავშვები გამოვიყვანოთ ცეცხლმოკიდებული სახლიდან.

ანიკა: – ან მძლეოსანს შეეჯიბრე რა, პეპი?!

ტომი: – უზრდელ ბიჭებს ჭუუა ასწავლე!

ანიკა: – კუნძულზე წავიდეთ, ჯობია!

პეპი: – წავედით! თქვენ არ წამოხვალთ? (**გახედავს ბავშვებს**).

ბავშვები: – ჩვეენ? როგორ?

პეპი: – (**ანიშნებს წიგნისკენ**). წაიკითხეთ და ჩვენთან ერთად იმხიარულეთ!

შემოდის ჩიპოლინო, თავზე აბურძგნული თმით.

ჩიპოლინო: – აბა, ვის აინტერესებდა, თავზე რა მეკეთა?

მე-2 გოგონა: – მე მაინტერესებდა.

ჩიპოლინო: – მოდი და ნახე! (**აჩვენებს**) მოკიდე ხელი, მოქაჩე! (**გოგონას ერიდება**) მიდი! მიდი!

მოდი, შენც ნახე! (**მიუბნდება ბიჭუნას**).

ბიჭი მოქაჩავს და უცებ თვალებზე ხელებს აიფარებს.

მე-2 გოგონა: – რა გატირებს?

ყველანი იცინიან.

ჩიპოლინო: – გეხუმრე, ასე მოგიხდება. წიგნი, რომ გქონოდა წაკითხული, ასე არ დაგემართებოდა.

მე-2 გოგონა: – წიგნი რა შუაშია?

ჩიპოლინო: – იმ შუაშია, რომ გეცოდინებოდათ, რომ მე ვარ - ჩიპოლინო, ჩიპოლონეს - ვაჟი, ჩიპოლეტოს, ჩიპოლოტოს, ჩიპოლოზას და ჩიპოლუჩას ძმა. ეს არის მეტად პატიოსანი ხახვის ოჯახი.

პარლსონი: – რას იზამ?! სადაც ხახვია, იქრა გამოლევს ცრემლს.

ტომი: – მე წავიკითხე ჩიპოლინოს თავგადასავალი. რა მაგარი დღე აყარა უფლისწულ ლიმონას ჩიპოლინომ?!

ანიკა: – როცა ვკითხულობდი, მეც ბევრი ვიცინე.

შემოდის ჯინი.

ჯინი: – ალადინ, აქ არიან, ვიპოვე!

შემოდიან ალადინი და უასმინი.

1-ლი გოგონა: – რა ლამაზები არიან!

მე-2 ბიჭი: – მართლა, ძალიან ლამაზები არიან!

ჯინი: – ჩემზე მრავლობითში რატომ ლაპარაკობთ? უნდა თქვათ, რა ლამაზი ჯინიაო.. (**იჭყანება**).

ალადინი: – გმადლობთ, ჯინო, შენ ნამდვილი მეგობარი ხარ!

ბავშვები: – ჩვენ გვეძებდით?

უასმინი: – ჰო, თქვენ გეძებდით. მოგვწყინდა თაროზე უქმად დება.

ალადინი: – რომ იცოდეთ, რამდენი სასწაულის მოხდენა შეგვიძლია ერთად?

1-ლი ბიჭი: – რა სასწაულების?

1-ლი გოგონა: – ჩვენც შეგვიძლია თქვენთან ერთად სასწაულების მოხდენა?

უასმინი: – აბა, რა! შეგვიძლიათ და თან როგორ გავერთობოდით!

ჯინი: – (**მიმართავს ალადინს**) მიბრძანე და ნახე, როგორ შევაყვარებ ბავშვებს კითხვას.

ალადინი: – ასე არ მინდა. მაგას თვითონ უნდა მიხვდნენ.

შესმინი: – მე მგონი, უკვე შეუყვარდათ.

ბავშვები ეთანხმებიან. შემოდის ბურატინო.

ბურატინო: – მეც მოვედი. მგონი, ვიღაცას ვახსოვდი?! ვიღაცამ კი ვერც მე მიცნო და ვერც ჩემი მეგობრები! წარმოგიდგენთ პიეროსა და მალვინას.

პიერო: – მე პიერო ვარ, პოეტი, მალვინა მიყვარს, მას კი...ეჱ!

მალვინა: – მე მალვინა ვარ, განათლებული და კარგად აღზრდილი გოგონა. მინდა ბურატინოს კარგი მანერები ვასწავლო, ის კი გამირბის.

ბურატინო: – გააწყალა რა, გული...

შემოდიან მელა - ალისა და კატა - ბაზილიო.

ალისა: – ძალიან საყვარელი მელა ვარ. ბურატინო კარგად გავაბრიყვე, მაგრამ ძალიან მიყვარს!

ბაზილიო: – ალისამ კი არა, ორივემ ერთად გავაბრიყვეთ. მე ბაზილიო ვარ, ჭკვიანი და მოხერხებული კატა!

ბურატინო: – ეს კარაბას - ბარაბასია, წიგნში ბოროტია, მაგრამ გულით არაა ცუდი.

პარაბას - ბარაბასი: – კარაბას - ბარაბასი ვარ, თოჯინების თეატრის პატრონი. შიშის ზარს ვცემ ყველას. რა ვქნა, ოქროს გასაღების ხელში ჩაგდება თუ მინდა?

1-ლი გოგონა: – მერე, ჩაიგდეთ ოქროს გასაღები?

მე-2 ბიჭი: – მოგვიყევით, რა, ბურატინო?!

1-ლი ბიჭი: – რა საინტერესოა! მოგვიყევით რა?!

ბურატინო: – ამ დიდ წიგნში ყველაფერი წერია! (**თვალს უკრავს ბავშვებს**).

სიმღერა.

ისმის ხმაური. ყველა გაჩუმდება. წიგნის გმირები გადიან. შემოდის ბიბლიოთეკარი.

ბიბლიოთეკარი: – ბავშვებო, ვერ შეგამჩნიეთ, აქ რომ ჩამიკეტიხართ! ბოდიში!

უცეპ შეამჩნევს, რომ ყველას წიგნი უჭირავს ხელში.

ბავშვები: – მე კარლსონი მინდა! მე პეპი! ბურატინო! ალადინი! მერე გავცვალოთ..

გაოცებული ბიბლიოთეკარი ხელებს შლის.

ბიბლიოთეკარი: – ნეტავ რა მოხდა?! წიგნებს ძალით ვერ გატანდით, რა მოხდა ნეტავ ამ ერთ საათში?

ბავშვები ერთად: – მოხდაააა!...

ვიცი? არ ვიცი?

მასწავლებელი ითვალისწინებს ბავშვების ცოდნას და შესაბამისად ტოვებს ან ცვლის კითხვებს, ლექსებს, სიმღერებს.

სცენაზე დგას მთელი კლასი. წამყვანი წინ გამოდის და აუდიტორიას მიმართავს:

1-ლი ბავშვი: – მოგესალმებით, ძვირფასო სტუმრებო! ძალიან გაგვიხარდა თქვენი დანახვა.

მე-2 ბავშვი: – ალბათ, გაგიკვირდათ. რა დროს ზეიმია?! ახლა არც ახალი წელია და არც დედის დღე.

მე-3 ბავშვი: – არც შემოდგომის ზეიმი გვაქვს.

1-ლი ბავშვი: – ეს ცოტა უჩვეულო... (**ფიქრობს**). არც ვიცი, რა ვუწოდო, წარმოდგენა.

მე-3 ბავშვი: – არა, წარმოდგენა კი არა, პიესაა.

მე-2 ბავშვი: – პიესა ნამდვილად არ არის, შეჯიბრია.

1-ლი ბავშვი: – მე მგონი, ჩვენი საჩვენებელი გამოსვლაა.

მე-3 ბავშვი: – გვეყოფა კამათი, უხერხულია. მოდი ჩვენ ვაჩვენოთ, რაც გვინდა და მერე სტუმრებმა გადაწყვიტონ, რა უანრია.

1-ლი ბავშვი: – კარგი აზრია. მიდი, შენ დაიწყე.

მე-3 ბავშვი: – მოკლედ ვიტყვი: მოგეხსენებათ, უკვე მეორე კლასში ვართ.

მე-2 ბავშვი: – ე.ი. გავიზარდეთ, პატარები აღარ ვართ.

1-ლი ბავშვი: – ჩვენ კი უფროსებისგან სულ გვესმის - არ შეიძლება, ჯერ პატარა ხარ.

მე-3 ბავშვი: – პატარა ხარ, ბევრი რამ ჯერ არ იცი.

მე-2 ბავშვი: – გაიზრდები და მერე.

1-ლი ბავშვი: – ჩვენ აღარ ვართ პატარები. ვერც კი შეამჩნიეთ, ისე გავიზარდეთ.

მე-3 ბავშვი: – გაგიკვირდებათ და უკვე ბევრი რამ ვიცით.

1-ლი ბავშვი: – გვინდა, ეს ყველაფერი დაგანახოთ.

მე-2 ბავშვი: – აღარ გვინდა გვესმოდეს: ჯერ პატარა ხარ და არ იცი.

მიუბრუნდებიან დანარჩენ ბავშვებს.

მე-3 პავშვი: – ბავშვებო, არ ვიცით?

პავშვები: – (**ხმამაღლა ერთად**) ვიცით, ვიცით.

გამოდის ორი ბავშვი. ბიჭი და გოგონა.

პიტი: – მოდი, ორ გუნდად გავიყოთ და ერთმანეთს კითხვები დავუსვათ.

გოგონა: – კარგი აზრია. არჩევანი ვარ, დაგასწარი.

პიტი: – ისედაც დაგითმობდი – გოგონა ხარ, დაიწყე.

გოგონა: – ნინო ჩემთან. **ნინო გადადის გოგონას მხარეს.**

პიტი: – გიორგი... გიორგი ბიჭის მხარეს დგება.

გოგონა: – ნიკა... ნიკა გოგონას მხარეს დგება.

კლასი ორ გუნდად იყოფა.

1-ლი პავშვი: – უიური არ გვინდა? ან უიურის თავჯდომარე?

მე-2 პავშვი: – უიური მთელი დარბაზი იყოს.

მე-3 პავშვი: – უიურის თავმჯდომარე ჩვენი ნანა მასწავლებელი.

1-ლი პავშვი: – რას იტყვით, თანახმა ხართ?

მე-2 პავშვი: – თქვენი ხმა არ მესმის...

აპლოდისმენტები, სცენაზეც და დარბაზშიც.

მე-3 პავშვი: – მაშ ასე, ვიწყებთ? რა ჰქვია? ჩვენს...

1-ლი პავშვი: – ეგ ზეიმის ბოლოს უიურიმ დაადგინოს.

მე-2 პავშვი: – ვიწყებთ (**მიუბრუნდება ბავშვებს**).

ერთი გუნდი ხმამაღლა- არ ვიცით? მეორე გუნდი- ვიცით.

1-ლი გუნდი: – „კიდევაც დაიზრდებიან

ალგეთს ლეკვები მგლისანი“,

მე-2 გუნდი: – (**აგრძელებენ**) „ისე არ ამოწყდებიან,

ჯავრი არ სჭამონ მტრისანი“.

1-ლი გუნდი: – „სამშობლოს არვის წავართმევთ,

ჩვენც ნურვინ შეგვეცილება“,

მე-2 გუნდი: – „თორემ ისეთ დღეს დავაყრით,

მკვდარსაც კი გაეცინება“.

(ხალხური).

კითხვის დასმის დროს გუნდის წინ გამოდის, კითხვის ავტორიც და მოპასუხეც.

1-ლი გუნდი: – რამდენი ასოა ქართულ ანბანში?

მე-2 გუნდი: – ოცდაცამეტი.

მე-2 გუნდი: – მათ შორის რამდენია ხმოვანი?

1-ლი გუნდი: – ხუთი...

1-ლი გუნდი: – ვინ შეადგინა პირველი ქართული ანბანი?

მე-2 გუნდი: – ფარნავაზმა.

1-ლი გუნდი: – ვინ შეადგინა პირველი „დედა ენა?“

მე-2 გუნდი: – იაკობ გოგებაშვილმა.

1-ლი გუნდი: – „ჩვენი წიგნი, ჩვენი დედა,

ჩვენი ენა ქართული“.

მე-2 გუნდი: – „ოქროსხმიან სიმებად

გულში ამოხლართული“.

(„დედა ენა“. გ. ლეონიძე)

მე-2 გუნდი: – სად და როდის დაიპადა იქსო ქრისტე?

1-ლი გუნდი: – მღერიან: „ოცდახუთსა დეკემბერსა, ქრისტე იშვა ბეთლემსაო“.

1-ლი გუნდი: – რამდენი დროა წელიწადში?

მე-2 გუნდი: – ოთხი.

მე-2 გუნდი: – იცით წელიწადის დროები?

1-ლი გუნდი: – გაზაფხული, ზაფხული, შემოდგომა, ზამთარი.

მე-2 გუნდი: – ვინ დაწერა „ვეფხისტყაოსანი“?

1-ლი გუნდი: – შოთა რუსთაველმა.

1-ლი გუნდი: – „სჯობს სიცოცხლესა ნაძრახსა“,

მე-2 გუნდი: – „სიკვდილი სახელოვანი“.

1-ლი გუნდი: – „სჯობს სახელისა მოხვეჭა“,

მე-2 გუნდი: – „ყოველსა მოსახვეჭელსა“.

მე-2 გუნდი: – რა ერქვათ პირველ ადამიანებს?

1-ლი გუნდი: – ადამი და ევა.

მე-2 გუნდი: – რომელი ხის ნაყოფის ჭამა აუკრძალა ღმერთმა ადამ და ევას?

1-ლი გუნდი: – ვაშლის.

1-ლი გუნდი: – რა ეხმარება ადამიანს საგნების დანახვაში?

მე-2 გუნდი: – მხედველობა.

მე-2 გუნდი: – რამდენი ჯვარია საქართველოს დროშაზე?

1-ლი გუნდი: – ხუთი.

1-ლი გუნდი: – რითი სვამს მცენარე წყალს?

მე-2 გუნდი: – ფესვებით.

მე-2 გუნდი: – მოდით, ცოტა გავმხიარულდეთ, თორემ სტუმრებს ეგონებათ, მოლხენა არ იციანო. არ ვიცით?

1-ლი გუნდი: – ვიცით, ვიცით.

ერთი გუნდი იწყებს სიმღერას, მეორე გუნდი აპყვება.

1-ლი გუნდი: – მოდი, ცოტა მეცნიერებაში გადავიჭრათ. რამდენი პლანეტაა მზის სისტემაში?

მე-2 გუნდი: – ცხრა: მერკური, ვენერა, დედამიწა, მარსი, იუპიტერი, სატურნი, ურანი, ნეპტუნი, პლუტონი.

1-ლი გუნდი: – „მზე დედაა ჩემი, მთვარე მამაა ჩემი“,

მე-2 გუნდი: – „მოციმციმე ვარსკვლავები და და ძმაა ჩემი“.

1-ლი გუნდი: – რა ქმნის ამინდს?

მე-2 გუნდი: – მზე, ჰაერი და წყალი.

მე-2 გუნდი: – ვარ 7 წლის. რამხელა ვიქენები 20 წლის შემდეგ?

1-ლი გუნდი: – აუ..., 20 წლის მერე უკვე ძალიან დიდი იქნები.

მე-2 გუნდი: – ბუნების რომელ მოვლენას ჰქვია ქალის სახელი?

1-ლი გუნდი: – წვიმას. უუ-უუ-ნა.

1-ლი გუნდი: - როგორ მოდის წვიმა?

მე-2 გუნდი: – როცა ორთქლი ზემოთ ადის, ცივდება, წყლის წვეთებად გადაიქცევა და მიწაზე წვიმად მოდის.

1-ლი გუნდი: – 5 ლიტრისიტა მეტია თუ ერთი ვეშაპი?

მე-2 გუნდი: – ვეშაპი უფრო დიდია; თუმცა არა არა, 5 მეტია 1-ზე. ზომა რა შუაშია?

1-ლი გუნდი: – ყოჩალ, არ დაიბენი.

მე-2 გუნდი: – ასეთი კითხვები გინდათ? კი ბატონო. თეთრი კენჭი რომ ზღვაში ჩააგდო, რა მოუვა?

1-ლი გუნდი: – რა და ჩაიძირება.

მე-2 გუნდი: – აუ, ეგეც, მაგრამ მე სხვა პასუხი მქონდა.

1-ლი გუნდი: – რა პასუხი?

მე-2 გუნდი: – დასველდება. (**იცინიანი**).

1-ლი გუნდი: – რომელ პაპას არ შეუძლია თბილ ოთახში ყოფნა?

მე-2 გუნდი: – ჩემს პაპას. სპორტსმენია და სულ გაკაუებას გაიძახის.

1-ლი გუნდი: – პასუხი არ არის სწორი.

მე-2 გუნდი: – მოიცადე, ვიხუმრე. თბილ ოთახში ყოფნა არ შეუძლია თოვლის პაპას. დადნება. (**იცინიანი**).

1-ლი გუნდი: – 1, 2, 3, 4, 5 დაალაგე კლებადობის მიხედვით.

მე-2 გუნდი: – 5, 4, 3, 2, 1.

მე-2 გუნდი: – ჩვენ გეტყვით სიტყვებს და თქვენ სწრაფად მოიფიქრეთ საწინააღმდეგო სიტყვა.

ლამაზი-მახინჯი;

მაღალი-დაბალი;

გამხდარი-მსუქანი;

კარგი-ცუდი;

ცივი-ცხელი;

არ ვიცი-ვიცი!

1-ლი გუნდი: – რის გარეშე ვერ გაძლებს ადამიანი?

მე-2 გუნდი: – ადამიანმა შეიძლება უჭმელად გაძლოს მრავალი დღე, უწყლოდ- რამდენიმე დღე, უჰაეროდ კი მხოლოდ რამდენიმე წუთი.

მე-2 გუნდი: – რომელია მსოფლიოში ყველაზე გავრცელებული ენა?

1-ლი გუნდი: – გააჩნია, რას გულისხმობ. მე მგონი, ყველაზე გავრცელებული ენა ინგლისურია.

-ისე, რაოდენობრივად, მილიარდზე მეტი ადამიანი ჩინურად ლაპარაკობს.

1-ლი გუნდი: – იცით, რა ჰინეთის სახელმწიფო ენას?

მე-2 გუნდი: – (**შეშფოთდებიანი**) როგორ არ ვიცით, მაგრამ რაღაც ვერ ვიხსენებთ.

1-ლი გუნდი: – არ იცით, თორემ არასოდეს დაგავინყდებათ. იმიტომ რომ ჩინეთის სახელმწიფო ენას ჰქვია მან-და-რი-ნი. (**სიცილი**).

მე-2 გუნდი: – ჩინური კარგად გისწავლიათ. აბა, თუ იცით, რა ჰქვია ხელიხელგადახვეულ ერთდროულ სიმღერას და ცეკვას?

1-ლი გუნდი: – რას იტყვით, ვიცით? (**ცეკვავენ და მლერიან ფერხულს**).

1-ლი გუნდი: – რომელია მარილიანი - ზღვა თუ მდინარე?

მე-2 გუნდი: – ზღვა.

მე-2 გუნდი: – რომელი ცხოველი აფრქვევს კეფიდან შადრევანს?

1-ლი გუნდი: – ვეშაპი.

1-ლი გუნდი: – წარლვნის დროს ვის უბრძანა კიდობნის აგება უფალმა?

მე-2 გუნდი: – ნოეს.

მე-2 გუნდი: – რა ჰქვია ცალკე შესრულებულ ცეკვას ან სიმღერას?

1-ლი გუნდი: – სოლო ჰქვია და ჩვენი გუნდის წევრი სოლო პარტიას შეასრულებს.

სოლისტი მღერის ან ცეკვავს.

1-ლი გუნდი – საქართველოს რომელმა მეფემ დაარსა თბილისი?

მე-2 გუნდი: – ვახტანგ გორგასალმა.

– „ვახტანგ მეფე ღმერთს უყვარდა,

ციდან ჩამოესმა რეკა,

იალბუზზე ფეხი შედგა,

დიდმა მთებმა იწყეს დრეკა“.

(„ვახტანგ მეფე“. ხალხური).

1-ლი გუნდი: – რომელი მეფის დროს იყო საქართველო ყველაზე დიდი და ძლიერი?

მე-2 გუნდი: – დავით IV აღმაშენებლის დროს.

1-ლი გუნდი: – საქართველოს პირველი ქალი - მეფე.

მე-2 გუნდი: – თამარ დედოფლალი.

„თამარ წყნარი, შესაწყნარი,

ხმა ნარნარი, პირ-მცინარი,

მზე-მცინარი, საჩინარი,

წყალი მქნარი, გამომდნარი.“

(„თამარიანი“. ჩახრუხაძე).

1-ლი გუნდი: – რომელ მეფეს ეძახდა ხალხი „პატარა კახს?“

მე-2 გუნდი: – „ეს ჩვენი მეფე ერეკლე

ერთი პატარა კახია,

ჯაჭვის პერანგი ჩააცვეს,

გაჰკრა ხელი და გახია“.

(„მეფე ერეკლე“. ხალხური).

მე-2 გუნდი: – ვინ გაავრცელა საქართველოში ქრისტიანობა?

1-ლი გუნდი: – წმინდა ნინომ.

1-ლი გუნდი: – სად არის დაკრძალული წმინდა ნინო?

მე-2 გუნდი: – ბოდბის მონასტერში.

მე-2 გუნდი: – რაუნდა იცოდეს გამოძახებული სახანძროს მდლოლმა სახლთან მისვლამდე?

1-ლი გუნდი: – მისამართი.

1-ლი გუნდი: – რა გაიტაცეს არგონავტებმა კოლხეთიდან?

მე-2 გუნდი: – „ოქროს საწმისი“.

1-ლი გუნდი: – ვინ დაეხმარა არგონავტებს „ოქროს საწმისის“ გატაცებაში?

მე-2 გუნდი: – მედეა, მეფე აიეტის ასული.

მე-2 გუნდი: – რა ჰქვია ქვაში გამოკვეთილ ადამიანის ფიგურას?

1-ლი გუნდი: – ქანდაკება.

1-ლი გუნდი: – „კარგი ვარ, იმას ნუ იტყვი

თავს ნუ დაუწყებ ქებასა“,

მე-2 გუნდი: – „კარგი ჩვენც მოგვეწონება,

ცუდი არც თავის დედასა!“

(„კარგი ვარ“. ხალხური).

მე-2 გუნდი: – ხალხურ სიმღერაში რომელი მეომარი მოიხსენება ჩოხიან რაინდად?

1-ლი გუნდი: – (მღერიან) „შავლეგ, შენი შავი ჩოხა...“

(ხალხური).

მე-2 გუნდი: – „ხალხია ენამზიანი, გმირი და არამკვეხარა“,

1-ლი გუნდი: – „დიდია ჩემი სამშობლო, ტკბილია ჩემი ქვეყანა“,

მე-2 გუნდი: – „ჩემი სამშობლო ზურმუხტის და მარგალიტის სადარი“,

1-ლი გუნდი: – „ამრიგად აყვავებული მხარე მეორე სად არი?“

(„ჩემი სამშობლო“, ლ. ასათიანი).

მასწავლებელი: – ჩემო კარგებო და ნიჭიერებო, ძალიან გაგვახარეთ, მოგვხიბლეთ, გაგვართეთ. დარბაზის გადაწყვეტილებას აპლოდისმენტებითაც მიხვდით. მე, როგორც უიურის თავმჯდომარე, ვაცხადებ: თქვენ პატარები აღარ ხართ და ძალიან ბევრი რამ გისწავლით.

პავშვები: – არ ვიცით? ვიცით!

აურგზაური ანბანეთში

მონაწილეები:

1. ანი (გოგონა);
2. სანი (პიჭი);
3. დედა;
4. ბანი (პიჭი);
5. სასიტყვეთის 1-ლი მცხოვრები;
6. სასიტყვეთის მე-2 მცხოვრები;
7. სასიტყვეთის მე-3 მცხოვრები;
8. განი (პიჭი);
9. თანი (გოგონა);
10. ზენი (პიჭი);
11. კარი (გოგონა);
12. ვინი (პიჭი);
13. ზარი (პიჭი);
14. ცანი (გოგონა);
15. ჰავა (გოგონა);
16. ვაშლის ხი;
17. ნარი (გოგონა);
18. სასიტყვეთის მე-4 მცხოვრები;
19. სასიტყვეთის მე-5 მცხოვრები;
20. სასიტყვეთის მე-6 მცხოვრები;
21. სასიტყვეთის მე-7 მცხოვრები;
22. სასიტყვეთის ლიდერი;
23. კარი (პიჭი);
24. ლასი (გოგონა);
25. მნი (პიჭი).

სპექტაკლი იწყება ბავშვების გამოსვლით, მთელი კლასი სცენაზეა. ზოგი ასკინკილას თამაშობს, ზოგი სახტუნაოთი დახტის, ბიჭები ბურთს აგორებენ. გამოეყოფა გოგო (ანი). ასოებს ტანსაცმელზე დამაგრებული აქვთ მათი გრაფიკული გამოსახულება.

ანი: – სანი, სანი, წამოდი, წამოდი!

სანი: – ანი, რა ხდება?

ანი: – გავიგე, დედა ამბობდა, სასიტყვეთში დიდი ზეიმი იგეგმებაო. არ გინდა, გავიპაროთ და ვნახოთ, რა ხდება ჩვენს მეზობელ სახელმწიფოში?

სანი: – რა საინტერესოა! წამოდი, სანამ ვერავინ გვხედავს, გავიპაროთ.

ანი: – ანბანეთის კარიც ღია დარჩენიათ. ჩქარა, ჩქარა!

ანი და სანი გადიან. შემოდის დედა.

დედა: – ბავშვებო, დავასრულოთ თამაში, მოვაწესრიგოთ ჩვენი ნივთები და დავიწყოთ რეპეტიცია. ჩვენს მეზობელ სასიტყვეთს ზეიმზე ჩვენი დახმარება სჭირდება.

პანი: – დედა, მთელი ანბანეთი შევიკრიბეთ. ყველანი აქ ვართ, მე – ბანი, აქ არის რაც, განი, ენი, ზენი, დონი. მოკლედ, ყველანი ვართ ანის და სანის გარდა.

დედა: – ეს როგორ შეიძლება, რა გვეშველება?

ყველანი გადიან. სცენაზეა ანი და სანი.

ანი: – შორს, ლამაზი ქალაქი რომ ჩანს, ალბათ, ეს არის სასიტყვეთი.

სანი: – არ მეგონა, სასიტყვეთში ასეთი მოუსვენარი ხალხი თუ ცხოვრობდა. ნახე, როგორ დარბიან აქეთ-იქით?

ანი: – დედა ამბობდა, სასიტყვეთში დინჯი და მოწესრიგებული ხალხი ცხოვრობსო. ნეტავ, ხომ მშვიდობა?

სცენაზე გამოდის ექვსი ბავშვი. დგებიან წყვილებად.

ანი: – გამარჯობა, როგორ პრძანდებით?

სასიტყვეთის 1-ლი მცხოვრები: – ცუდ-თ

სასიტყვეთის მაცხოვრებელი საუბრის დროს ტოვებენ ა და ს ბერებს.

სასიტყვეთის მე-2 მცხოვრები: – – – იტყვეთში ვირუ-ი შემოიჭრ-...

სასიტყვეთის მე-2 მცხოვრები: – ზოგი ვკოჭლობთ, ზოგიც... ეჲ!

სანი: – ზოგს, მგონი, ენაც ებმება, ვატყობ. ანი, ნეტავ, რა ვირუსია?

ანი: – მეშინია, ჩვენც არ გადაგვედოს. წამოდი, აპა სხვაგან ვნახოთ, რა ხდება.

გადიან. ანბანეთი.

განი: – მოდით, მეგობრებო, ჯგუფებად დავიყოთ და ისე მოვძებნოთ ანი და სანი.

თანი: – კარგი, დავიყოთ ოთხაციან ჯგუფებად. ერთ ჯგუფს დედა ენაც შეუერთდება.

ზენი: – ჰოდა, რვა ჯგუფი სწრაფად მოვძებნით.

პარი: – არ დავტოვოთ არც ერთი კუთხე - კუნჭული; თითოეულ ხეს, ბუჩქს და ყველას, ყველას შევეკითხოთ.

დაიყოფიან ჯგუფებად. ყველა გადის, რჩება ერთი ოთხკაციანი ჯგუფი.

ვინი: – რა ლამაზი ვაშლის ხეა! რამდენი ვაშლი ასხია?

შერი: – ჰოდა, ვაშლის ხეს ვკითხოთ ანის და სანის ამბავი.

ცანი: – თან, ხომ იცით, ანის როგორ უყვარს ვაშლი?!

ჰერი: – ვაშლის ხეო, ვაშლის ხეო, ჩვენი მეგობრები - ანი და სანი ხომ არ გინახავს?

ვაშლის ხე: – ჩემთან ყოველდღე ვიღაც მოდის. ყველას უყვარს ჩემი გემრიელი ვაშლებით პირის ჩატკბარუნება. ანი და სანი ვინ არიან?

შემოდის ნარი.

ნარი: – მე გეტყვით, მე გეტყვით (**მიუბრუნდება ბავშვებს**). მაპატიეთ, მუშა ჯგუფს ჩამოვრჩი და თქვენ შემოგიერთდით. მოკლედ, ანი – ძალიან აქტიური, პატარა, ჩაპუტკუნებული ქალბატონია.

ვინი: – დიახ, დიახ, სულ ცდილობს, ყველაფრის საქმის კურსში იყოს და თან, სადაც არ გაიხედავ, ანი ყველგანაა.

შერი: – სანი მაღალი, აწონილი ყმანვილია. თავს არასოდეს მოგაბეზრებს, მაგრამ ყველაზე მნიშვნელოვანი ამბები მის გარეშე არ გამოდის.

ჰერი: – ვაშლის ხეო, გაგახსენდათ? გვითხარით რა, არ დაგვიმალოთ.

ვაშლის ხე: – ვნახე, ვნახე. თქვენმა ანიმ, ჩემი ვაშლით პირი ჩაიტკბარუნა და შემდეგ კი სამხრეთისკენ განაგრძეს გზა.

ბავშვები ერთად: – გმადლობთ!

გადიან. შემოდიან ანი და სანი.

ანი: – სასიტყვეთში, ვატყობ, სერიოზული ვირუსია. შეხედე, ძალიან ცოტა ვინმე თუ გრძნობს თავს ჯანმრთელად.

სანი: – ნეტავ, რა ხდება? ვირუსი ანბანეთსაც არ მოედოს. ჩვენი ქვეყნის მოქალაქეები ისეთი ძლიერები არ არიან, როგორც აქაურები.

ანი: – ჩვენი ქვეყნის ძალა ჩვენს ერთობაშია. აქ კი თითოეული მოქალაქე დამოუკიდებელია და ერთობლიობით კიდევ უფრო ძლიერი ქვეყანა იქმნება.

სანი: – რათქმაუნდა, ჩემო კარგო, მაგრამ ეს დამოკიდებულია იმაზე, თუ ვინ შექმნის ერთობას.

ანი: – ნახე, სასიტყვეთის მაცხოვრებლები ერთად იკრიბებიან. მივიდეთ, ვნახოთ, რა ხდება.

გამოდის სასიტყვეთის მე-6 მცხოვრები. გამოეყოფა ერთი ლიდერი.

ლიდერი: – მეგობრებო, რით ვებრძოლოთ ვირუ- – ?

სასიტყვეთის მე-4 მცხოვრები: – ჩვენი მეზობლები ვერ გვეხმ-რები-ნ. იქ-ც რ-ლ-ც ხდებ-.

სასიტყვეთის მე-5 მცხოვრები: – ჩვენ დ-ვუშნოვდით.

სასიტყვეთის მე-6 მცხოვრები: – გვეშველებ- რ-მე?

სანი: – ანი, ანი, გაიგე? ჩვენთანაც რაღაც ხდება, გავიქცეთ, ვნახოთ.

ანი: – ღმერთო, ღმერთო, გავიქცეთ.

ყველა გადის. სცენაზეა ანბანეთი.

დედა: – ჩემო კარგებო! გაუთვალისწინებელი მოვლენების გამო სასიტყვეთში ზეიმი გადაიდო.

შემორბიან ანი და სანი.

ანი: – ვიცით, ვიცით, სასიტყვეთში ვირუსი გავრცელდა.

სანი: – სასიტყვეთის თითქმის ყველა მოქალაქე ხეიბარი გახდა.

დედა: – ოჟ, მობრძანდით, დაკარგულებო? ვირუსებზე საუბრობთ? არ იცით, რა ვირუსი შეეყარა სასიტყვეთს?

ანი: – არ ვიცით.

დედა: – გეტყვით. ყველამ კარგად მომისმინეთ, სასიტყვეთი და ანბანეთი მეგობრები არიან. მართალია, ჩვენ ცალ-ცალკე სახელმწიფოები ვართ, მაგრამ სასიტყვეთი ვერ იარსებებს ანბანეთის გარეშე, ისევე, როგორც ანბანეთი სასიტყვეთის გარეშე არაფერი იქნებოდა.

პარი: – ვერაფერი გავიგე, დედიკო.

ლასი: – დედიკო, შეიძლება მაგალითებით გვესაუბრო?

ონი: – უფრო კონკრეტულად, კარგად რომ გავიგოთ.

დედა: – კარგი. მაშინ ყურადღება, ყურადღება! გაძლევთ დავალებას. აი, სამივე კარი, ონი და ლასი დადექით ერთად.

დგებიან.

დედა: – რა მივიღეთ?

გავშვები ერთად: – კოლ!

დედა: – და ეს რას ნიშნავს?

გავშვები ერთად: – არაფერს!

დედა: – მაშინ, გამობრძანდით, ანი და სანი. სანი, დადექი თავში, ანი, დადექი ბოლოში. რა გამოვიდა?

გავშვები ერთად: – სკოლა.

დედა: – სკოლა რომ სასწავლო დაწესებულებაა, ვიცით, მაგრამ სკოლა არის თუ არა სიტყვა? ანის და სანის გასეირნებამ სასიტყვეთის ცხოვრება როგორ შეცვალა, ხომ ნახეთ?

გავშვები ერთად: – დიახ!

დედა: – ამიტომ, ჩემო კარგებო, ჩვენ ყველა ერთად უნდა ვიყოთ იმისთვის, რომ დავეხმაროთ სასიტყვეთს. აი, სასიტყვეთი რამდენ კარგ საქმეს აკეთებს, ამას თქვენ მის ზეიმზე იხილავთ.

ნახევარი კლასი არის ანბანეთი, ნახევარი - სასიტყვეთი. ანბანეთი დაეწყობა და მიდის სასიტყვეთში.

სასიტყვეთის მე-3 მცხოვრები: – მოხვედით?! რა კარგია, დავიწყოთ ზეიმი!

სასიტყვეთის ლიდერი: – მეგობრებო, გადავწყვიტეთ, ჩვენი დღევანდელი ზეიმი მივუძღვნათ ანბანეთს. რადგან 14 აპრილი, გაზაფხულის ეს მშვენიერი დღე, დედაენის დღეა.

საფინალო სიმღერა.

III კლასი

გშვიდობის ყვავილი

მონაწილეები:

1. მეცე;
2. დედოფალი;
3. მეცის ასული;
4. 1-ლი დიდებული;
5. მე-2 დიდებული;
6. მე-3 დიდებული;
7. წინასწარმეტყველი;
8. პრეზიდენტი;
9. განდის 1-ლი მცველი;
10. განდის მე-2 მცველი;
11. ქალაქის 1-ლი მცველი;
12. ქალაქის მე-2 მცველი;
13. მეცის ასულის ძიქა;
14. დიპლომატი;
15. მეკოგენეტა მეთაური;
16. 1-ლი მეკოგენეტა;
17. მე-2 მეკოგენეტა;
18. მე-3 მეკოგენეტა;
19. მე-4 მეკოგენეტა;
20. მე-5 მეკოგენეტა;
21. მე-6 მეკოგენეტა;
22. მე-7 მეკოგენეტა;
23. მე-8 მეკოგენეტა;
24. მე-9 მეკოგენეტა;
25. მე-10 მეკოგენეტა.

სცენაზე შემოდიან: მეუე, დედოფალი, წინასწარმეტყველი და სამი დიდებული.

მეცე: – მომახსენეთ, დიდებულებო, როგორ მიდის ქალაქის მთავარი დღესასწაულისთვის მზადება?

1-ლი დიდებული: – ქალაქი მორთულ-მოკაზმულია, უამრავი ყვავილი ჩამოვიტანეთ სხვადასხვა ქვეყნიდან.

მე-2 დიდებული: – მოქალაქეები მომზადებულები არიან, ბევრი ტკბილეული და გემრიელი საჭმელები იქნება.

მე-3 დიდებული: – ქალაქის მცველები მობილიზებულნი არიან, საეჭვო პირებს ქალაქს არ გააკარებენ.

წინასწარმეტყველი: – დიდო მეფეო, წლევანდელი დღესასწაული გადავდოთ, ქალაქს დიდი განსაცდელი ელის. ჩვენს მთავარ საგანძურს კი გაძლიერებული დაცვა მივუჩინოთ.

დედოფალი: – რას ამბობ?! დღესასწაულის გადადება უარეს განსაცდელს მოგვიტანს, საუკუნოვან ტრადიციებს პატივი უნდა ვცეთ.

მეცე: – რა ხდება?! ამიხსენი, წინასწარმეტყველი შენ ხარ, არც ერთხელ არ შემცდარხარ. გავითვალისწინებ შენს რჩევებს, ოღონდ დღესასწაულს ვერ გადავდებ, ეს იცოდე.

წინასწარმეტყველი: – გემს ვხედავ, ზედ ცალთვალა და კოჭლი ადამიანით, რომელიც ჩვენს განძს იპარავს. ქალაქს რა მოსდის ამის შემდეგ, მოყოლად არ ღირს, დამიჯერეთ.

მეცე: – მცველები, მომგვარეთ მცველები, სასწრაფოდ!

შემოდის ქალაქის ორი მცველი და განძის ორი დამცველი.

ქალაქის 1-ლი მცველი: – გისმენთ, დიდო მეფეო.

მეცე: – მაცნობეს, რომ, ჩვენი ქალაქიდან საგანძურის მოპარვა იგეგმება. გააძლიერეთ დაცვა.

ქალაქის მე-2 მცველი: – ნაწილში საგანგებო მდგომარეობას გამოვაცხადებ, ყველა თავის პოსტზე გამოცხადდება.

განძის 1-ლი მცველი: – ხალხს დავიმატებთ, სისხლის უკანასკნელ წვეთამდე ვიბრძო-ლებთ და საგანძურს არავის გავატანთ.

განძის მე-2 მცველი: – ჩვენი დამარცხება არც ისე იოლია. დღესასწაულზე ფრთხილად უნდა ვიყოთ. გავითვალისწინებთ თქვენს მითითებებს.

გადიან. სცენაზე შემოდის მეკობრეთა რაზმი და მეთაური.

მეთაური: – მეგობრებო, სულ რაღაც სამი დღეც და ჩვენი დიდი ხნის ოცნება ასრულ-დება. ცალთვალა ჯეკი და „უძლეველის“ მთელი ეკიპაჟი მსოფლიოში ყველაზე მდიდრები იქნებიან.

1-ლი მეკობრე: – ქალაქის საგანძურზე ლეგენდები დადის. მათი მთავარი საგანძური ერთ ზარდახშაში ინახება.

მე-2 მეკობრე: – მთელ ქალაქში ერთ გაჭირვებულ ადამიანს ვერ ნახავ, ყველა ძალიან მდიდარია.

მე-3 მეპოპრე: – ამბობენ, ქალაქში მშვიდი ხალხი ცხოვრობსო. მათთვის უცხო ყოფილა შუღლი და ბოროტება.

მე-4 მეპოპრე: – ნეტავ, რას ინახავენ ამ ზარდახშაში, ასე რომ უფროთხილდებიან?

მე-5 მეპოპრე: – მუჭისხელა ბრილიანტებს, ლალებსა და ზურმუხტებს. აბა, ერთ ზარდახშაში სხვა რა განსაკუთრებული საგანძურო უნდა იყოს, ასეთ მდიდარ ქალაქში?!

გადიან. შემოდიან მეფის ასული და ძიძა.

ძიძა: – თქვენო უდიდებულესობავ, მეფის ბრძანებით, დღესასწაულზე საგანძურს წინ თქვენ უნდა გაუძღვეთ.

მეფის ასული: – ვიცი, მე წელს სრულწლოვანი ვხდები, ამიტომ ზარდახშის გასაღები მე გადმომეცემა.

ძიძა: – ხომ გახსოვთ, ყოველ ორ ნაბიჯში ვარდის ფურცლები უნდა დაყაროთ, ათ ნაბიჯში კი

- თავად ვარდები.

მეფის ასული: – მაგას რა დამავიწყებს?! ბავშვობიდან ამ რიტუალს მასწავლიდნენ.

გადიან. იწყება დღესასწაული. წინ დგას მეფის ასული ყვავილებით ხელში, მის უკან ქალაქის ორი მცველი, შემდეგ ორი დიდებული; მათ უკან, ცენტრში დგანან მეფე - დედოფალი, მეფეს ხელში ზარდახშა უჭირავს. შემდეგ საგანძურის ორი მცველი, მათ უკან დიდებული, დიპლომატი, წინასწარმეტყველი, ბრძენთაბრძენი და ძიძა. მსვლელობა მიმდინარეობს მუსიკის ფონზე. მეფის ასული გზადაგზა ყვავილებს ყრის. სცენას ერთ წრეს შემოუვლიან და დგებიან ცენტრში. წინ გამოდის მეფე. ზარდახშას დებენ მაგიდაზე, მის გარშემო დგება საგანძურის დაცვა.

მეფი: – მოქალაქენო, დღეს დიდი დღეა. ზუსტად სამი საუკუნე შესრულდა მას შემდეგ, რაც ჩვენი ქალაქის მთავარი სიამაყე - საგანძური აქ ინახება. მისი შემწეობით, ჩვენი ქვეყანა ყველაზე ძლიერი, ყველაზე მდიდარი და ყველაზე მშვიდობიანია. დიდ მადლობას მოგახსენებთ ყურადღებისთვის. დღესასწაულს გახსნილად ვაცხადებ. ღმერთი იყოს თქვენი მფარველი.

(სასურველია ერთი ცეკვა წყვილებში, მხიარულ მელოდიაზე და ერთი სიმღერა). ნელ - ნელა შემოდიან მეკოპრეები, შემოეხვევიან საგანძურის დაცვას, განაიარალებენ მას და მიაქვთ ზარდახშა. ყველა გადის. სცენაზე არიან მეკოპრეები.

მეთაური: – ჩქარა, ჩქარა, ავიდეთ გემზე, მოვშორდეთ ნაპირს!

მოქმედება მიმდინარეობს გემზე.

მე-6 მეპოპრე: – მდევრები უკვე მოვიშორეთ, ჩვენი კუნძულისკენ გავწიოთ!

მე-7 მეპოპრე: – ისე, მეთაურო, ზარდახშა არც ისე დიდია, რა ისეთი საგანძური უნდა იყოს აქ?

მე-8 მეპოპრე: – სამშვიდობოს, რომ გავალთ, ზარდახშა მერე გავხსნათ.

მეთაური: – მორჩით ამდენ ლაპარაკს, დატკბით ზღვის ლამაზი ხედით.

გადიან. შემოდიან მეფე - დედოფალი, მეფის ასული და ქალაქის მაცხოვრებლები.

ქალაქის 1-ლი მცველი: – დიდო მეფეო, ჩვენს სანაპიროს მტრის გემები მოადგნენ.

ქალაქის მე-2 მცველი: – ჯარი მობილიზებულია.

დიალოგი: – მოლაპარაკებაზე ვიყავი წასული, მივაღწიე შეთანხმებას, რომ საბრძოლო მოქმედებები ზღვაში გაიმართოს.

1-ლი დიდებული: – მოსახლეობაში უკმაყოფილებაა. მგონი, აჯანყებას აპირებენ.

მე-2 დიდებული: – ამბობენ, მეფე ჩამოვაგდოთო.

მეცე: – ორ ფრონტზე ბრძოლა მომიწევს.

დედოფალი: – მეფის ასული სულ გაბუტულია, უკმაყოფილოა ყველაფრით.

პრძენისაბრძენი: – ზარდახშის მოპარვამ ქვეყნის ცხოვრება შეცვალა. ასე თუ გაგრძელდა, ჩვენი ქვეყნისგან აღარაფერი დარჩება.

გადიან. შემოდიან მეკობრები.

მე-9 მეპოპრე: – მეთაურო, რა კარგია ჩვენს კუნძულზე ცხოვრება! ეტყობა, ძალიან გადავიდალეთ ამდენი ნაოსნობით.

მე-10 მეპოპრე: – ხომ არ შევეშვათ ძველ საქმიანობას და მეურნეობას ხომ არ მივყოთ ხელი?

მეთაური: – ამ ბოლო დროს პენსიაზე გასვლაზე დავფიქრდი. პატარა სახლი, ოჯახი. . . ჩვენი კუნძულის აყვავებაც შეგვიძლია, ულევი თვალ - მარგალიტი გვაქვს.

1-ლი მეპოპრე: – მეთაურო, ისე, ზარდახშა არ გაგვიხსნია. მისი განძი ჩვენს კუნძულს ნამდვილად ააყვავებს.

მეთაური: – ზარდახშა შავი დღისთვის შემოვინახოთ, მანამდე ჩვენი მოგროვილი განძიც გვეყოფა.

იწყებენ კუნძულის მოწყობას. გადიან. შემოდიან ბრძენთაბრძენი და წინასწარ-მეტყველი.

პრძენისაბრძენი: – ქვეყანა დანგრევის პირასაა. თუ ზარდახშა ქვეყანას არ დავუბრუნეთ, სრულიად გავნადგურდებით.

წინასწარმეტყველი: – გუშინ ხილვა მქონდა: გემით უნდა წავიდეთ, თან მეფის ასული გავიყოლოთ. ვფიქრობ, მივაგნებ იმ კუნძულს, სადაც ჩარდახშა ინახება.

შემოდიან მეფის ასული და ძიძა.

მეცის ასული: – წინასწარმეტყველო, მთელი ქვეყანა ომითა და დავიდარაბით არის დაკავებული, აღარავის ახსოვს ზარდახშა. მისი გასაღები მე მაქვს. მიმასწავლე გზა, მე დავაბრუნებ საგანძურს.

ძიძა: – წავალ, ბარგს ჩავალაგებ.

მეფის ასული, ბრძენთაბრძენი, წინასწარმეტყველი და ძიძა მიემგზავრებიან.

მეცის ასული: – რაც განძი გვქონდა დარჩენილი, ყველაფერი წამოვიდე. იქნებ, ზარდახში გაგვიცვალონ?!

ძიძა: – ნახეთ, რა ლამაზი კუნძული მოჩანს, რა ლამაზი სახლებია წამოჭიმული.

ნინასწარმეტყველი: – სწორედ ამ კუნძულზე ინახება ჩვენი ზარდახშა.

გადადიან კუნძულზე. შემოდის მე-3 მეკობრე.

პრძენთაპრძენი: – გამარჯობა, სად შეიძლება ამ კუნძულის თავიცობა ვიხილოთ?

მე-3 მეკობრე: – გამარჯობა, წამობრძანდით, მიგიყვანთ.

შემოდის მეთაური.

მეფის ასული: – გამარჯობა, ჩვენ იმ ქალაქიდან ვართ, საიდანაც რამდენიმე წლის წინ ზარდახშა დაიკარგა. ვიცით, რომ ის თქვენთან ინახება.

პრძენთაპრძენი: – მთელი ჩვენი ქვეყნის განძი წამოვიღეთ, ზარდახში გვინდა გაგი-ცვალოთ.

მეთაური: – ააა, ზარდახშა, ზარდახშა, არც კი გაგვხსენებია. და იცით, რა?! რადგან ჩვენ თქვენი ზარდახშის გარეშე მოვაწყვეთ ჩვენი კუნძული და ჩვენი ცხოვრებაც ავაწყვეთ, დაგიბრუნებთ თქვენს ზარდახშას. არ მინდა თქვენი განძი, არაფერში მჭირდება.

ნინასწარმეტყველი: – პრძენთაპრძენის: – არც კი იცის, რა არის ზარდახში.

პრძენთაპრძენი: – წინასწარმეტყველს: – ზარდახშამ აქ თავისი საქმე გააკეთა, ხალხი მასზე დამოკიდებულიც კი არ არის, სწორედ ამიტომ თმობენ ასე იოლად.

მეთაური: – აი, თქვენი ზარდახშა, გავკადნიერდები და გთხოვთ, მანახეთ რა არის შიგნით?

მეფის ასული ხსნის ზარდახშას და იქიდან ყვავილი ამოაქვს.

მეთაური: – რა უცნაურია, ყვავილი ყოფილა.

იღებს ზარდახშას და აძლევს.

მეთაური: – ღმერთმა მშვიდობაში მოგახმაროთ.

მე-3 მეკობრე და მეთაური გადიან. მეფის ასული თავისი ამალით უკან პრუნდება.

პრძენთაპრძენი: – ამ კუნძულზე არც კი იცოდნენ, რომ ზარდახში მშვიდობა ინახებოდა, ისე მიაღწიეს მშვიდობას თავიანთ თავში და კუნძულზე. ჩვენთან კი ყველა ამ ზარდახშას შეჰყურებდა და როგორც კი დაგვარგეთ, მასთან ერთად მშვიდობაც დასრულდა.

მეფის ასული: – პრძენთაპრძენო, შინ მშვიდობით ვპრუნდებით, მშვიდობა კი ახლა ყველას ძალიან გვჭირდება.

დასასრული.

სურვილისამებრ, შესაძლოა საფინალო სიმღერა.

მძინარე მზეთუნახავი

მონაწილეები:

1. 1-ლი მეცე;
2. 1-ლი დედოფალი;
3. მეცის ასული;
4. მე-2 მეცე;
5. მე-2 დედოფალი;
6. უფლისწული;
7. დიდებული;
8. მარპიზი;
9. პარონი;
10. ფერია ფლორა;
11. ფერია ფაუნა;
12. ფერია - ბრძლვიალა;
13. ჯადოქარი;
14. ყვავი;
15. უფლისწულის 1-ლი მეგობარი;
16. უფლისწულის მე-2 მეგობარი;
17. ფრეილინა;
18. 1-ლი დაცვა;
19. მე-2 დაცვა;
20. მე-3 დაცვა;
21. მსახური;
22. 1-ლი ჩიტი;
23. მე-2 ჩიტი;
24. მე-3 ჩიტი;

მეფის სასახლე.

მეფე: – რა ხდება?! ვნერვიულობ, რატომ არაფერს მატყობინებენ?

მარპიზი: – ნუ ნერვიულობ, მეფეო, ყველაფერი კარგად იქნება.

შემორბის ბარონი.

ბარონი: – მემკვიდრე, ტახტის მემკვიდრე დაიბადა! გოგოა! მეფეო, გოგო!

მეფე: – რა ბედნიერებაა! მეფის ასული, პატარა მეფის ასული მყავს!

შემოდის დედოფალი, ხელში თოჯინით.

დედოფალი: – მეფეო, ნახე, რა ლამაზი გოგო გვყავს!

მეფე: – ავრორა, ჩემს გოგონას ავრორას დავარქმევ და მის ნათლობაზე მთელ ქვეყანას მოვიწვევ!!!

მეფე, დედოფალი, მარკიზი, ბარონი სხედან. იქვე, ბავშვის საწოლში თოჯინაა. შემოდიან ნელ-ნელა სხვა სამეფოს მეფე-დედოფალი, მათი დიდებული, ფრეილინა.

მე-2 მეფე: – გილოცავ, მეფეო, რა ლამაზი ქალიშვილი გყავთ.

მე-2 დედოფალი: – როგორი პატარა და საყვარელია, ნამდვილი ფერიაა!

დიდებული: – ეს გოგო მთელ მსოფლიოში ყველაზე ლამაზი გაიზრდება!

ფრეილინა: – სილამაზესთან ერთად, ყველაზე ბედნიერი გოგო იქნება, მას ხომ...

მე-2 მეფე: – მეფეო, ჩვენი სამეფოები ოდითგანვე მეგობრობენ, მე უფლისწულს ვზრდი, თქვენ ასეთი ლამაზი ასული შეგეძინათ. მოდით, სამომავლოდ ჩვენი სამეფოების გაერთიანებაზე ვიფიქროთ.

1-ლი მეფე: – არაფერი მაქვს საწინააღმდეგო ორი ძლიერი და ლამაზი სახელმწიფოს გაერთიანებისა.

დიდებული: – ამ ორი სახელმწიფოს გაერთიანებით მსოფლიოში ყველაზე ძლიერი ქვეყანა შეიქმნება.

ბარონი: – აბა, სამტროდ არასოდეს ვყოფილვართ განწყობილი.

მარპიზი: – ყოველთვის ვინარჩუნებდით მეგობრულ ურთიერთობებს.

ფრეილინა: – ეს ჩემი იდეა იყო. როგორც კი გავიგე გოგოს დაბადების ამბავი, დედოფალს ვურჩიე.

1-ლი დედოფალი: – რაღაც ნათლიები იგვიანებენ.

ბარონი: – ნუ ნერვიულობ, დედოფალო. ნათლიები ან გზაში კინკლაობენ, ან გზა აერიათ, ხომ იცით მათი ამბავი...

სიმღერით შემოდიან ფლორა, ფაუნა და ბრდლვიალა.

მე-2 დედოფალი: – რა მშვენიერი ნათლიები გყავთ, ვინ არიან?

ფლორა: – ფლორა (რევერანსი).

ვაუნა: – ფაუნა (**რევერანსი**).

პრდლვიალა: – პრდლვიალა (**რევერანსი**).

მე-2 დედოფალი: – რაო? ვინ ვარო?

პრდლვიალა: – მზესავით პრდლვიალა, პრჭყვიალა, კაშკაშა.

ვლორა: – შეგიძლიათ მზიკო, ან ნათელიკო დაუძახოთ.

ვაუნა: – ესეც მზესთან ასოცირდება.

პრდლვიალა: – (**გაბრაზებით**) არა, არავითარი მზია, ნათელა და მზევინარი, თუ ასე არ მოგწონთ ყველასთვის გასაგებ ენაზე, შეგიძლიათ სხვა ენაზე მაგალითად: „sunshine“ დამიძახოთ.

მარპიზი: – პრდლვიალა თავის ამპლუაშია, კარგი, თუ ასე გნებავთ „sunshine“–ს დაგიძახებთ.

1-ლი მეცე: – კარგით, კარგით, დავიწყოთ ნათლობა. დღეს ჩხუბი არ შეიძლება.

მუსიკა.

ვლორა: – ჩვენ ყველას მხოლოდ თითო რამის დანათვლა შეგვიძლია. დაე, მეფის ასული იყოს ყველაზე ლამაზი მთელ მსოფლიოში!

ვაუნა: – მეფის ასულს ყველაზე კარგი ხმა ჰქონდეს და მისმა სიმღერამ დაატკბოს მსმენელი.

მუსიკა (**დაძაბული**).

შემოდიან ჯადოქარი და ყვავი.

ჯადოქარი: – აქ უჩემოდ რა ამბები მოგიწყვიათ?

ყვავი: – ყვა, ყვა, აქ რა ამბებია?!

ვლორა: – მობრძანდა ქალბატონო!

შემორბიან 1-ლი დაცვა, მე-2 დაცვა, მე-3 დაცვა.

1-ლი დაცვა: – თქვენო უდიდებულესობავ, არ გვინდოდა შემოშვება.

მე-2 დაცვა: – მაგრამ ვინ გვაცალა, შემოფრინდნენ, ჩვენ კი მფრინავი ობიექტებისთვის არ ვიყავით მომზადებულები.

მე-3 დაცვა: – დამხმარე რაზმს უკვე გამოვუძახეთ, მალე შემოგვიერთდებიან.

ყვავი: – ყვა, ყვა, თქვენი ხმა არ გავიგო.

ჯადოქარი: – რამდენი ხალხი შეკრებილა, მე რომ მოსაწვევი არ მივიღე, ჩავთვალე, შიკრიკს დაავიწყდა – თქო და ჩემით მოვედი.

ყვავი: – მოვთრინდით.

ვაუნა: – შენ აქ არავინ გელოდა, არავის დაუპატიჟებიხარ.

ჯადოქარი: – მაშინ წავალ.

1-ლი დედოფალი: – ბავშვს რამეს ხომ არ დაუშავებთ?

ჯადოქარი: – არა! და ასე რომ არ იფიქროთ, მეც ვუსურვებ რამეს. მეფის ასული მართლაც ძალიან ლამაზი იქნება, ლალი, ბედნიერი. ეს მანამ, სანამ 16 წელი შეუსრულდება. თავის მეთექვსმეტედაბადების დღეზე, მზისჩასვლამდე თითისტარი შეერჭობა და გარდაიცვლება.

1-ლი მეფე: – შეიპყარით ჯადოქარი!

დაცვა მირბის ჯადოქართან.

ჯადოქარი: – არ მომეკაროთ!

ყვავი: – ყვა, ყვა, არ გაბედოთ!

გადიან.

1-ლი დედოფალი: – რა გვეშველება?

ფლორა: – ბრდლვიალა, ჯერ ბრდლვიალას არ უთქვამს სურვილი!

1-ლი მეფე: – შეუძლია ჯადოქრის წყევლის მოხსნა?!

ბრდლვიალა: – არა, წყევლას ვერ მოვხსნი, მაგრამ მეფის ასულს ვუსურვებ არა სიკვდილს, არამედ ძილს. მეფის ასულს უფლისწულის კოცნა გააღვიძებს.

ყველა გადის, რჩებიან ფერიები.

ფლორა: – გოგონებო, იცით, რა მოვიფიქრე?! მეფის ასული გადავმალოთ.

ფაუნა: – და მაშინ გამოვაჩინოთ, 16 წლის რომ გახდება და მზეც ჩავა.

ბრდლვიალა: – მაშინ წყვევლაც არ ასრულდება.

ფლორა: – ტყეში, ერთი მიტოვებული ქოხი მეგულება. იქ წავიყვანოთ და ჩვენც ჩვეულებრივი ადამიანებივით ვიცხოვროთ.

ფაუნა: – ყველანაირ ჯადოქრობაზე ვთქვათ უარი.

ფაუნა თოჯინას იღებს, ვითომ მიდიან ყველანი და ზრდიან მეფის ასულს.

სიმღერა.

შემოდის ავრორა.

ავრორა: – ნათლიებო, ნახეთ, რა კარგი ამინდია?! წამოდით რა, გავისეირნოთ, ყვავილები დავკრიფოთ.

ბრდლვიალა: – წავიდეთ, ოღონდ ცოტა ხანში. ჯერ სახლის საქმეს მოვრჩეთ, შეხედე, ჩემი დები როგორი ზოზინები არიან.

ავრორა: – ზოზინები კი არ არიან, უბრალოდ, არ ეხერხებათ და რა ქნან. წავიდეთ და მერე მეც მოგეხმარებით.

ფაუნა: – წავედით!

გადიან. შემოდიან მე-2 მეფე, მე-2 დედოფალი, ფრეილინა და დიდებული.

მე-2 დედოფალი: – რა ჩქარა გარბის დრო. ფანჯრიდან ვიყურებოდი, უფლისწული მეგობრებთან ერთად ერთობოდა და მივხვდი, რომ ჩვენი შვილი უკვე დიდი ბიჭია.

მე-2 მეფე: – ბიჭი?! მე მაგის ასაკში შენ გეპრანჭებოდი.

ფრეილინა: – ჩვენი უფლისწული კი გადაყვა ნადირობას, თევზაობას.

დიდებული: – უფლისწულმა და მისმა მეგობრებმა სულ აიღეს ხელი სწავლაზე.

მე-2 მეფე: – ისე, მალე 16 წელიც გავა, რაღა დარჩა.

ფრეილინა: – ჯადოქრის წყევლაც წყალს გაჰყვება, ჩვენი უფლისწული და ავრორა სულ მალე დაქორწინდებიან.

მე-2 დედოფალი: – არ გამახსენო, რა დღეები გამოვიარეთ... ისე, ამ დღეებში არ ვესტუმროთ მეზობელ სამეფოს? მომენატრა დედოფალთან საუბარი, უფლისწულსაც დავათვალიერებინოთ იქაურობა. ვანახოთ სტეფანს, რამხელა გაიზარდა ჩვენი ბიჭი.

მე-2 მეფე: – კარგი აზრია. დაწყებულ ჭადრაკის პარტიასაც დავასრულებთ. წავიდეთ აუცილებლად.

დიდებული: – მეც მოვინახულებ მარკიზსა და ბარონს, ნიძლავი გვაქვს დადებული, ვინ უკეთესად ისვრის ისარს, ხომ არ შევარცხვენ ჩვენს სამეფოს?!

გადიან.

შემოდიან უფლისწული, მისი მეგობრები და მსახური.

მსახური: – უფლისწულო, მეფე და დედოფალი გიხმობენ, თქვენთან საუბარი სურთ.

უფლისწული: – გმადლობ, გასაგებია.

1-ლი მეგობარი: – თქვენო უდიდებულესობავ, სანადიროდ როდის წავიდეთ?

უფლისწული: – დღეს სანადიროდ წასვლა არ გამოვა. მშობლები მიბარებენ, სერიოზულად უნდა დავილაპარაკოთო.

მე-2 მეგობარი: – სერიოზულადო? ვაი, ნეტა რა ხდება, ნადირობის აკრძალვას ხომ არ გვიპირებენ?

1-ლი მეგობარი: – ამ ბოლო დროს მასწავლებლებიც გვიჩიოდნენ, სწავლა – განათლებისთვის დრო აღარ გრჩებათო.

მე-2 მეგობარი: – ჰოდა, მიუტანა, ალბათ ამბავი დედოფალს, იმან - მეფეს და ნახვამდის, ნადირობის სეზონი!

უფლისწული: – არა, სერიოზულ საქმეს ჩემი მშობლები ჩემს დაქორწინებას ეძახიან. იმ ვიღაც ავრორას მალე 16 წელი შეუსრულდება და მშვიდობით ჩემო თავისუფლებავ!

1-ლი მეგობარი: – ჰა, ჰა, ჰა, უფლისწულო, ეს ნადირობის აკრძალვაზე უარესია!

მე-2 მეგობარი: – მეფის ასული, რომელიც ჯერ არ გინახავს, ცოლად უნდა შეირთო? იქნებ ანჩხლია?

1-ლი მეგობარი: – ან მატყუარა, ხარბი, კაპასი?! უჰ, რამდენი რამის ჩამოთვლა შეიძლება.

უფლისწული: – თქვენ მაინც ნუ გამიხეთქავთ გულს. წავიდეთ, გავიგოთ, რა უნდათ.

მსახური: – ნუ ინერვიულებთ, უფლისწულო, ნურც თქვენს ანც მეგობრებს დაუგდებთ ყურს. წამოდით, შეხვდით მშობლებს.

გადიან. შემოდის ჯადოქარი და ყვავი.

ჯადოქარი: – რასაც ვამბობ, ყოველთვის ყველაფერი სრულდება, ეს მეფის ასული რა გახდა, ვერსად რომ ვერ ვიპოვნე?! დღეს თუ მეფის ასული არ მოვძებნე და თითისტარი არ მივეცი, დავმარცხდები, ასეთი კი ჯერ არასდროს მომხდარა. ნეტავ სად გადამალეს ფერიებმა ავრორა? მოდი, ფრინველად გადავიქცევი და შემოვიფრენ მთელ მსოფლიოს. 16 წლის ულამაზესი ასული უნდა მოვძებნო.

ყვავი: – ყვა, ყვა, მე ყველა ფრინველს გამოვკითხავ, ჩემი კავშირებით გავიგებ ავრორას ამბავს.

გადიან. შემოდიან ფერიები და ავრორა

ფლორა: – დღეს მეფის ასული 16 წლის ხდება.

ფაუნა: – სასახლეში წასაყვანად ყველაფერი უნდა გავამზადოთ.

ბრდლვიალა: – ჰოდა, გავუშვებ ახლა ჩვენს გოგონას კენკრის საკრეფად.

ფლორა: – ჩვენ კი მანამდე ყველაფერი მოვაწესრიგოთ.

ავრორა: – რაო? თქვენ კიდევ სახლს ალაგებთ, მე კი ისევ კენკრაზე მიშვებთ?! დამღალეთ, ნათლიებო. წავალ, მე სიამოვნებით დავკრეფ კენკრას, გავისეირნებ, თქვენ კი იყავით და ალაგეთ გაუთავებლად ჩვენი სახლი.

ფერიები გადიან. ავრორა რჩება და შემოდის 4 ჩიტი.

ავრორა: – ჩიტუნებო, მეგობრებო, როგორ ჟურტულებთ, გაიგონეთ ხომ, რა თქვეს ნათლიებმა? სულ სახლს ალაგებენ, მე კი ხან კენკრის საკრეფად მიშვებენ და ხან ყვავილების. რა ტკბილად გალობთ! მოდით, მეც აგყვებით.

სიმღერა.

შემოდიან უფლისწული და მისი მეგობრები

უფლისწული: – რა ლამაზი ხმა აქვს, ნეტავინ მღერის?

1-ლი მეგობარი: – ამ ხმის პატრონი აუცილებლად ლამაზი უნდა იყოს.

მე-2 მეგობარი: – ჰოდა, წავიდეთ და ვნახოთ.

უფლისწული: – ნახეთ, რა ლამაზია?! ნეტავი, ჩემი საცოლეც ასეთი ლამაზი იყოს!

1-ლი მეგობარი: – მართლა ლამაზი ყოფილა, წამოდით, გავიცნოთ.

მე-2 მეგობარი – რა გქვიათ? ასეთი არაჩვეულებრივი სიმღერა არასოდეს მსმენია.

ავრორა: – უკაცრავად, მე უცნობებს არ ვესაუბრები.

გარბის.

უფლისტული: – არ გაიქცე, მე უფლისტული ვარ. რა გქვია, ის მაინც მითხარი!

1-ლი მეგობარი: – სად ვეძებოთ?

მე-2 მეგობარი: – ძებნას ხვალიდან შევუდგეთ, გეგმა დავსახოთ.

უფლისტული: – თქვენ წადით და მეც დაგეწევით.

გადიან. სცენაზე კვლავ რჩებიან ჩიტები, შემოდის ყვავი.

ყვავი: – აბა, ჩიტუნებო, მოყევით აქაური ამბები.

1-ლი ჩიტი: – მოვიდა და დაგვირღვია იდილია.

მე-2 ჩიტი 2: – ვითომ ძალიან აინტერესებს, გულებს დაგვიხეთქავს და წავა.

ყვავი: – რას გაჩუმებულხართ? ვერ გაიგეთ, რა გითხარით?

მე-3 ჩიტი: – რა უნდა გითხრათ? ვტკბებით ავრორას ხმით.

ყვავი: – ვისი? ვისი?

მე-4 ჩიტი: – აქვე ერთი გოგო ცხოვრობს სამ ნათლიასთან ერთად და ამ გოგონას სიმღერას ვუსმენდით.

1-ლი ჩიტი: – შენ კი არ გვაცალე.

ყვავი: – რაც მინდოდა, შევიტყვე. აბა, გაქრით ახლა აქედან!

ჩიტები გადიან, შემოდის ჯადოქარი.

ჯადოქარი: – ჰა, ჰა! ეს რა სიმღერა გავიგონე, ახალგაზრდებიც როგორ უღურტულებ-დნენ?! აბა გავყვე ამ ქერა გოგოს. (**ვითომ უთვალთვალებს**) ის არის, ის!!!! აი, თითისტარ-საც აქვე დავდებ და აღსრულდება ჩემი ნება, ჰა, ჰა, ჰა!

ყვავი: – კი, კი, ის არის! მეც გავარკვიე.

გადიან.

მეოცის ასული: – ეს რა საინტერესო ნივთია, ნეტავ რა არის?

აიღებს თითისტარს, შეერჭობა და დაეცემა. შემორბიან ფლორა, ფაუნა და ბრდღვაილა.

ფლორა: – ვაი!

ფაუნა: – უი!

პრდღვისალა: – რამ დაგაბნიათ, სასწრაფოდ უნდა ვიმოქმედოთ. სანამ მეფე – დედოფალს ეს ამბავი შეუტყვია, სასწრაფოდ ყველას ძილი მოვგვაროთ!

იქნევენ ჯოხებს.

ფლორა: – მთელი ორი სამეფო მივაძინეთ. ახლა რა ვქნათ?

ფაუნა: – ნეტა უფლისწულსაც ხომ არ ჩაეძინა სადმე?

პრდლვილა: – ოჰ, დაიწყეთ ისევ! მოვძებნოთ უფლისწული და სწორ გზაზე დავაყენოთ.

ფლორა, ფაუნა: – მოვძებნოთ.

გადიან.

უფლისწული და მეგობრები.

უფლისწული: – ნეტა სად წავიდა? რატომ ვეღარსად ვპოულობ?

1-ლი მეგობრი: – ნეტა ცამ ჩაყლაპა თუ მიწამ? დაიტანჯა ჩვენი უფლისწული.

მე-2 მეგობრი: – ნუ იცი ასეთი ლაპარაკი. ვიპოვნით, ვიპოვნით, აბა რას ვიზამთ?!

შემოდიან ფლორა, ფაუნა და ბრდლვიალა. უფლისწული და მეგობრები ვითომ ვერ ხედავენ და მიმართულებას აჩვენებენ ჯოხების ქევით.

1-ლი მეგობრი: – ნახეთ, იქ რაღაც ეკალბარდებია? რა უნდა იყოს?

მე-2 მეგობრი: – მივიდეთ და ვნახოთ.

უფლისწული: – ეს ხომ ჩემი მზეთუნახავია! ეს რა დაემართა?

შემორბის ჯადოქარი.

ჯადოქარი: – არ მიეკარო, თორემ შენ და შენს მეგობრებს ადგილზე გაგაქვავებთ.

უფლისწული: – თქვენ ვინ ხართ? მე არავისი მეშინია, ვერაფერს მიბრძანებთ.

ფლორა: – რა გულადი ყოფილა!

ფაუნა: – ჩვენც დავეხმაროთ!

პრდლვილა: – დაე, უფლისწულმა დაამარცხოს ბოროტება!

სმალაობა, უფლისწული იმარჯვებს, მიდის და კოცნის მეფის ასულს. ის დგება, შე-მოდიან ორივე სამეფოს წარმომადგენლები.

ბარონი: – სანამ ჩვენ გვეძინა, ნახე, რა ამბები მომხდარა.

მარპიზი: – მეფის ასული დაგვიბრუნდა, რამხელა გაზრდილა, რა ლამაზია!

1-ლი მეფე: – როგორც იქნა, ვიხილე ჩემი გოგონა!

1-ლი დედოფალი: – როგორ გაზრდილა, რა ლამაზია!

მე-2 დედოფალი: – რა ბედნიერებაა, ბოროტება რომ დამარცხდა.

უფლისწული: – სიკეთე ყოველთვის დაამარცხებს ბოროტებას!

სიმღერა.

თოვლის დედოფალი

მონაწილეები:

1. 1-ლი მთხრობელი;
2. მე-2 მთხრობელი;
3. თოვლის დედოფალი;
4. გერდა;
5. კაი;
6. პეტია;
7. პოლიცეისტერი;
8. 1-ლი პოლიციელი;
9. მე-2 პოლიციელი;
10. გერდას მემორარი პიჭი;
11. გერდას მემორარი გოგო;
12. ყვავილების ფერია;
13. ყვავი;
14. მეფის ასული;
15. უფლისწელი;
16. ცეკვის მასწავლებელი;
17. 1-ლი ყაჩაღი;
18. მე-2 ყაჩაღი;
19. მეთაური;
20. ყაჩაღი გოგონა;
21. პაჭია;
22. ციყვი;
23. 1-ლი მტრედი;
24. მე-2 მტრედი;
25. ჩრდილოეთის ირემი.

1-ლი მთხოვნელი: – იმ შორეულ ქვეყანაში, სადაც თოვლის დედოფლის სასახლე იდგა, თოვლი არასოდეს დნებოდა და ყოველთვის ციოდა.

მე-2 მთხოვნელი: – ამბობენ, თოვლის დედოფალს ყინულის თვალები ჰქონდა და რასაც ხელს მოჰკიდებდა, ყველაფერი იყინებოდა.

სცენის შუაში დგას თოვლის დედოფალი.

თოვლის დედოფალი: – ამ სარკით დავიმონებ ადამიანებს, ყველაფერი ლამაზი მახინჯი გამოჩნდება. რაც მთავარია, მათი სულები იქნება ჩემს ხელში და მერე... უკვე მთელი მსოფლიო ჩემს ფერხთ იქნება. ბოროტება და სიცივე დაისადგურებს ყველგან.

ამ სარკეს ცაში დავკიდებ, ავიტან (ადის კიბეზე, სარკე უვარდება).

ოჂ, არა! სარკე გამიტყდა, მაგრამ იქნებ ასეც სჯობდეს. ვისაც ამ სარკის ნატეხი მოხვდება თვალში, ჩემი ერთგული მსახური გახდება. ჰა-ჰა-ჰა!

თოვლის დედოფალი გადის, შემოდიან გერდა და კაი.

1-ლი მთხოვნელი: – იმ ქვეყნიდან ცოტა მოშორებით, პატარა, ლამაზ ქალაქში, ერთმანეთის მეზობლად ორი მეგობარი ცხოვრობდა.

მე-2 მთხოვნელი: – გოგონას გერდა ერქვა, ბიჭი – კაი. ზამთრობით გერდა და კაი მოგიზგიზე ბუხართან ისხდნენ.

გერდა: – კაი, მოდი, ბუხართან დაჯექი, რაღაც უნდა გითხრა.

კაი: – მოიცადე, მოდი, ნახე, რა ლამაზი ფანტელები ცვივა.

გერდა: – კაი, ამბობენ, თოვლის დედოფალი ბავშვებს იტაცებს, მიჰყავს თავის სასახლეში და საწყლებს ავიწყებს ყველას და ყველაფერს. იცი, თურმე ჩვენს ქალაქშიც დაკარგულან ბავშვები.

კაი: – რა? რას ამბობ? სისულელეა. მე არ მეშინია თოვლის დედოფლის. დავიჭერ და ბუხარში შევსვამ!

ქარი ფანჯარას შემოგლიჯავს.

კაი: – გერდა, გერდა! მომეხმარე, ფანჯარა დავკეტო. ვაი, თვალი, თვალი. თვალში რაღაც ჩამივარდა. გერდა, რა მოუხერხებელი ხარ! (**ხელს კრავს**) გერდა, მე წავალ, მარტო ვისრიალებ, შენ არ გამომყევ!!!

გერდა: – კაი, კაი, მოიცადე, მეც წამოვალ შენთან ერთად. კაი... წავიდა, არც კი დამელოდა. ნეტავ რა მოუვიდა? რამ გააბოროტა?! არა, მაინც წავალ. გული ცუდს მიგრძნობს, რაიმე ხიფათს არ გადაეყაროს.

კაი მარხილით.

კაი: – უჲ, როგორ ცივა. ვისრიალებ! ნეტავ ვინ იყო ის ქალი, ფანჯარაში რომ დავინახე?! რა ლამაზი იყო.

შემოდის თოვლის დედოფალი.

კაი: – ვაი, მგონი, ეს ის ქალია თეთრებში.

თოვლის დედოფალი: – კაი, მოდიჩემთან, ჩაჯექიჩემს მარხილში და ერთად ვისეირნოთ!!!

გადიან.

გერდა: – კაი, კაი, სად წახვედი? ნეტავ სად წავიდა?

გერდა მიდის ბუხართან ჯდება. შემოდის ბებია.

გერდა: – გერდა, ჩემო პატარავ, რატომ ხარ ასეთი მოწყენილი?

გერდა: – ნეტავ სად გაქრა კაი? სად არ ვეძებე, ვის არ ვკითხე, არავინ არაფერი არ იცის. არა, უნდა წავიდე და მოვძებნო ჩემი მეგობარი.

გერდა: – ნუ ნერვიულობ. ალბათ, სადმე ბიჭებთან ერთად თამაშობს, მალე დაბრუნდება. ამ სიცივეში კი გარეთ სეირნობა არ შეიძლება, ავად გახდები.

გერდა: – ავად არ გავხდები. კაი თუ არ მოვძებნე, ვერ მოვისვენებ.

სიმღერა.

მიდის, გზაში პოლიცმაისტერს ხვედება.

გერდა: – ბატონო პოლიცმაისტერო, პატარა ბიჭი ხომ არ გინახავთ?

პოლიცმაისტერი: – პატარა ბიჭებს ყოვედლე ვნახულობ, ჩემო პატარავ, შენ ვის ეძებ?

გერდა: – კაის, ჩემს მეგობარს.

პოლიცმაისტერი: – კაი?! ასეთი არავინ შემხვედრია, ახლა ალბათ, გორაკზე სრიალებს სხვა ბავშვებთან ერთად და იმიტომ ვერ პოულობ. მოსალამოვდება და დაბრუნდება შენი კაი, სრიალით გულნაჯერები.

გერდა: – არა, გული რაღაც ცუდს მიგრძნობს.

პოლიცმაისტერი: – გული ცუდს გიგრძნობს?! რას ამბობ, მაშინ ჩემს ბიჭებს ჩავრთავ საქმეში და მოგაძებნინებ კაის.

სასტვენს ჩაბერავს და შემოდის კიდევ ორი პოლიციელი.

1-ლი პოლიციელი: – გვეძახდით, უფროსო?

მე-2 პოლიციელი: – პირველივე დასტვენაზე გამოვცხადდით!

1-ლი პოლიციელი: – ქალაქში მშვიდობაა, ბავშვები ხალისობენ, სრიალებენ, პარკში დასეირნობენ, ბამბის ნაყინს მიირთმევენ.

მე-2 პოლიციელი: – მათი მშობლებიც კარგად იქცევიან. ცხელ სასმელს მიირთმევენ და შვილებს თვალს არ აშორებენ.

პოლიცმაისტერი: – ჰო, ჰო, ჰო, ჩათვალეთ, რომ პატაკი ჩაბარებულია. პატარა ბიჭი უნდა მოძებნოთ, კაი, აი, ამ გოგონას მეგობარია.

1-ლი პოლიციელი: – ამიღწერე, გენაცვალე კაიდლეს ბევრს ჰქვია, რაიმედამახასიათებელი ნიშანი ხომ არ ჰქონდა?

მე-2 პოლიციელი: – მაგალითად, კეფაზე ხალი, შუბლზე ვარსკვლავი, ან რაიმე...

გერდა: – არა, არაფერი, ჩვეულებრივი ბიჭია.

მე-2 პოლიციელი: – კარგი, კარგი, მაინც ვიპოვნით.

პოლიციელები და ენტყობიან უფროსიანად და გადიან. შემოდიან გერდას მეგობრები - გოგო და ბიჭი.

გოგო: – გერდა ისევ კაის ეძებს? ნეტავ, სად დაიკარგა ეს ბიჭი?!

ბიჭი: – კაი, ალბათ, იმ გორაკზე სრიალებს, გერდას კი ეშინია.

გოგო: – მერე გორაკზე კაის მოძებნას რა უნდა?! აქ რაღაც სხვა ამბავია.

ბიჭი: – წამოდი, ჩვენც მოვძებნოთ, დავეხმაროთ მეგობარს.

დადიან სცენაზე.

ბიჭი: – კაი, კაი!

გოგო: – კაი, ნუ გვემალები, სად ხარ?

ბიჭი: – მართლაც სად გაქრა ეს ბიჭი?

გოგო: – ვერც ჩვენ ვიპოვნეთ, ეჲ!

გადიან, შემოდის გერდა.

გერდა: – როგორ დავიღალე, ვერც პოლიციამ მიშველა, ვერც მეგობრებმა, რა ვქნა?! ნავი!

(დაინახავს ნავს) მოდი, ამ ნავში ჩავჯდები და მდინარეს გავყვები, იქნებ მან მაინც მიმიყვანოს კაისთან.

ყვავილების ფერიას ბალი.

გერდა: – რა ლამაზი ბალია, რამდენი ყვავილებია! აი სახლიც! ნეტავ, აქ ვინ ცხოვრობს? რა ლამაზი ვარდებია, მე და კაის რომ გვქონდა, ისეთი.

შემოდის ყვავილების ფერია.

ყვავილების ფერი: – გოგონა, გოგონა, მოდი აქ! რა კარგი გოგო ხარ, რა გქვია?

გერდა: – მე გერდა ვარ. ჩემს მეგობარს ვეძებ, კაის. დაიკარგა. თქვენ ხომ არ გინახავთ?

ყვავილების ფერი: – არ ვიცი, არ ვიცი, მაგრამ იქნებ რამე გავიგო კიდეც. მოდი ჩემთან, დაისვენე!

მოტრიალდება მაყურებლისკენ და ამბობს.

ყვავილების ფერი: – რა კარგი გოგონაა! სულ ვოცნებობდი, ასეთი გოგო მყოლოდა. აქ დავიტოვებ, დავავიწყებ ყველაფერს. ამ ვარდებსაც გავაქრობ, რა კარგია, რა ბედნიერებაა!

სიმღერა.

გერდა ილვიძებს, გამოდის სახლიდან, იზმორება.

გერდა: – უჰ, რამდენი მძინებია. ნეტავ სადა ვარ? რა ლამაზი ბალია, რა ყვავილებია, მაგრამ რაღაც აკლია... ჰო, ვარდები, ვარდები აკლია. ღმერთო ჩემო, კაი, კაი, სად ხარ?

გარბის.

შვავი: – ყვა, ყვა, რა მოწყენილი ვარ, რა მოწყენილი. ნეტავ არავინ გამოივლის? მე მგონი, ვიღაც მოდის.

გერდა: – ოჰ, როგორ დავიღალე, დავჯდები, ცოტას დავისვენებ.

შვავი: – ყვა, რა კარგი გოგო ხარ. სად მიდიხარ?

გერდა: – მეგობარს ვეძებ, კაი ჰქვია.

შვავი: – კაი, რაღაც გამიგია. ჰო, უფლისწული, კაი. ჰო, მგონი ასეა.

გერდა: – გეხვეწები წამიყვანე სასახლეში. აუცილებლად უნდა ვნახო.

შვავი: – კარგი, წავიდეთ, ყვა, ყვა. ჩუმად შევიპაროთ.

გადიან. სცენაზე შემოდიან უფლისწული, მეფის ასული და ცეკვის მასწავლებელი.

მეფის ასული: – ცეკვა აუცილებლად უნდა ისწავლო, ზემოთ ხომ უნდა მეცეკვო? ნახე, ცეკვის მასწავლებელიც კი მოვიყვანე…

ცეკვის მასწავლებელი: – გამარჯობა, თქვენო უდიდებულესობავ. მოდით, ჯერ მარტივი მოძრაობებით დავიწყოთ.

აკეთებს პას.

უფლისწული: – რა, აუცილებელია ვიცეკვო?! ხომ იცი, არ მიყვარს? სხვებმა იცეკვონ, მე კი ვუყურებ და ვიხალისებ.

ცეკვის მასწავლებელი: – ვაი, ასეთი არაფერი მინახავს და არც გამიგონია. როგორ, ყმაწვილო, უი, უკაცრავად, უფლისწულო, ცეკვა არ გიყვართ?

უფლისწული: – არა.

ცეკვის მასწავლებელი: – უფლისწულო, ცეკვა არც ნაყინია და არც ხახვიანი წვნიანი, რომ გიყვარდეთ ან არ გიყვარდეთ. ეს ეტიკეტის შემადგენელი ნაწილია, ასე რომ…

მეფის ასული: – დიახ, დიახ, შენ უნდა მეცეკვო. მუსიკა…

ცეკვა და სიმღერა. ამ დროს ესმით ხმაური.

უფლისწული: – ნეტავ ვინ უნდა იყოს? ფეხის ხმა მესმის.

შემოდიან გერდა და ყვავი.

უფლისწული და მეფის ასული: – ვინ ხარ?

გერდა: – ეს კაი არ არის.

უფლისწული: – კაი? როგორ თუ არ ვარ? მე კაი ვარ.

გერდა: – არა, მე ჩემს მეგობარ კაის ვეძებ, რომელიც დაიკარგა. მე კი გერდა ვარ, ეს ყვანჩალა ჩემი მეგობარია, რომელიც კაის მოძებნაში მეხმარება.

შვავი: – ეჸ, მე რა ვიცოდი, რომელი კაი გინდოდა? ყვა, ყვა!

მეცის ასული: – საწყალი გოგონა! მოდი, დაისვენე. ჩვენ დაგეხმარებით. თბილ ტანისამოსსაც მოგცემთ, ეტლსაც.

გერდა იცვამს ქურქს, ქუდს იხურავს, ხელთათმანებს იკეთებს და გადიან.

ყაჩალები ტყეში სხედან ცეცხლის გარშემო და მღერიან. ერთი ყაჩალი კიბეზე დგას და აქეთ-იქით იყურება.

1-ლი ყაჩალი: – ეტლი, მდიდრული ეტლი მოდის! თავს დავესხათ, გავძარცვოთ!

გარბიან, შემოჰყავთ გერდა, ხდიან ქურქს.

მე-2 ყაჩალი: – ეს რა კარგი ნადავლია, რა ბეწვეული, ოქროებიც! უჰ, უჰ, ცოტა ხანს მაინც ვიცხოვრებთ დალხენილად.

1-ლი ყაჩალი: – ჰო, სანამ ახალი ეტლი არ გამოივლის, თანაც უფრო მდიდარი ხალხით!

მეთაური: – მორჩით, ლაქლაქს და საქმეს მიხედეთ! დაშალეთ ეტლი, ამდენი ოქრო ჯერ არ მინახავს.

გერდა: – ყველაფერი თქვენი იყოს, მე არაფერი არ მინდა.

მეთაური: – ეს ჩემს შვილს გამოადგება, გაიხადე ჩქარა!

გერდა: – ყველაფერს მოგცემთ, ძალიან გთხოვთ, გამიშვით. ჩემს მეგობარს ვეძებ, კაის. დაიკარგა და რამდენი ხანია, დავდივარ და ვეძებ. სად არ ვიყავი...

ყაჩალი გოგონა: – გაჩუმდი, გულს ვერ მომილბობ შენი ამბით... გაჩუმდი!

გერდა ტირის.

ბაზია: – რა გულქვაა, არავინ ეცოდება.

ციყვი: – ბავშვს, რომელსაც ცხოველები არ უყვარს, არც ადამიანები ეყვარება.

ბაზია: – ისე, საიდან ეცოდინება, რა არის სითბო და სიყვარული, ნახე, რა ხალხში იზრდება.

ციყვი: – ჩემი პატარა ციყუნები, როგორ მენატრებიან, სითბოს და სიყვარულს არ ვაკლებდი...

1-ლი მტრედი: – დღეს ძალიან ცივა, ჩემი ბუმბულიც არ მათბობს, ამ სიცივეში ეს პატარა გოგო თავის მეგობარს დაეძებს.

მე-2 მტრედი: – ჰო, ვიღაც კაის. ნახე, როგორი დამწუხრებულია, მეგობრის გულისთვის რამხელა გზა გამოიარა!

1-ლი მტრედი: – რამდენ ხიფათს გადაეყარა და მაინც არ დაყარა ფარ-ხმალი.

მე-2 მტრედი: – ფარ-ხმალი? სად ჰქონდა ამ პატარა გოგოს ამდენი იარალი?!

ჩრდილოეთის ირემი: – ეეჸ, მორჩით რა. რა თქვით, რა ერქვა იმ ბიჭსო?

მტრედები: – კაი.

ჩრდილოეთის ირემი: – გოგონი, მე ვიცი სად არის შენი მეგობარი...

გერდა: – სად არის, ირემო, მითხარი!

ჩრდილოეთის ირემი: – თოვლის დედოფალმა წაიყვანა თავის სასახლეში.

გერდა: – გოგონა, გეხვეწები, გამიშვი, უნდა დავიხსნა კაი.

ყაჩაღი გოგონა: – კარგი, კარგი, გული ამიჩუყდა, გაგიშვებ, ამ ირემს გაგაყოლებ, მან იცის გზა.

იხდის ქურქს და აძლევს გერდას.

ყაჩაღი გოგონა: – აჲა, წაიღე, წადი, სანამ გადამიფიქრებია.

გერდა: – ნახვამდის.

გადიან. თოვლის დედოფლის სასახლე.

ჩრდილოეთის ირემი: – აი, მოვედით. თავს მოუფრთხილდი, გერდა, წარმატებებს გისურვებ.

კაი ზის და კუბებით აწყობს სიტყვას „მარადისობა“.

გერდა: – კაი, კაი, ჩემო საყვარელო, ძლიერ გიპოვნე.

ეხვენა, კოცნის, კაი ხელს კრავს, გერდა ჭირის და ეხვევა.

კბი: – ვინ ხარ? ეს, ეს რა არის? რა თბილია? თბილი? ვაი, თვალი, თვალი, რა დამემართა?

თვალებზე ხელებს ისმევს.

კბი: – გერდა, გერდა, როგორ მცივა, მცივა, ეს სად ვარ? სად?

გერდა: – თოვლის დედოფალმა მოგიტაცა! ჩქარა, გავიქცეთ!

თოვლის დედოფალი: – პატარა გოგომ დამამარცხა. რა ძალა ჰქონია მეგობრობას, სიყვარულს?! არ მეგონა, დავმარცხდი. დაინგრა ჩემი ყინულის იმპერია!

გამოდიან ბავშვებიც.

გერდა: – მზე ამოვიდა!

ბავშვები: – გადავრჩით!

გერდა: – სახლში მივდივართ...

საფინალო სიმღერა.

ვარიაცია ბრემენელი მუსიკასების

თემაზე

მონაწილეები:

1. მეფე;
2. დედოფალი;
3. მეფის ასული;
4. 1-ლი სეფეძალი;
5. მე-2 სეფეძალი;
6. პარონი;
7. 1-ლი პარისკაცი;
8. მე-2 პარისკაცი;
9. მე-3 პარისკაცი;
10. მეთაური ქალი;
11. 1-ლი ყაჩალი;
12. მე-2 ყაჩალი;
13. მე-3 ყაჩალი;
14. ვირი;
15. მამალი;
16. პატა;
17. ქაღლუ;
18. უფლისწული;
19. შირლოკა;
20. შირლოკას თანამემნე;
21. მსახური;
22. 1-ლი გამვლელი გოგონა;
23. 1-ლი გამვლელი გიგი;
24. მე-2 გამვლელი გოგონა;
25. მე-2 გამვლელი გიგი.

იწყება მარშით, შემოდიან მეფე – დედოფალი, სეფექალები. მეფე დაჰკრავს კვერთხს.

მეცე: – რა ხდება ჩემს სამეფოში? საიდან მოვიდნენ ეს ყაჩალები და რა უნდათ?

დედოფალი: – რაო? როგორ გაგვიძედეს! ჩემი გოგონა, ჩემო გოგონა...

1-ლი სეცექალი: – მეფის ასული, სად არის ჩვენი მეფის ასული?

მე-2 სეცექალი: – დედოფალო, ნუ ინერვიულებთ, ყველაფერი კარგად იქნება.

შემოდის ბარონი.

ბარონი: – მეფეო, ჯარს უკვე ვუხმე. მოვლენ, პატაკს ჩაგაბარებენ.

შემოდის სამი ჯარისკაცი.

1-ლი ჯარისკაცი: – აქა ვართ, მოვედით. ახლავე ყველაფერს მოგახსენებთ.

მე-2 ჯარისკაცი: – დამშვიდდით, დაწყნარდით. ნუ ნერვიულობთ, ჩვენ ამ ყაჩალებს შავ დღეს დავაყრით.

მე-3 ჯარისკაცი: – და მეფის ასულს დღესვე დაგიბრუნებთ სასახლეში, ყაჩალებს კი შევიპყრობთ.

გადიან სიმღერ-სიმღერით. მეფე თავისი ამალით ტოვებს სცენას.

სცენაზე ყაჩალების რაზმი და მეფის ასული.

მეცის ასული: – მიშველეთ, მიშველეეეე!

1-ლი ყაჩალი: – რა გაყვირებს, აქ ჩვენ გარდა არავინ არის.

მე-2 ყაჩალი: – ვინ გიშველის? ამ უკაცრიელ ადგილზე ჩიტებიც კი არ დაფრინავენ?!

მე-3 ყაჩალი: – თქვენო უდიდებულესობავ, კეთილი უფლისწულის იმედი ხომ არ გაქვთ? ჰა-ჰა!

1-ლი ყაჩალი: – აქ ჩვენი შიშით...

მეთაური ქალი: – რა დღეში ხართ, რამდენს ლაპარაკობთ, ქალის პატივისცემა არ იცით?

1-ლი ყაჩალი: – გვაპატიე, უფროსო, მიშველეთ, მიშველეთო, გაჰკივის.

მე-2 ყაჩალი: – ჩვენ რა, უკან სასახლეში ხომ არ დავაბრუნებთ?!

მე-3 ყაჩალი: – ან ჩვენ როგორ ვუშველოთ?!

მეთაური ქალი: – ხმა, თქვენი ხმა არ გავიგო! შენ კი ნუ სტირი ლამაზო, თუ მეფე გამოსასყიდს არ გადაიხდის, მერე იტირე, ჯერ ადრეა.

ყაჩალები და მეფის ასული გადიან და შემოდიან ბრემენელი მუსიკოსები: ვირი, კატა, ძალლი, მამალი. ბრემენელები სხდებიან და უკრავენ.

რეპეტიციის სცენა.

პატა: – მ ი ი ი!

ქადაგი: – დოოო!

მამალი: – რაზე ვთანხმდებით? პირველად რომელ სიმღერას ვიმღერებთ?

ვირი: – მეგობრობაზე, რა თქმა უნდა!

კატა: – რაიმე პატრიოტული ხომ არ გვემღერა?

ქადაგი: – დედაზეც შეგვიძლია ვიმღეროთ.

მამალი: – ეჱ, მე კი მეგონა, სიყვარულზე ვიმღერებდით...

პოპული დასახელებული თემატიკის სიმღერებიდან.

შემოდის უფლისწული.

ქადაგი: – ეს მოწყენილი ბიჭი ვინ არის?

ვირი: – რას ჩამოგტირის ცხვირ-პირი, ძმობილო?

უფლისწული: – ყაჩალებმა მეფის ასული მოიტაცეს!

კატა: – მერე, აქ რას აკეთებ?

უფლისწული: – ვეძებ და ვერსად ვპოულობ...

მამალი: – მეგობრებო, ეს მარტო არაფრის გამკეთებელია.

კატა: – უნდა დავეხმაროთ.

ქადაგი: – წავიდეთ, დავიხსნათ, შევიპყრათ ყაჩალები.

გადიან. შემოდის შერლოკა და მისი თანაშემწე.

შერლოკა: – ნეტავ ამათ. სად გინახავთ, ვირს, ძალლს, კატასა და მამალს ვინმე ეპოვნათ? ესენი საქმესაც ისე გააკეთებენ, როგორც მღერიან (**დაიჯლანება**).

თანაშემწე: – რას ერჩით, მშვენივრად მღერიან. ბანი განსაკუთრებით კარგი ჰყავთ.

შერლოკა: – ძალიან გესმის შენ. სად გინახავთ სიმღერით გაკეთებული საქმე?! მე, მხოლოდ მე ვიცი, რა ხდება მალლა ცაში და აქ დედამიწაზე, ხანდახან ქვემოთაც!

თანაშემწე: – მაგაში გეთანხმებით, თქვენ ვინ რას გამოგაპარებთ.

შერლოკა: – ჰოდა, ახლა ვფიქრობ, ვის დავეხმარო? იმ გულად ჯარისკაცებს თუ ამ გაჭირვებულ ვაი-მომღერლებს თავიანთი მტირალა უფლისწულით? მოვიფიქრებ, რაიმეს მოვიფიქრებ.

გადიან. შემოდიან მეფე, დედოფალი, სეფექალები, ბარონი და მსახური.

დედოფალი: – ნეტავ, როდის დააბრუნებენ ჩვენს გოგოს?

1-ლი სეფექალი: – მეფის ასულის სანაცვლოდ ყაჩალები სამეფოს მთელ განძს ითხოვენ.

ბარონი: – მე მაგათ ვანახებ განძს! ჩვენი განძი დააბრუნონ, ურჩევნიათ.

მე-2 სეფექალი: – რამე უნდა მოვიფიქროთ, ასე ყოფნაც არ გვარგებს.

მეფე: – ჩემი ჯარისკაცები შეიპყრობენ ყაჩალებს.

დედოფალი: – იქნებ ვინმე მოგვეყვანა დამხმარედ? მაგალითად...

მსახური: – თქვენს მეგობარს გულისხმობთ? ახლავე გავიქცევი და გადავცემ თქვენს წერილს, თუ მიპრძანებთ, რა თქმა უნდა.

მეცე: – არა, არავინ გამაგონოთ. ჩემი ბიჭები ყველაფერს მოაგვარებენ.

გადიან. სცენაზე არიან ჯარისკაცები.

1-ლი პერისპაცი: – ვაჲ, ეს რა დღეში ჩავვარდით, სად ვიპოვოთ მეფის ასული?

მე-2 პერისპაცი: – ნეტავ რამდენი ყაჩალია? ჩვენ სამნი და ზარბაზანი კი დავამარცხებთ მათ, არა?

მე-3 პერისპაცი: – ჩვენზე ღონიერი ამ სამეფოში არის ვინმე? (თან კუნთებს აჩვენებს).

1-ლი პერისპაცი და მე-2 პერისპაცი ერთად: – აბა, ჩვენ ვინ მოგვერევა (ესენიც კუნთებს ანახებენ).

გადიან. შემოდიან შერლოკა და თანაშემწე, გამვლელები – ორი ბიჭი, ორი გოგო.

შერლოკი: – ბედოვლათები, ესენი რისი მაქნისები არიან?! ამათ იმედზეა ჩვენი სამეფო? ისევ უფლისწულს დავეხმარები.

თანაშემწე: – დავიწყოთ იატაკქვეშა მუშაობა?

შერლოკი: – არა, შეფარვის გარეშე ვმუშაობთ. ქალბატონო, ქალბატონო!

1-ლი გამვლელი გოგონა: – მე მეძახით? რა გნებავთ?

თანაშემწე: – ამ ბოლო დროს, რაიმე უცნაურობა ხომ არ შეგიმჩნევიათ სადმე?

1-ლი გამვლელი გოგონა: – სად?

მოდის 1-ლი გამვლელი ბიჭი.

1-ლი გამვლელი ბიჭი: – მაგას რას ეკითხებით? მე მკითხეთ.

მე-2 გამვლელი გოგონა: – რა ხდება? რაიმე საინტერესო ამბებია?

მე-2 გამვლელი ბიჭი: – სიახლეები არ გამოგვრჩეს! ჩვენც ჩაგვაყენეთ საქმის კურსში?!

შერლოკი: – არა, არა, ასე არაფერი გამოვა, დავუბრუნდეთ შენს გეგმას. წავედით!

გადიან. შემოდიან მეფის ასული და ყაჩალები.

მეცის ასული: – წამიყვანეთ, დამაბრუნეთ სასახლეში!

1-ლი ყაჩალი: – ნუ ტირი, ჩვენ არაფერს დაგიშავებთ.

მე-2 ყაჩალი: – ამდენი ტირილით დაუშნოვდები და უფლისწულს აღარ მოეწონები.

მე-2 ყაჩალი: – ნეტავ მეფე გამოსასყიდს როდის გადაიხდის? დავიღალე ამდენი ტირილის მოსმენით.

მეთაური: – ისევ აბრაზებთ მეფის ასულს? არა, ძალიან ცუდად იქცევით. ყველაფერი რომ დამთავრდება, თქვენს აღზრდა – განათლებაზე უნდა ვიზრუნო.

მეცნის ასული: – მორჩით რა, სჯა-ბასს, დამაპრუნეთ სასახლეში და მე თვითონ მოგცემთ მთელ განძს. აღარ მინდა თქვენთან, წამიყვანეთ!

მეთაური: – ჩუმად!!!

გადიან. შემოდიან ბრემენელები და უფლისწული.

უფლისწული: – თქვენს ჯგუფს რა ჰქვია?

ძალლი: – ბრემენელი მუსიკოსები.

უფლისწული: – რაა? ეს რამხელა სახელი დაგირქმევიათ.

კატა: – მეც ხომ ვამბობდი ცუდად ჟღერსო?

მამალი: – აბა, რა უნდა დაგვერქვა?

უფლისწული: – რამე უფრო თანამედროვე.

ვირი: – „ANIMALS“ გვინდოდა, მაგრამ დაგვასწრეს.

უფლისწული: – ნეტავ მეფის ასულის კვალს როდის მივაგნებთ? ისე, რას უკრავთ?

ძალლი: – მე ჯაზს, ვირი - რეპს, კატა - როკს, მამალი კი საოპერო არიებს ასრულებს.

უფლისწული: – მმაგარია!!!

შემოდიან შერლოკა და თანაშემწე, უკან ჩუმად მიჰყვებიან გამვლელები – ორი ბიჭი, ორი გოგონა.

შერლოკა: – ამ მელომანებს დამიხედეთ! თქვენ ისაუბრეთ, ისაუბრეთ მუსიკაზე, მეფის ასულს მე დავიხსნი, არა?!

1-ლი გამვლელი გოგონა: – ვაიმე, ეს ის ჯგუფი არ არის, გასულ კვირას ჩვენს ქალაქში კონცერტებს რომ მართავდა?

1-ლი გამვლელი ბიჭი: – მგონი, ესენი არიან. რა კარგი იყო კონცერტზე...

მე-2 გამვლელი გოგონა: – ნეტავ, ავტოგრაფებს არ მოგვცემენ? წამოდით რა, ვკითხოთ.

მე-2 გამვლელი ბიჭი: – უკაცრავად, უკაცრავად, ავტოგრაფს ხომ ვერ მოგვცემდით?

კატა: – უკვე ფანკლუბმაც მოგვაკითხა.

თანაშემწე: – მაგის დროა ახლა? ახლავე მოშორდით აქედან, თორემ...

გამვლელები: – მივდივართ, მივდივართ...

შერლოკა: – სანამ თქვენ ლაზლანდარობთ, მე ყაჩაღების კვალს მივაგენი.

უფლისწული: – რა კარგია! თქვენ ვინ ხართ?

მამალი: – ძალიან მეცნობით, სად მინახისართ?

კატა: – მისის, მისის, შ..., შ..., ვერ ვიხსენებ.

ვირი: – რა აქტიური ქალბატონია, ვინ ხართ? არ გაგვეცნობით?

შერლოკი: – ლაპარაკის დროა? წამოდით!

გადიან.

ყაჩალები და მეთაური მეფის ასულის გარშემო სხედან. ცალ – ცალკე შემოდიან ბრემენელები, უფლისწული, შერლოკადა თანაშემწე. ყაჩალები და მეფის ასული მათვერ ხედავენ. შერლოკა მათზე მიუთითებს ბრემენელებს. ბრემენელები გარს შემოეხვევიან ყაჩალებს. ძალი ყეფს, მამალი ყივის, ვირი ყროყინებს, კატა კნავის.

შეტაური: – ვაი, რა ხდება ჩვენს თავს, მგონი გავგიჟდი?

1-ლი ყაჩალი: – ვაი, მე მეგონა მელანდებოდა!

შე-2 ყაჩალი: – მეშინია!

შე-3 ყაჩალი: – უფროსო, რაღაც უბედურება გვჭირს, გავიქცეთ!

შეტაური: – ჯანდაბას მეფის განძი! თავს ვუშველოთ, გავიქცეთ, მეფის ასული აქვე დავტოვოთ.

ყაჩალები და მათი მეთაური გარბიან.

შეფის ასული: – ვიცოდი, ვიცოდი, რომ უფლისწული დამიხსნიდა.

უფლისწული: – არა, ძვირფასო, მე მეგობრების გარეშე ვერას გავხდებოდი. ხომ იცი, ძალა ერთობაშია!

შერლოკი: – ნეტავ, მე თუ ვინმეს გავახსენდები?

პატა: – გამახსენდით, გამახსენდით, მისის შერლოკა, ეს ხომ თქვენ ხართ?

მამალი: – უფ, ძლივს არ მოვისვენე?

შერლოკი: – (ხელს ჩაიქნევს). ვატყობ, მე აქ აღარავის ვჭირდები, წამოდი, ჩემო თანაშემწევ, წავიდეთ.

შერლოკა და თანაშემწე გადიან.

უფლისწული: – წამოდი, სასახლეში წაგიყვან.

შემოდიან მეფე და დედოფალი.

დედოფალი: – ჩემი გოგონა! ხომ არ მელანდება? არა, წამდვილად ის არის.

შეფე: – ეს ყმაწვილი ვინ არის?

შეფის ასული: – ეს უფლისწულია, რომელმაც გადამარჩინა.

შემორბიან ჯარისკაცები.

1-ლი ჯარისკაცი: – აი, ჩვენი მეფის ასულიც, თვითონ მოვიდა?

შე-2 ჯარისკაცი: – დაგვავიწყდა? ჩვენ არ გავათავისუფლეთ?

შე-3 ჯარისკაცი: – ააააააა, ჰო! სულ დავიბენი.

უფლისწული: – რა თქმა უნდა, თქვენ და ჩემმა მეგობრებმა!

საფინალო სიმღერა.

მსოფლიოს გარშემო კომპიუტერით

მონაწილეები:

1. და;
2. ძმა;
3. მეგობარი გოგონა;
4. მეგობარი პიჭი;
5. ჩინელი ქალი;
6. ჩინელი კაცი;
7. ეპრაელი პიჭი;
8. ეპრაელი გოგონა;
9. ამერიკელი გოგონა;
10. ამერიკელი პიჭი;
11. 1-ლი გლადიატორი;
12. მე-2 გლადიატორი.

მუშაობის პროცესში ბავშვები ისე უნდა გაეცნონ მოცემულ ქვეყნებს, მათ კულტურას ისე, რომ ეს სახალისოც იყოს და შემეცნებითიც.

სცენა წარმოადგენს ბავშვების ოთახს. კომპიუტერთან სხედან ბავშვები (და-ძმა). ისინი მოწყენილები არიან. ისმის ზარი, ერთი ბავშვი გავა და შემოიყვანს მეგობრებს.

მეგობარი გოგონა: – რამე მოხდა? რა მოწყენილები ხართ!

და: – მოხდა, აბა არ მოხდა! (ხმაში ტირილი ეპარება).

მეგობარი პიჭი: – თქვით ბოლოს და ბოლოს, რაშია საქმე.

ძმა: – დედა და მამა ექსპედიციაში წავიდნენ.

მეგობარი პიში: – ექსპედიცია რა არის?

და: – სადღაც რომ მიემგზავრები რაღაცის დასათვალიერებლად, შესასწავლად.

მეგობარი გოგონა: – სად გაემგზავრნენ თქვენი მშობლები?

და: – მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყანა უნდა მოიარონ, მათი კულტურა: წეს-ჩვეულებები, ხელოვნება შეისწავლონ.

ძმა: – ჩვენც ძალიან გვინდოდა წასვლა, მაგრამ არ წაგვიყვანეს.

მეგობარი პიში: – როგორ წაგიყვანდნენ, სკოლას ხომ ვერ გააცდენდით ამდენ ხანს?!

და: – ჩვენც გვინდა მოგზაურობა.

მეგობარი გოგონა: – მერე ვიმოგზაუროთ... ოღონდ კომპიუტერით.

ძმა: – მართალია, კომპიუტერი სულ დაგვავიწყდა. ჩვენ უფრო ბევრი ქვეყნის ნახვა და გაცნობა შეგვიძლია.

მიუსხდებიან კომპიუტერს.

ძმა: – პირველად რომელ ქვეყანას ვესტუმროთ?

და: – იტალიას. დედა და მამაც ჯერ იქ წავიდნენ.

მეგობარი პიში: – ავკრიფოთ: ი-ტა-ლი-ა.

სასურველია ეკრანის გამოყენება. ეკრანზე უნდა მოჩანდეს შესაბამისი ხედები.

პავშვები კომპიუტერს უყურებენ და კითხულობენ.

მეგობარი გოგონა: – იტალიის რესპუბლიკა დასავლეთ ევროპაში, აპენინის ნახევარ-კუნძულზე მდებარეობს.

ძმა: – იტალიაში 60 მლნ. ადამიანი ცხოვრობს, ძირითადად, იტალიელები.

და: – იტალია ერთ-ერთი ულამაზესი ქვეყანაა. აქ არის მსოფლიოში განთქმული არქიტექტული ძეგლები: სანტა მარია ფიეროს ტაძარი, წმ. პეტრეს ტაძარი, კოლიზეუმი.

ძმა: – მოიცა, მოიცა. კოლიზეუმი ნახე, ჩაწერე: გლადიატორთა ბრძოლა.

სცენაზე შემოდიან გლადიატორები, შუაში დგებიან და საბრძოლველად ემზადებიან, ერთმანეთს უყურებენ და გარშემო უვლიან.

გოგონა: – მოიცადეთ, თქვენ რა, ჩხუბს აპირებთ?

1-ლი გლადიატორი: – ჩვენ ჩხუბს კი არა, ბრძოლას ვაპირებთ.

და: – არავითარ შემთხვევაში.

მე-2 გლადიატორი: – რა, არ გინდათ ბრძოლის ყურება?

და: – არა, არ გვინდა.

1-ლი გლადიატორი: – ისე ლაპარაკობთ, მგონი არასდროს დასწრებისართ გლადიატორთა ბრძოლას.

გოგონა: – არ დავსწრებივართ და არც გვინდა..

და: – ესენი გაჩერებას არ აპირებენ. გამოდი იქიდან, გავაგრძელოთ დათვალიერება.

ბიჭი კომპიუტერთან მიღის და რთავს.

ძმა: – კაპიტოლიუმი, პიზის კოშკი, ვენეცია...

და: – გაჩერდი! მე ძალიან მაინტერესებს ვენეციის კარნავალი.

გოგონა: – (**კითხულობს**) ვენეციის კარნავალი ერთ-ერთი ყველაზე ცნობილი და ძველი კარნავალია. მას საფუძველი X საუკუნეში ჩაეყარა.

ამ დროს სცენაზე შემოდის საკარნავალოდ ჩაცმული ხალხი: ჯამბაზები, ჟონგლიორები. ისმის იტალიური მუსიკა. მღერიან იტალიურ სიმღერებს, ცეკვავენ.

და: – რა ლამაზები არიან! ძალიან მომწონს. მოდი, გავაგრძელოთ..

ძმა: – იტალიური ლიტერატურა: დანტე ალიგიერი, ფრანჩესკო პეტრარკა.

გოგონა: – დანტემ „ღვთაებრივი კომედია“ არ დაწერა?

ძმა: – ყოჩალ! გცოდნია. მოდი, ჩქარ - ჩქარა ვნახოთ, თორემ სხვა ქვეყნებს ვეღარ მოვასწრებთ.

და: – იტალიური რენესანსი. მოიცა რა, ვნახოთ.

მეგობარი პიჭი: – ამის ნახვა უცებ როგორ შეიძლება. მერე გავეცნოთ დაწვრილებით.

და: – სულ ცოტა ვნახოთ რა.. „იტალიური რენესანსის“ დაწყების ზუსტი თარიღი არ არის ცნობილი, მაგრამ მე - 16 საუკუნის პირველ მეოთხედს მაღალი აღორძინების პერიოდი ეწოდება.

ძმა: – „რენესანსი“ ფრანგული სიტყვაა და „ხელმეორედ დაბადებულს ნიშნავს“. ამ დროს მოღვაწეობდა მიქელანჯელო, ლეონარდო და ვინჩი..

მეგობარი გოგონა: – მოდი, ახლა სხვა ქვეყანა ვნახოთ. იტალიისგან განსხვავებული.

პიჭი: – მოდი, აზიას ვენეციოთ. აი, ჩინეთი ვნახოთ.

პავშები: – ჩვენც გვაინტერესებს. მოდი, გავიცნოთ ჩინეთი.

შემოდიან ჩინელები, დახატული თვალებით.

ჩინელი პატი: – ჩვენ ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკაში ვცხოვრობთ. თქვენ ეძახით ჩინეთს, ჩვენ ჩვენს თავს „ჩუნგოს“ ვეძახით, რაც შუა სახელმწიფოს ნიშნავს.

ჩინელი ძალი: – ჩინეთი ფართობის მხრივ მესამე ქვეყანაა მსოფლიოში. მოსახლეობის რაოდენობით კი პირველ ადგილზე ვართ.

ჩინელი კატი: – მსოფლიოში ყველაზე მეტი ხალხი ჩინურად ანუ მანდარინზე ლაპარაკობს. იმიტომ რომ ჩვენ 1 მილიარდ 300 მლნ. ვართ.

ჩინელი ძალი: – ჩინეთის სახელმწიფო 40 საუკუნეს ითვლის. მსოფლიოს ცივილიზაციას ბევრი რამ შესძინა ჩინეთმა.

ჩინელი კატი: – ჩვენ გამოვიგონეთ კომპასი, დენთი, ლაქი, აბრეშუმი, ფაიფური, ქალალდის ფული და წარმოიდგინეთ, საბანკო კრედიტიც კი.

ჩინელი ქალი: – ჩინეთმა აჩუქა მსოფლიოს დიდი მოაზროვნები, ფილოსოფოსები.

ჩინელი კაცი: – ჩინეთშია მსოფლიოს №1 ახალ საოცრებად დასახელებული ჩინეთის დიდი კედელი, „ვანლი ჩან ჩენ“, რაც ნიშნავს „10 000 ლის სიგრძის კედელი“.

ჩინელი ქალი: – ჩინეთის დიდი კედლის მშენებლობა დაიწყო ჩინეთის პირველმა იმპერატორმა ცინ-ში-ჰუანდიმ. მისმა შემდგომმა იმპერატორებმა კედლის სიგრძე გაზარდეს.

ჩინელი კაცი: – დღეისათვის ჩინეთის დიდი კედლის სიგრძე 6400 კმ-ს აღემატება და მსოფლიოს უდიდეს ნაგებობად ითვლება.

პიში: – ალბათ, ვერც წარმოიდგენდნენ, რომ ეს ნაგებობა ტურისტულ ცენტრად იქცეოდა და მთელი მსოფლიოდან უამრავ ტურისტს მიიზიდავდა.

და: – ვინ არის ამ ნაგებობის არქიტექტორი?

ჩინელი ქალი: – რა თქმა უნდა, ალბათ, არსებობდა ადამიანი, რომელმაც ეს ყველაფერი დაგეგმა და სხვების დახმარებით განახორციელა კიდეც, მაგრამ მის შესახებ ცნობები არ მოგვეპოვება.

ძმა: – ზოგიერთი მკვლევარი ამტკიცებს, რომ თქვენ მის ვინაობას მაღავთ. იმასაც ამბობენ, რომ კედლის დალუქული სარდაფები არავისთვის იხსნება.

ჩინელი კაცი: – არ ვიცი, ჩემთვის უცნობია ეს ფაქტები.

გოგონა: – გვეყოფა ეს ლაპარაკი. ძალიან მინდა, ჩინური სიმღერა მოვისმინო.

ისმის ჩინური მელოდია.

და: – ისრაელის სახელმწიფოში უნდა მოვაწყოთ ექსპედიცია, ქრისტეს საფლავი მოვინახულოთ.

ამხანაგი პიში: – მაშ ასე, ისრაელის სახელმწიფო.

ისმის ებრაული მუსიკა და შემოდიან შესაბამისად ჩაცმული ბავშვები. ბიჭებს ფესკები ახურავთ თავზე. ესალმებიან დარბაზის: შალომ! შალომ!

ეპრაელი პიში: – ახლანდელი ისრაელის სახელმწიფო შეიქმნა იმ მიწაზე, რომელიც ღმერთმა ებრაელებს აღუთქვა. ამიტომაც ვეძახით მას „აღთქმულ მიწას“.

ეპრაელი გოგონა: – საუკუნეების განმავლობაში ებრაელმა ერმა ბევრი რამ გადაიტანა, ბევრი ბრძოლა და დევნა. მის განადგურებას და მოსპობას ბევრი ცდილობდა. ასევე იყო ჩვენი ქვეყანაც.

ეპრაელი პიში: – ებრაელთა სახელმწიფომ ბევრჯერ შეწყვიტა არსებობა და ბევრჯერ აღდგა. საბოლოოდ ისრაელის სახელმწიფო ისრაელის უძველეს მიწაზე, პალესტინაში, 1948 წელს შეიქმნა.

ეპრაელი გოგონა: – ისრაელი ძველებრაულად „ღმერთთან შეჭიდებულს“ ნიშნავს – „მედიანთ ისრაელ.“

ეპრაელი პიში: – ისრაელში 7 მლნ. ადამიანი ცხოვრობს. ისრაელის დედაქალაქია იერუსალიმი.

ეპრაელი გოგონა: – სწორედ იერუსალიმშია მაცხოვრის საფლავი. აქ იყო იესო დაკრძალული, აქ დაამარცხა სიკვდილი და აღსდგა.

ძმა: – ყოველ წელს აღდგომას, სწორედ მაცხოვრის საფლავის ტაძარში იქრიბება უამრავი ქრისტიანი და ელოდება ხელთუქმნელი ცეცხლის გადმოსვლას.

და: – ეს სასწაული ყოველ წელს მეორდება. მაცხოვრის საფლავთან ცეცხლი გადმოდის, მართლმადიდებული პატრიარქის სანთელზე და მერე ყველას გადაეცემა.

მეგობარი პირი: – ყველა ქრისტიანისთვის დიდი ბედნიერებაა იერუსალიმის ნახვა.

ეპრაელი პირი: – იერუსალიმის ნახვა ყველასთვის დიდი ბედნიერებაა, ეპრაელებისთვის განსაკუთრებით. აქ არის იუდაიზმის მთავარი სინმინდეები: ტაძრის მთა და გოდების კედელი.

ეპრაელი გოგო: – „გოდების კედელი“ – „ჰაქოთელ პამაყარავი“ ეპრაულად დასავლეთის კედელს ნიშნავს. ბევრი ტკივილისა და ცრემლის მოწმეა ეს კედელი. არაბებმა მას „პიათ ელ მაბქა“ ანუ „გოდების კედელი“ უწოდეს.

ეპრაელი პირი: – მას „მოწყალების ჭიშკარსაც“ უწოდებენ. ხალხის რწმენით, უფლის შარავანდედი (შეხინა) აქ არის დავანებული.

ეპრაელი გოგო: – უკვე ორი ათასი წელია, ყველა თაობის ეპრაელი მოდის აქ და თავის ვეძრებას ამბობს კედელთან. რასაც ვერ გამოთქვამენ, ფურცლებზე წერენ და კედლის ბზარებში დებენ, თითქოს პირდაპირ ზეცაში აგზავნიან.

და: – არა მარტო ეპრაელები, ყველა მოდის, ვისაც სჯერა, რომ ეს თხოვნა შესმენილი იქნება.

ძმა: – მე ძალიან მომწონს ისრაელი.

მეგობარი გოგო: – მე კი ეპრაული მუსიკა და ცეკვა მომწონს.

მლერიან და ცეკვავენ.

მეგობარი პირი: – მოდი, რომელიმე თანამედროვე, ახალგაზრდა ქვეყანა ვნახოთ.

ძმა: – შენ ამერიკის ნახვა გდომებია და პირდაპირ თქვი.

მეგობარი პირი: – ვნახოთ ამერიკის შეერთებული შტატები.

ისმის სიმღერა. შემოდიან ჯინსებსა და ფერად მაისურებში გამოწყობილი ბავშვები.

და: – ჯინსი რა, ამერიკის ეროვნული ტანსაცმელია?

ამერიკელი გოგო: – ეროვნული არაა, მაგრამ ჯინსი ამერიკაში გამოიგონეს და ყველას მოგვწონს.

ძმა: – რა დროს ჯინსებია, ჯერ ამერიკის ისტორიას გავეცნოთ.

ამერიკელი პირი: – ამერიკის შეერთებული შტატები არის ფედერალური სახელმწიფო. მასში შედის 51 შტატი, დედაქალაქია ვაშინგტონი.

ამერიკელი გოგო: – ამერიკის მოსახლეობა 309 მლნ-ია. აქედან მკვიდრი მოსახლეობა ძალიან ცოტაა. ამერიკა ემიგრანტების ქვეყანაა, ვის არ ნახავთ აქ. მოკლედ, მთელი მსოფლიოს ხალხია აქ წარმოდგენილი.

ამერიკელი პირი: – აშშ დააარსა ცამეტმა პრიტანულმა კოლონიამ. 1776 წლის 4 ივლისს ქვეყანამ დამოუკიდებლობა გამოაცხადა. მას შემდეგ ყოველ 4 ივლისს ზეიმით ავღნიშნავთ.

მეგობარი გოგო: – ამერიკის ხსენებაზე, პირველ რიგში, თავისუფლების ქანდაკება

მახსენდება.

ამირიკელი პიზი: – ჰო, მართლაც გრანდიოზული ქანდაკებაა. ის ფრანგმა ხალხმა აჩუქა ამერიკას და ჩვენი სავიზიტო ბარათი გახდა.

და: – კარგი საჩუქარი მიგიღიათ.

ამირიკელი პიზი: – სამაგიეროდ, ამერიკამ მსოფლიოს იმდენი რამე აჩუქა...

ყველა სათითაოდ ამბობს.

- ტელეფონი;
- კომპიუტერი;
- ინტერნეტი;
- სწრაფი კვების რესტორნები;
- ჯინსი;
- საკრედიტო ბარათები.

ამირიკელი გოგო: – რაც მთავარია, ჰოლივუდი... ჩვენი კინო..

ისევ სათითაოდ იძახიან.

- ჯაზი...
- ბლუზი...
- როკი...
- რეპი.

ბავშვები მღერიან, ცეკვავენ. გამოდიან სხვა ქვეყნის ბავშვებიც, ყველა ერთად მღერის და ცეკვავს, მხიარულობენ.

პავშვები: – რა კარგია, კომპიუტერი რომ არსებობს,

- ინტერნეტი ხომ საერთოდ;
- დაათვალიერე, სულო და გულო...
- გაიგე რაც გაინტერესებს...
- გინდა ისწავლე, გინდა გაერთე.
- მოკლედ, რაც გინდა, ის შეგიძლია გააკეთო კომპიუტერის დახმარებით.

მეგობარი პიზი: – ხომ აღარ ხართ მოწყენილები?

და: – მოწყენილები აღარ ვართ. ჩვენც ვიყავით ექსპედიციაში, მაგრამ დედა და მამა მენატრება.

ისმის სკაიპის სიგნალი. მიღიან კომპიუტერთან.

ძმა: – მოდი ჩქარა, დედა და მამა არიან სკაიპში!

ოლიმპიადა

მონაწილეები:

1. მასწავლებელი;
2. მოწვეული სტუმარი;
3. პავშვები.

სცენარი გავრცობილია იმისთვის, რომ პედაგოგს მიეცეს შესაძლებლობა, თავისი შეხედულებისამებრ, ბავშვთა რაოდენობისა და შესაძლებლობების გათვალისწინებით, შეამციროს და გადაანაწილოს როლები.

ფიზიკურის გაკვეთილი. ბავშვები სპორტულად არიან ჩაცმული. შემოდის მასწავლებელი.

მასწავლებელი: – გამარჯობა, ბავშვებო, კარგი ამბავი უნდა გითხრათ.

პავშვები: – რა დაგვითხოვეს? (**იცინიან**) არდადეგები დაიწყო?

მასწავლებელი: – უფრო კარგი ამბავი.

1-ლი პირი: – არდადეგებზე კარგი ამბავი?

მასწავლებელი: – ჰო, თქვენ დიდი ამბები გელით.

მე-2 პირი: – დიდი ამბები? კარგია. მაინც რა?

1-ლი გოგონა: – კარგით რა, მასწავლებელო, ნუ დაგვტანჯეთ. გვითხარით რა ხდება?

მასწავლებელი: – სასკოლო ოლიმპიადა ტარდება.

მე-2 გოგონა: – ეგ რა სიახლეა, სულ ტარდება ოლიმპიადები.

მე-3 პირი: – ხან მათემატიკაში, ხან ისტორიაში. მოკლედ, თითქმის ყველა საგანში.

მასწავლებელი: – არა, თქვენ ვერ გაიგეთ, ტარდება ნამდვილი ოლიმპიადა.

მე-3 გოგონა: – რას ნიშნავს ნამდვილი ოლიმპიადა?

მასწავლებელი: – ნამდვილ ოლიმპიადაში მე ვიგულისხმე სპორტული თამაშები.

ბავშვები გამოცოცხლდებიან, მასწავლებელს შემოეხვევიან და კითხვებს აყრიან.

– ვის შეუძლია მონაწილეობის მიღება?

– კლასები შევაჯიბროთ ერთმანეთს?

– ფეხბურთი იქნება?

– ცურვა? ჭიდაობა?

მასწავლებელი: – კარგი, კარგი. დაწყნარდით, ყველაფერი იქნება. მთავარია, კარგად მოვემზადოთ.

პიში: – რა მომზადება გვინდა? ისედაც ყველას მოვუგებთ.

გოგონა: – მე მგონი, გამარჯვება არ იქნება ისეთი იოლი, შენ რომ გგონია.

პიში: – გეთანხმები, სხვა კლასებიც ეცდებიან გამარჯვებას.

გოგონა: – რით დავიწყოთ მზადება?

პიში: – მოდი მოვიფიქროთ, როგორ მოვემზადოთ ოლიმპიადისთვის.

გოგონა: – პირველ რიგში, სპორტსმენები უნდა მოვიწყოთ.

პიში: – რომელი სპორტსმენები?

გოგონა: – რომლები და წარმატებულები. მოგვიყვებიან, როგორ მიაღწიეს წარმატებას, რჩევებს მოგვცემენ.

ბავშვები: – ვინ მოვიწყოთ?

ბავშვები ასახელებენ სპორტსმენებს. ბოლოს არჩევანს შეაჩერებენ ერთ ან ორ მათგანზე. ეს ის სპორტსმენები არიან, ვინც მათ სინამდვილეში უკვე მოწვეული ჰყავთ და დარბაზში სხედან.

პიში: – ტყუილად ვლაპარაკობთ, მათ ჩვენთვის არ ეცლებათ.

გოგონა: – ჩვენ მაინც ვცადოთ.

პიში: – კარგი, სცადეთ. ვნახოთ, რა გამოვა.

რამდენიმე ბავშვი ჩადის დარბაზში და მოწვეული სტუმარი სცენაზე ამოჰყავს.

სტუმარი: – გამარჯობა, შენ რა თქვი? რაო, არ წამოვაო? ასე მიცნობ?

პიში: – რა ვიცი, ისეთი დაკავებული ხართ, ტელევიზორს ჩავრთავ და ყველა გადაცემაში თქვენ ხართ.

გოგონა: – ისე, მეც არ მეგონა, ჩვენ დასახმარებლად თუ მოიცლიდით.

სტუმარი: – რას ჰქვია, მოვიცლიდი. ბავშვებისთვის მე არასდროს მითქვამს უარი დახმარებაზე. მით უმეტეს მომავალ სპორტსმენებს როგორ ვეტყოფი უარს?

გოგონა: – შეიძლება კითხვები დაგისვათ?

სტუმარი: – მზად ვარ ნებისმიერი კითხვისათვის.

გოგონა: – ოლონდ უნდა გვიპასუხოთ მხოლოდ სიმართლე.

სტუმარი: – კი, ბატონო! ვფიცავ, გიპასუხოთ სიმართლე, მხოლოდ სიმართლე და არაფერი სიმართლის გარდა!

პიჭი: – გვეხუმრებით?

სტუმარი: – გეხუმრებით, აბარა. სპორტსმენს, პირველ რიგში, კარგი ხასიათი და განწყობა სჭირდება. მერე ბევრი ვარჯიში...

გოგონა: – შეგვიძლია, რაც გვინდა ის გკითხოთ?

სტუმარი: – ყველაფერი მკითხეთ, გისმენთ...

ბავშვები სვამენ კითხვებს, რომლებიც წინასწარ აქვთ მოფიქრებული. მაგალითად:

– რამდენი წლის იყავით სპორტზე რომ დაიწყეთ სიარული?

– თქვენ გინდოდათ თუ მშობლებმა მიგიყვანეს?

– თავიდანვე მოგწონდათ ვარჯიში?

– არასდროს დაგზარებიათ?

– სკოლაში როგორ სწავლობდით?

– სხვა სპორტზე თუ დადიოდით?

– ცეკვაზე ან სიმღერაზე დადიოდით?

– როგორ გგონიათ, სპორტის რომელი სახეობაა ყველაზე კარგი?

– ყველაზე მეტად რა უშლის ხელს სპორტსმენს წარმატების მიღწევაში?

– თქვენი შვილები თუ დადიან სპორტზე?

– რა უნდა გააკეთო იმისთვის, რომ წარმატებული სპორტსმენი გახდე?

სპორტსმენი საუბრის დროს ეხება ადამიანის ჯანმრთელობას, მავნე ჩვევების დამღუპველ გავლენას.

სტუმარი: – ამდენს რომ მაღაპარაკებთ, კარგად გამაგებინეთ, რისთვის ემზადებით.

პავშვები: – სასკოლო ოლიმპიადისთვის.

სტუმარი: – იცით, რა არის ოლიმპიადა?

პავშვები: – ვიცით.

სტუმარი: – აბა, ახლა თქვენ მომიყევით, რა იცით ოლიმპიადაზე.

სტუმარი დარპაზში ჩადის, ბავშვები გადიან. ისმის ბერძნული მუსიკა. შემოდიან ბავშვები. გოგონებსაც და ბიჭებსაც თავისუფალი, ფერადი ტუნიკები აცვიათ.

პიში: – საბერძნეთი ყოველთვის განთქმული იყო სპორტული შეჯიბრებებით.

გოგონა: – ყველა რელიგიურ დღესასწაულზე იმართება შეჯიბრებები ღმერთების პატივსაცემად.

პიში: – ჩვენ მრავალი რელიგიური დღესასწაული გვაქვს. ამ დღეებში საყოველთაო დასვენება ცხადდება და მუშაობა იკრძალება.

გოგონა: – დღესასწაულების დროს ჩვენ ასევე ვმღერით, ვცეკვავთ.

მღერიან ბერძნულ სიმღერას და ცეკვავენ.

გოგონა: – განსაკუთრებით პოპულარულია სპორტული დღესასწაულები.

პიში: – მოქალაქეებისთვის დიდი მნიშვნელობა აქვს ძალასა და გამბედაობას. ეს მათ ბრძოლის ველზე გამოადგებათ.

გოგონა: – სპორტული შეჯიბრებები ეხმარება ადამიანებს ამ თვისებების განვითარებაში. შეჯიბრებები ფაქტობრივად სამხედრო წვრთნის ერთ-ერთ სახეს წარმოადგენს.

პიში: – ქალაქ ოლიმპიაში ამ შეჯიბრებებმა საბოლოოდ ოლიმპიური თამაშების სახე მიიღო.

გოგონა: – ოთხ წელიწადში ერთხელ მთელი საბერძნეთის ათლეტები ოლიმპიაში იკრიბებიან ოლიმპიურ თამაშებში მონაწილეობის მისაღებად.

პიში: – ამ დროს ომიც კი ჩერდება. ომში ჩართული მხარეები დროებით ზავს დებენ, რათა ამ თამაშებს დაესწრონ და მონაწილეობაც მიიღონ.

გოგონა: – ოლიმპიურ თამაშებზე მისვლა ყველას შეუძლია, დასწრება უფასოა.

პიში: – ოლიმპიური თამაშები იმართება ხუთი დღის განმავლობაში.

გოგონა: – პირველი ოლიმპიადა ჩატარდა ძვ.წ. 776 წელს. ოლიმპიადები დღესაც ოთხ წელიწადში ერთხელ იმართება.

პიში: – ოლიმპიადა სპორტსმენებს თავიანთი ოსტატობის წარმოჩენის შესაძლებლობას აძლევს.

გოგონა: – ოლიმპიადაზე სპორტის სხვადასხვა სახეობებია წარმოდგენილი: სირბილი, სიგრძეზე ხტომა, შუბისა და ბადროს ტყორცნა, ჭიდაობა, კრივი.

პიში: – შეჯიბრებები სახითათოა; ყოფილა მონაწილეების დასახიჩების, ზოგჯერ კი დაღუპვის შემთხვევები.

გოგონა: – წესები ძალიან მკაცრია. მისი დამრღვევი სასტიკად ისჯება.

პიში: – სამაგიეროდ, გამარჯვებულებს დიდ პატივს მიაგებენ და გმირებად აღიარებენ.

თამაშება დაჯილდოების სცენა. გამარჯვებულს თავზე ადგამენ ზეთისხილის გვირგვინს და თასს გადასცემენ. ისმის საზეიმო მუსიკა და ტაში.

გოგონა: – გამარჯვებულთა ქანდაკებები მათ მშობლიურ ქალაქებში იდგმება. ზოგი

თვლის, რომ ამ ქანდაკებებს სასწაულის მოხდენაც შეუძლიათ.

პირი: – გამორჩეული ათლეტები ერთმანეთს მცხუნვარე მზის ქვეშ ეჯიბრებიან. ამ პირობებში სირბილი გამძლეობასა და სისწრაფეს მოითხოვს. სპორტის სხვა სახეობებში ათლეტების გამძედაობაც გამოიცდება.

გოგონა: – ოლიმპიურ თამაშებში მონაწილეობის მიღება ჩვენც შეგვიძლია. მე ძალიან მომწონს სირბილი. ქალების სარბენი ბილიკი სიგრძით მამაკაცთა ბილიკზე ოდნავ მოკლეა.

პირი: – მორჩით ლაპარაკს, ესტაფეტა იწყება.

გოგონა: – ესტაფეტა ძველი ოლიმპიური თამაშების ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი შეჯიბრია.

პირი: – ესტაფეტა იწყება მზის ჩასვლის შემდეგ და ზევსის ტაძრის საკურთხეველში, ცეცხლის ანთებით მთავრდება.

ბავშვები ანთებულ ჩირალდანს ერთმანეთს გადასცემენ და ბოლოს ანთებენ ცალკე მდგომ თასს. ისმის აპლოდისმენტები.

პლანეტების აღლუმი

მონაწილეები:

1. 1-ლი გოგონა;
2. მე-2 გოგონა;
3. მე-3 გოგონა;
4. 1-ლი პიჭი;
5. მე-2 პიჭი;
6. მე-3 პიჭი;
7. დედა;
8. 1-ლი თანამემო;
9. მე-2 თანამემო;
10. ნეპტუნი;
11. სატურნი;
12. იუპიტერი;
13. ურანი;
14. მერკური;
15. მზე;
16. ვენერა;
17. დედამიწა;
18. მთვარე;
19. მარსი;
20. პლუტო.

სცენაზე დგანან ბავშვები. ისინი ცაში იყურებიან. ზევით კიდია მთვარე და ვარსკვლავები.

1-ლი გოგონა: – რა ლამაზია ზეცა!

მე-2 გოგონა: – გეგონება, ბრილიანტებითაა მოჭედილი.

მე-3 გოგონა: – ვუყურებ, ვუყურებ ცას ღამით და მინდა ვარსკვლავებს ხელით შევეხო.

1-ლი პიში: – მე როცა გავიზრდები, კოსმონავტი გამოვალ და ვარსკვლავებზე გავფრინდები.

მე-2 პიში: – რა მაგარია, მეც მინდა..

მე-3 პიში: – რა გაფრინდები, ვერ ხედავ, ვარსკვლავები რა პატარებია?!

1-ლი გოგონა: – დედამ მითხრა, აქედან ჩანს პატარები, თორემ სინამდვილეში დიდებია.

მე-2 გოგონა: - ჰო, მეც ასე ვიცი.

მე-3 პიში: – იცი არა, არაფერიც არ იცი.

მე-2 გოგონა: – ისე ძალიან საინტერესოა, სინამდვილეში რა ხდება ცაში.

1-ლი გოგონა: – გინდა, დედაჩემს ვეტყვი და ახლოდან გვაჩვენებს ცას.

მე-3 პიში: – დედაშენი რა, ჯადოქარია?

1-ლი გოგონა: – არა, ჯადოქარი კი არა, ასტრონომია.

მე-2 პიში: – ეგ რას ნიშნავს?

1-ლი გოგონა: – ასტრონომები ვარსკვლავებს სწავლობენ.

მე-3 პიში: – რას ნიშნავს, ვარსკვლავებს სწავლობენ, სწავლობენ რა, გაკვეთილებია?

1-ლი პიში: – ნუ მაიმუნობ, მე მაინტერესებს, როგორ სწავლობენ!

1-ლი გოგონა: – სამსახურში დიდი ტელესკოპი აქვთ და მისი მეშვეობით აკვირდებიან ცას.

მე-2 გოგონა: – ტელესკოპი რა არის?

1-ლი გოგონა: - დიდი, ძალიან დიდი დურბინდია.

მე-2 პიში: – ათასჯერ, მილიონჯერ დიდი?

მე-3 პიში: – წავიდეთ დედაშენთან და ვნახოთ, თუ არ იტყუები.

1-ლი გოგონა: – წავიდეთ.

გადიან. შემოდიან. სცენაზე დგას ტელესკოპი, ბავშვები გარშემო უვლიან, ათვალიერებენ, შიგნით იჭყიტებიან. შემოდის გოგონას დედა და მისი ორი თანაშემწე.

დედა: – გამარჯობა, ბავშვებო! გავიგე, კოსმოსით დაინტერესებულხართ.

მე-2 პიში: – ღამით ცაში ვარსკვლავებს ვუყურებთ და ძალიან ბევრი კითხვა გაგვიჩნდა.

დედა: – ის, რასაც ღამით ცაზე ხედავთ, მთელი კოსმოსის მხოლოდ პატარა ნაწილია.

მე-2 პირი: – რა დიდი ყოფილა კოსმოსი.

1-ლი თანაშემცე: – კოსმოსი ისეთი დიდია, წარმოდგენაც კი გაგიჭირდებათ.

მე-3 პირი: – წარმოვიდგენ, წარმოვიდგენ! გამახედეთ რა ტელესკოპში?

დედა: – გაიხედე, აბა, რას ხედავ?

მე-3 პირი: – თვალები ამიჭრელდა, რამდენი ვარსკვლავია!

მე-2 თანაშემცე: – ეს გალაქტიკაა, ასე ეძახიან ერთად თავმოყრილ მილიარდობით ვარსკვლავს.

1-ლი პირი: – გალაქტიკა ჰქვია ყველა ვარსკვლავს ერთად.

მე-2 თანაშემცე: – არა, ერთი კი არ არის გალაქტიკა. ბევრია, მათი უმეტესობა სპირალური ან ოვალური ფორმისაა, ზოგიც ბორბალს ჰგავს.

1-ლი თანაშემცე: – აბა ვინ იცის, დედამიწა კოსმოსის რომელ სისტემაში შედის?

მე-2 გოგონა: – მე ვიცი. ჩვენ მზის სისტემაში ვცხოვრობთ.

მე-2 პირი: – ეს რას ნიშნავს?

1-ლი თანაშემცე: – ეს იმას ნიშნავს რომ მზის გარშემო ცხრა პლანეტა ბრუნავს, ისინი ერთად მზის სისტემას შეადგენენ. დედამიწა ერთ-ერთი მათგანია.

მე-3 პირი: – ვერ წარმომიდგენია და რა ვქნა?

დედა: – ახლა მე შენ ცის რუკას გაჩვენებ.

შემოდიან ბავშვები. ანერიათ პლანეტების სახელები. ერთი ყვითელია – მზე, ალაგ-ალაგ შავი ლაქებით. მზე დგება შუაში და პლანეტები მის გარშემო განლაგდებიან. პლანეტები მზის გარშემო მზისგან მათი რეალური დაშორების მიხედვით დგებიან. მზესთან ყველაზე ახლოს მერკურია, შემდეგ – ვენერა, დედამიწა, მარსი, იუპიტერი, სატურნი, ურანი, ნეპტუნი და პილოს პლუტონი. პლანეტებს აცვიათ შემდეგი ფერის ტანისამოსი: მერკურს – შინდისფერი, ვენერას – ოქროსფერი, დედამიწას – ლურჯი – თეთრებით, მარსს – წითელი, იუპიტერს – ყავისფერი, მონაცრისფრო, სატურნს – ნაცრისფერი, ურანს – ფირუზისფერი, ნეპტუნს – ლურჯი, პლუტონს – მკრთალი მწვანე.

დედა: – ეს მზის სისტემაა.

მე-2 გოგონა: – ეს პლანეტები სულ მზის გარშემო ბრუნავენ.

1-ლი პირი: – მზეს არ შორდებიან?

პლუტონი: – მზეს არ ვშორდებით, გულითაც რომ გვინდოდეს, ვერ მოვშორდებით.

მე-2 პირი: – რატომ? მზე არ გიშვებთ?

ნეპტუნი: – არ გვიშვებს, ყველა პლანეტას ორბიტაზე მზის მიზიდულობა აჩერებს.

სატურნი: – რუკაზე ჩვენ თითქმის ტოლები ვართ, სინამდვილეში ჩვენ შორის ძალიან დიდი განსხვავებაა.

იუპიტერი: – მე ყველაზე დიდი ვარ ამათ შორის.

სატურნი: – რას ტრაბახობ, მე შენზე ოდნავ პატარა ვარ.

ნეპტუნი: – მე და ურანი თითქმის ტოლები ვართ.

ურანი: – ჰო, დანარჩენები ჩვენთან შედარებით პატარები არიან.

მერკური: – რას ტრაბახობთ ნეტავ? მე რომ ყველზე პატარა ვარ, ამით რა შავდება?! სამაგიეროდ, მე მზეს ყველაზე მეტად ვუყვარვარ და მასთან ყველაზე ახლოს ვარ. არა, მზეო?

მზე: – მე თქვენ ყველანი ძალიან მიყვარხართ, ისე ძალიან, რომ სიყვარულით გავარვარებული ვარ. ჩემს გულში ტემპერატურა 6000 ც-ია.

ვენერა: – ჰო, სიყვარულს დააბრალე სიცხე! შენ რომ გავარვარებული აირებისგან შედგები, ეგ არაფერ შუაშია?

მზე: – არც ეგრეა საქმე. ნეპტუნი და ურანიც აირებისგან შედგებიან.

ნეპტუნი: – აირებისგან კი შევდგებით, მაგრამ მოგვიშორე, ბატონო და...

ურანი: – ნეპტუნი სწორს ამბობს, ისე შორს ვართ შენგან, სიბნელესა და სიცივეში, რომ სულ გაყინულები ვართ.

სატურნი: – რას წუნუნებთ, მეც შორს ვარ და მეც მცივა, მაგრამ ხმას არ ვიღებ.

იუპიტერი: – რატომ იწუნუნებ? მოწყენილობა არ გაწუხებს - გარშემო დიდი რგოლები გაკრავს.

პლუტონი: – მერე რა რგოლები, ყინულისა და ქვის ნახატებია, მეტი არაფერი.

ვენერა: – შენ რა, შეგშურდა? ძალიან ლამაზია სატურნის ფერადი სარტყლები და იმიტომ.

პლუტონი: – რა ლაპარაკი იცი?! გეტყობა, რომ შენს ზედაპირზე მომწამლავი ჰაერია. მე რა უნდა შემშურდეს. ჩემი ზედაპირი საციგურაო მოედანს არ ჩამოუვარდება და ძალიან მომწონს.

მერკური: – გაგიუდები, ვის რა მოსწონს. მე შენს ადგილზე გული გამისკდებოდა. კიდევ კარგი, ასეთი ცხელი და მდუღარე ვარ. მზეო, დიდი მადლობა!"

დედამითა: – თქვენშორის მევარ ყველაზე სრულყოფილი. სიცხეც და სიცივეც ზომიერადაა ჩემთან და, რაც მთავარია, არც ერთ თქვენგანზე არ არის წყალი, მე კი რამდენიც გინდა, იმდენი მაქვს.

მთვარე: – ჩუმად რადგან ვარ, რა გგონიათ, მე თქვენზე ნაკლები ვარ? შენ, დედამითავ, რადგან მზეს ყველაზე ძალიან უყვარხარ, ამან გაგაყოყოჩა? თუ მოვინდომე, მზეს სულ დაგიბნელებ.

დედამითა: – მოინდომებ, თორემ რამე არ დამაკლო! მზის სრულ დაბნელებას 400 წელიწადში ერთხელ ძლიერ ახერხებ, ისიც ძალიან ცოტა ხნით. ჩაგვიდგები შუაში მე და მზეს და გიხარია. ფაქტია, რომ მზის საყვარელი პლანეტა მე ვარ.

ვენერა: – რატომ გგონია თავი მზის რჩეული? დედამითაზე სულ მზეა? დედამითის ერთ ნახევარში რომ მზე ანათებს, მეორე ნახევარში უკუნი სიბნელეა, ასეა თუ არა?

დედამიწა: – ვენერა, რაც გინდა თქვი, სიცოცხლე მზის წყალობითაა ჩემთან. რომ არ მარჩევდეს, ასე გამანებივრებდა?

მარსი: – მე არ მეკადრება თქვენს კამათში ჩარევა, მაგრამ ერთ ფაქტს მოგახსენებთ. ჯერ ერთი, თქვენ შორის მარტო მე ვარ წითელი.

მერპური: – ვაა... შენ რა, წითელი კოჭი ხარ?

მარსი: – ცოტა დაფიქრდი, ვის ელაპარაკები. დაგავიწყდა, ომის მფარველი პლანეტა რომ ვარ?

მერპური: – ბოდიში, ბატონო, გააგრძელეთ.

მარსი: – ჰოდა, იმას ვამბობდი, მე ყველაზე საინტერესო პლანეტა ვარ - მეთქი.

ურანი: – ეგ საიდან დაასკვენი?

მარსი: – რამდენიმე წლის წინ ჩემთან ხომალდი გამოგზავნეს. მანქანა – რობოტმა ჩემი კვლევა დაიწყო.

პლუტონი: – საინტერესო რამ ხარ, იმიტომ კი არ გამოაგზავნეს, ახლოს ხარ და ადვილად მოვლენ შენთან. აპა, ჩემთან მოსალწევად უსწრაფეს რაკეტას 10 წელი დასჭირდება.

მთვარე: – თუ კვლევაა მთავარი, მაშინ მე ვერცერთი ვერ შემედრებით. მე ერთადერთი ვარ კოსმოსში, სადაც ადამიანმა ფეხი დაადგა.

ვენერა: – ჰო, რაც მართალია, მართალია. ამბობენ: მომავალში, შესაძლოა, მთვარეზე სასტუმროებიც კი აშენდეს და ექსკურსიებიც მოეწყოს.

ნეპტუნი: – რას ამბობ, მთვარის მშრალ და მტკვრიან ზედაპირზე არც წყალია და არც ჰაერი. იქ სიცოცხლე არ არის.

ურანი: – ჩავლენ და სიცოცხლეც იქნება, არა, ვენერა? (**დაცინვით**).

ვენერა: – რა ვიცი. ასე ამბობენ და?

იუპიტერი: – რა იყო, რატომ მოიწყინე? სამაგიეროდ, მთელ მზის სისტემაში ყველაზე ლამაზი და კაშკაშა ხარ.

სატურნი: – ტყუილად კი არ არის სიყვარულის მფარველი პლანეტა.

ვენერა: – დიდი მაღლობა (**დაიმორცხვებს**).

1-ლი პიტი: – რა საინტერესოა, ვარსკვლავების ამბავიც მაინტერესებს.

მზე: – ვარსკვლავები ჩემსავით აირის კაშკაშა ბურთებია, ზოგი ჩემზე ბევრად დიდია, მაგრამ პატარა ჩანს. იმიტომ რომ ძალიან შორსაა.

1-ლი გოგონა: – მე მინახავს, ცას ვარსკვლავი რომ მოსწყდება. ძალიან ლამაზია.

დედა: – სინამდვილეში იცი, ეს რა არის?

1-ლი გოგონა: – არ ვიცი, რა არის?

დედა: – ეს ვარსკვლავი კი არა, კოსმოსში მფრინავი ქვების პატარა, გავარვარებული ნატეხია.

1-ლი თანაშემწევი: – ამ ქვებს მეტეორები ჰქვია და ჰაერში ვარდნისას ისინი მოწყვეტილ ვარსკვლავს ჰგვანან.

მე-2 თანაშემწევი: – ზოგჯერ უამრავი მეტეორი ერთად ცვივა. მეტეორების წვიმა მოდის.

დედამიწა: – ზოგი მეტეორი იმდენად დიდია, ბოლომდე ვერ იწვის და ჩემს ზედაპირზე ვარდება. არ არის მთლად სასიამოვნო ამბავი, თუმცა იშვიათად ხდება.

პავშვები: – თუ შეიძლება უფრო შორეული პლანეტებისა და გალაქტიკების ნახვა?

დედა: – არსებობს ძლიერი ტელესკოპები, ისინი კოსმოსში მიაქვთ და იქ სივრცეში უშვებენ. იმ ტელესკოპით ბევრი რამის დანახვა შეიძლება.

პავშვები: – აქ ძალიან კარგია, ძალიან საინტერესო.

1-ლი გოგონა: – როცა გავიზრდები, ასტრონომი გამოვალ.

მე-3 პიში: – მე ასტრონავტი გამოვალ და (**მიმართავს პლანეტებს**) თქვენ გესტუმრებით.

მზე: – ბავშვებო, ძალიან მიყვარხართ. მე სულ თქვენთან ერთად ვარ, სულ გეფერებით.

პლანეტები: – ღამით ცაში ამოიხედეთ, ეს ჩვენ გესალმებით ციმციმით.

პავშვები: – გვიყვარხართ, ნახვამდის!

IV კლასი

იყო ერთი მხატვარი...

მონაწილეები:

1. 1-ლი ცყვილი – 1-ლი დედა;
2. 1-ლი ცყვილი – 1-ლი მამა;
3. 1-ლი ცყვილი – პავშვი;
4. მე-2 ცყვილი – ბიჭი;
5. მე-2 ცყვილი – გოგონა;
6. მე-3 ცყვილი – მე-2 დედა;
7. მე-3 ცყვილი – მე-2 მამა;
8. მე-3 ცყვილი – პავშვი (პუშტით);
9. რეზისორი;
10. რეზისორის 1-ლი თანამემლე;
11. რეზისორის მე-2 თანამემლე;
12. მომღერალი გოგონა ლიზა;
13. ფოქსტროტის მოცეკვავე ბიჭი;
14. ფოქსტროტის მოცეკვავე გოგონა;
15. მსახიობი ბიჭი კოტე;
16. მსახიობი გოგო ხანუმა;
17. 1-ლი მაყურეპელი გოგონა;
18. 1-ლი მაყურეპელი ბიჭი;
19. მე-2 მაყურეპელი გოგონა;
20. მე-2 მაყურეპელი ბიჭი;
21. მარგარიტა;
22. მარგარიტას 1-ლი მეგობარი;
23. მარგარიტას მე-2 მეგობარი;
24. ნიკალა;
25. მე-3 მაყურეპელი გოგონა;
26. ბიჭი.

საუკუნის დასაწყისის თბილისი. სცენაზე არიან: სამი წყვილი (გოგო-ბიჭი) და ორი ბავშვი. დადიან აქეთ-იქით, სეირნობენ. შემორბის ბიჭუნა.

პიში: – ცნობის ფურცელი, ცნობის ფურცელი. თბილისში ახალი თეატრალური დასი იქმნება. იჩქარეთ, არტისტებო, ადგილები შეზღუდულია.

1-ლი ცყვილი.

1-ლი დედა: – რა საინტერესოა, ნეტავ რეჟისორი ვინ არის?

1-ლი მამა: – რადგან ასეთ რეკლამას უკეთებენ, ალბათ, ვინმე ცნობილია.

1-ლი ბავშვი: – დედა, მე მინდა არტისტობა, წავალ რა?

1-ლი მამა: – რა დროს შენი არტისტობა!

განაგრძობენ სცენაზე მოძრაობას.

მე-2 ცყვილი.

გოგო: – ბედი ხომ არ გვეცადა? შენ კარგად მღერი, მე კი ძალიან არტისტული ვარ!

პიში: – რატომაც არა, მივიდეთ, მოვსინჯოთ ჩვენი ძალები.

მე-3 ცყვილი.

მე-2 მამა: – ახალი დასი?! ნეტავ რის დადგმას აპირებენ? კარგ კომედიას სიამოვნებით ვნახავდი.

მე-2 დედა: – ახალი დასი, ჩემი აზრით, ასპარეზზე რომელიმე ცნობილი ტრაგედიით გამოვა.

მე-2 ბავშვი: – მამა, წავიდეთ რა, ორთაჭალის ბალში გავისეირნოთ. ნახე, ქუჩაში ეტლებმა როგორი მტვერი დააყენეს?

მე-2 მამა: – წავიდეთ, გავისეირნოთ, ბუშტებსაც გიყიდი.

გადიან. სცენაზე გამოდიან რეჟისორი და ორი თანაშემწე.

რეზისორი: – აბა, მომახსენეთ, ბევრი ჩაეწერა?

1-ლი თანაშემწე: – უამრავი განცხადებაა შემოსული!

მე-2 თანაშემწე: – ქალაქში დიდი აუიოტაჟია ატესილი, ყველა მოუთმენლად ელის ახალი დასის სპექტაკლს.

რეზისორი: – აბა, დავიწყოთ. შემოვიდეს პირველი ნომერი.

შემოდის გოგონა - ლიზა.

რეზისორი: – გამარჯობა, გაგვეცანით და გვითხარით, რას წარმოგვიდგენთ?

ლიზა: – მე ლიზა ვარ, ძალიან მინდა მსახიობობა. ვმღერი კარგად, შევასრულებ სიმღერას „გაზაფხულზე“.

სიმღერა.

რეზისორი და ასისტენტები: – ბრავო! (ტაშს უკრავენ).

1-ლი თანაშემწე: – დამიტოვეთ თქვენი მისამართი და დაგიკავშირდებით.

მე-2 თანაშემწე: – შემდეგი!

შემოდიან ფოქსტროფის მოცეკვავე პიჭი და გოგონა.

რეზისორი: – ორნი რატომ შემოხვედით? რომელს გსურთ არტისტობა?

მოცეკვავე გოგონა: – ორივეს.

მოცეკვავე პიჭი: – ჩვენ ფოქსტროფს გიცეკვებთ.

მოცეკვავე გოგონა: – ისე, ყველაფერს ვცეკვავთ, ვმღერით და ლექსებიც ვიცით.

რეზისორი: – თქვენი არტისტული მონაცემები ცეკვისას გამოჩენდება. აბა, მუსიკა!

ცეკვა.

1-ლი თანაშემწე: – დიდი მადლობა, აუცილებლად მოგიწვევთ.

მე-2 თანაშემწე: – შემდეგი ძალიან უცნაური წყვილია.

რეზისორი: – შემოდით!

შემოდიან მსახიობი პიჭი „კოტე“ და მსახიობი გოგონა „ხანუმა“.

მე-2 თანაშემწე: – რას წარმოგვიდგენთ?

მსახიობი პიჭი: – ნაწყვეტს ავქსენტი ცაგარელის პიესიდან – „ხანუმა“.

რეზისორი: – ოჟ, დაიწყეთ.

მსახიობი პიჭი: – ხანუმა! უნდა მიშველო, საქმე იშლება!

მსახიობი გოგონა: – ჩემი გაკეთებულისაქმე იშლება? არა, შენ კარგად არ იცნობ ხანუმას!

რეზისორი: – საკმარისია, საკმარისი! ტექსტი გეშლებათ და შესრულება არ ვარგა!

1-ლი თანაშემწე: – თავისუფლები ხართ.

მსახიობი გოგონა: – ვითომ რატომ ვერ ვასრულებთ?

მე-2 თანაშემწე: – გთხოვთ, გაბრძანდით.

გადიან.

რეზისორი: – ცოტა შევისვენოთ და მერე განვაგრძოთ..

გადიან. ორთაჭალის ბალი. მე - 2 დედა, მე - 2 მამა და მე - 2 ბავშვი. ერთ კუთხეში მაგიდასთან სხედან მოქეიფები ფიროსმანის სურათიდან. იქვე დგას ნიკალა და ხატავს. მე - 2 ბავშვი ფიროსმანის სურათიდანაა და ჩაცმულობაც ნახატის შესაბამისი უნდა ჰქონდეს.

მე-2 ბავშვი: – მამა, ნახე, როგორი წითელი ბუშტები იყიდება, მიყიდე რა?!

მე-2 მამა: – წამო, გიყიდი.

მე-2 დედა: – ნახეთ, რა უცნაური კაცია, მოქეიფებს ხატავს.

მე-2 პავშვი: – მეც დამხატოს რა?! სთხოვე მამი, სთხოვე, რა?!

მე-2 მამა: – ეს ნიკალაა, მირზაანელი, ფიროსმანაშვილი; დუქნებისთვის აბრებს ხატავს.

მე - 2 ბავშვი მიირბენს ნიკალასთან.

მე-2 პავშვი: – ძია ნიკალა, მეც დამხატეთ, რა?! ნახეთ, როგორი ბუშტი მაქვს?!

ნიკალა: – ვა, როგორი წითელი ბუშტი გქონია. წამოდი, დაგხატავ. ძმებო, თქვენ ხვალ მოგიბრუნდებით, მაინც სულ აქ ხართ.

გადიან.

შემორბის პიჭი.

პიჭი: – ცნობის ფურცელი, ცნობის ფურცელი, ახალი ამბების დასტა. თბილის ფრანგი მარგარიტა ეწვია. კონცერტი გაიმართება!

სცენაზე არიან მაყურებლები.

1-ლი მაყურებელი პიჭი: – არაჩვეულებრივი კონცერტი იყო.

1-ლი მაყურებელი გოგონა: – შეამჩნიე, კუთხეში მხატვარი ნიკალა რომ იჯდა?

მე-2 მაყურებელი პიჭი: – ალბათ, გულში ჩაუვარდა.

მე-2 მაყურებელი გოგონა: – რა რომანტიკულია?!

გადიან. შემოდის მარგარიტა თავის ორ მეგობართან ერთად.

1-ლი მეგობარი: – რა ბედნიერი ხარ, მარგარიტა!

მე-2 მეგობარი: – როგორ ყვარებისარ ვიღაცას, ამდენი ვარდი ერთად არასდროს მინახავს!

მარგარიტა: – ნეტავ, ვინ არის? დღეს უკვე მივემგზავრები. ისე არ მინდა წავიდე, რომ არ ვნახო, ვინ მომართვა ეს ალისფერი ვარდები!

სცენაზე შორიახლოს ნიკალა დგას.

გადიან. შემოდიან რეჟისორი და მისი თანაშემწები.

1-ლი თანაშემწე: – არტისტები შერჩეულია.

მე-2 თანაშემწე: – პიესაც გვაქვს, შეგვიძლია რეპეტიციებიც დავიწყოთ.

რეჟისორი: – პიესას ვცვლი. სპექტაკლი იმ რაინდზე მინდა დავდგა, თავის სატრუნოს მილიონი წითელი ვარდი რომ აჩუქა.

1-ლი თანაშემწე: – ამ ამბავზე მთელი თბილისი საუბრობს, ყველაფერი გაუყიდია, სახლ-კარიც.

მე-2 თანაშემწე: – გაუყიდია იმისთვის, რომ ვარდები ეყიდა...

რეჟისორი: – ეჰ, სიყვარული, სიყვარული...

საფინალო სიმღერა.

მონაწილეები:

1. პრიამოსი;
2. კასანდრა;
3. პრიამოსის ცოლი ჰეპარე ;
4. 1-ლი მწყემსი;
5. მ0-2 მწყემსი;
6. მ0-3 მწყემსი;
7. პარისი;
8. ათენა;
9. ჰერა;
10. აზროვდიტე;
11. ერისი;
12. ზევსი;
13. ჰექტორი;
14. ელენი;
15. მენელაოსი;
16. ჰერმესი;
17. 1-ლი მსახური;
18. მ0-2 მსახური;
19. ქირონი;
20. თეტისი;
21. ჰელევსი;
22. შიკრიპი;
23. 1-ლი მოქალაქე;
24. მ0-2 მოქალაქე;
25. მ0-3 მოქალაქე.

შემოდიან პრიამოსი და ჰეკაბე, კასანდრა და ჰექტორი.

პრიამოსი: – რა მშვენიერი ხედია ჩვენი სასახლიდან! ვხედავ, სულ მალე სტუმრები ეწვევიან ტროას.

კასანდრა: – სტუმრები, სტუმრებითი, სტუმრები დაღუპავენ ჩვენს ქვეყანას, სტუმრებითი!

ჰექტორი: – მორჩი კასანდრა საშინელებების ძახილს, დატვირთვის ცხოვრებით. რა დაგემართა?

ჰეკაბე: – წუხელ საშინელი სიზმარი ვნახე.

კასანდრა: – იწვოდა, იწვოდა ყველაფერი ხომ?!

ჰეკაბე: – რა იცი?

კასანდრა: – მე ყველაფერი ვიცი, მაგრამ არ მისმენთ...

პრიამოსი: – რა ნახე, ასეთი შეშინებული რომ ხარ? შენც კიდევ, რა დაგემართა, გაჩუმდი ცოტა ხანს!

ჰეკაბე: – დამესიზმრა, რომ ჩირალდნის ალით მთელი ტროა დაიფერფლა.

ჰექტორი: – არავის მივცემ ტროას განადგურების უფლებას. ტროა არასდროს დაიფერფლება, ის უძლეველია!

გადიან. შემოდის ორი მსახური.

1-ლი მსახური: – დედოფალს კიდევ ერთი ვაჟი შეეძინა, სამეფო ოჯახი შეშფოთებულია კასანდრას წინასწარმეტყველებით.

მე-2 მსახური: – თავად ჰეკაბესაც სიზმარი უნახავს. ვატყობ, უფლისწულს დიდი დღე არ უწერია.

გადიან. შემოდიან სამი მწყემსი და პრიამოსი.

პრიამოსი: – წაიყვანეთ ჩემი ძე და იდას ტყის ხეობაში დატოვეთ, ტროას განადგურების უფლებას ვერავის მივცემ!

პრიამოსი გადის.

მე-2 მწყემსი: – წუთუ ამ უსუსურ არსებას შეუძლია ტროას დაღუპვა?!

მე-3 მწყემსი: – სანამ პატარა და უსუსურია, არაფერი შეუძლია. აი, როცა გაიზრდება, ვინ იცის, რას იზამს?!

მწყემსებს მიჰყავთ და ხესთან დებენ სათამაშოს. გადიან და სცენაზე ბრუნდება 1-ლი მწყემსი.

1-ლი მწყემსი: – ეს რა დავინახე, დათვი პატარა ბავშვს აჭმევს! საწყალი პატარა, ბედი ჰქონია, ამდენი დღეა ტყეშია და კიდევ ცოცხალია. წავიყვან და საკუთარი შვილივით გავზრდი, ვერავინ გაიგებს, რომ უფლისწულია.

აიყვანს და გადის. შემოდის პარისთან ერთად.

პარისი: – მამა, დღეს მშვილდის სროლაში ყველას ვაჯობე, სირბილშიც.

1-ლი მწყემსი: – ძალიან ნიჭიერი ხარ. ვხედავ, ჩემმა შრომამ შედეგი გამოიღო. მიხარია, შვილო.

გადიან. შემოდის ჰერმესი.

პერმესი: – ტროაში ჯერ სიმშვიდეა. არავინ იცის, რა ამბები დატრიალდება სულ მალე...

შემოდიან ზევსი, ჰერა, ათენა და აფროდიტე.

ზევსი: – მორჩით ჭორაობას, თორემ ქორნილში დაგვაგვიანდება.

პერა: – თეტისისა და პელევსის ქორნილში ნამდვილად ვისიამოვნებთ.

ათენა: – ბრძენ ქირონთან შეხვედრაც გამახარებს. დიდი ხანია, აღარ შევხვედრივარ.

აფროდიტე: – ბევრი სტუმარი ეყოლებათ? იმედია, მოწყენილობა არ იქნება.

მიდიან. სცენაზე დგას მაგიდა, რომლის გარშემოც შემოსხდებიან დიალოგის შემდეგ.

ძირობი: – მიხარია თქვენი ნახვა. ყველანი ჩემი სტუმრები ხართ. ნეფე-პატარძალი მოუთმენლად გელოდათ.

პელევსი: – დიდი პატივია ჩვენთვის თქვენი ხილვა ჩვენს ქორნილში.

თეტისი: – ქალღმერთებო, როგორც ყოველთვის, უმშვენიერესები ხართ. მიხარია თქვენი მოსვლა.

ზევსი: – დიდებული სუფრაა. ყველანი შეკრებილან. ჩვენ საპატიო სუფრა გაგვიშალეს. იციან, ზევსის პატივისცემა როგორ უნდა.

შემოდის ერისი.

ერისი: – ყველანი? ყველანიო? მე, მე რატომ არავინ დამპატიუა? რაო, რადგან განხე-თქილების ქალღმერთი ვარ, ამიტომ სულ სახლში უნდა ვიჯდე და არავინ არსად მე-პატიუებოდეს?! მე თქვენ გიჩვენებთ სეირს. ნახეთ, ახლა რა მოხდეს!

ერისი სუფრაზე გააგორებს ოქროს ვაშლს.

პერა: – ეს რა ვაშლია?

ათენა: – მგონი, რაღაც აწერია?!

აფროდიტე: – უმშვენიერსსო!

პერა: – ჰოდა, მომეცით.

ათენა: – რაო? შენ რატომ?

აფროდიტე: – რას ჩხუბობთ, მე ვარ ყველაზე მშვენიერი და ვაშლი მე და მხოლოდ მე მეკუთვნის!

პერა: – რას ბრძანებ, ვერ მოგართვი.

ათენა: – მე ყველაზე ლამაზიც ვარ და ყველაზე ჭკვიანიც, ამიტომ ვაშლი მე მეკუთვნის.

აფროდიტე: – სილამაზეს დიდი ჭკუა სულ არ სჭირდება, ვაშლი ჩემია.

პერა: – წამოდით, ზევსმა გადაწყვიტოს ჩვენი დავა.

მიღიან ზევსთან. პანტომიმა - ვითომ რაღაცას საუბრობენ ან სიმღერა.

ზევსი: – ოჰ, რა შავ დღეში ვარ. არა, მე არჩევანს ვერ გავაკეთებ, ვინმეს უნდა გადავაბარო ეს საპასუხისმგებლო საქმე. ჰმ, ჰმ, თქვენს დავას ერთი ყმანვილი გადაწყვეტს, რომელიც ტროას შემოგარენში ცხოვრობს, პარისი ჰქვია. დაე, მან აირჩიოს უმშვენიერესი!

გადიან. შემოდის პარისი და ჯდება ხის ქვეშ. შემოდიან ქალღმერთები და დადიან სცენაზე.

პერა: – აი, ისიც, ჩვენი მსაჯული!

აფროდიტე: – რა ნორჩია?!

ათენა: – ნეტავ, სიბრძნე თუ აქვს?

შემოდის ერისი.

ერისი: – ჰოო, საწყალი პარისი მძიმე ამოცანის წინაშე დადგება. ვნახოთ, რამდენად ეყოფა სიბრძნე, მაგრამ ვინ მისცა ახალგაზრდას სიბრძნე, ვინ?!

ერისი გადის, შემოდის ჰერმესი.

ჰერმესი: – სიბრძნეს ახსენებს ერისი, სიბრძნეს მოითხოვს ათენა. ვნახოთ, ვის აირჩევს პარისი და ვნახოთ ისიც, რა ამბები დატრიალდება ტროაში.

გადის.

პერა: – ჭაბუკო!

პარისი: – მეჩვენება თუ მართლა ქალღმერთები გამომეცხადნენ?

ათენა: – არ გეჩვენება, გამოიჩინე სიბრძნე და ჩვენგან აირჩიე.

აფროდიტე: – უმშვენიერესი, შემოგვხედე და ეს ოქროს ვაშლი უმშვენიერესს მიანიჭე!

პარისი: – რთული ამოცანაა, სამივე ისეთი ლამაზები ხართ!

პერა: – მაშინ გაგიადვილებ საქმეს. თუ მე ამირჩევ, ჭაბუკო, შენ მთელი აზიის მბრძანებელი გახდები.

ათენა: – მე თუ ამირჩევ, საბრძოლო ძლევამოსილებას გიბოძებ, შენი დამმარცხებელი არავინ იქნება.

აფროდიტე: – მე კი გპირდები, მოკვდავთა შორის ულამაზესს, ზევსისა და ლედას ასულს, უმშვენიერეს ელენეს შეგრთავ ცოლად.

პარისი ვაშლს აფროდიტეს აძლევს. შემოდის ჰერმესი.

ჰერმესი: – ამ დღის შემდეგ, აფროდიტე პარისის მფარველი გახდა. ათენა და ჰერა კი - მისი მოსისხლე მტრები.

გადიან. შემოდიან ელენე და მენელაოსი.

მენელაოსი: – ჩემო მშვენიერო, თავს როგორ გრძნობ?

ელენი: – კარგად ვარ, წერილი მივიღე პენელოპესგან. ოდისევსი მოკითხვას გითვლის და მაღლე გესტურებითო, გვითვლის.

მინელა: – კარგია. მაშინ შიკრიკს გავგზავნი აგამემნონთან, ისიც გვესტუროს.

მენელაოსი ტაშს შემოჰკრავს, შემოდის შიკრიკი.

შიპრიკი: – გისმენთ.

მინელა: – წადი მიკენს და აგამემნონს გადაეცი, მე და ელენე სტუმრად ველით.

შიპრიკი: – როგორც მიბრძანებთ.

გადის.

ელენი: – მიყვარს სტუმრების მიღება და ხალხმრავლობა ჩვენს სახლში. სხვებიც დავპატიუოთ.

მინელა: – შენ ვისაც იტყვი, ყველა ბედნიერი იქნება ჩვენთან სტუმრობით.

ელენი: – წავიდეთ მაშინ, ზღვას გადავხედოთ და მოვიფიქროთ, ვინ დავპატიუოთ.

გადიან. შემოდიან პრიამოსი, ჰექტორი, ჰეკაბე, კასანდრა.

პრიამო: – ყველას გასაგონად ვაცხადებ, ხვალ ტროაში საყოველთაო ასპარეზობები გაიმართება, მონაწილეობის მიღება ყველას შეუძლია.

ჰექტორი: – მამა, მეც მივიღებ მონაწილეობას. ტროელებმა მინდა ნახონ, რომ მეფისწული ყველაზე ძლიერია.

ჰეკაბე: – კვიცი გვარზე ხტის.

კასანდრა: – რა გენალვლებათ?! იმხიარულეთ! ტროა, ვინმე თუ ფიქრობს ტროაზე?!

ჰეკაბე: – გაჩუმდი!

გადიან. შემოდიან პარისი და 1-ლი მწყემსი.

პარისი: – ხვალ ასპარეზობაში ვიღებ მონაწილეობას. დარწმუნებული ვარ, ყველას ვაჯობებ.

მწყემსი: – იქნებ არ ღირდეს?! ხომ იცი, უფლისწული არავის დაუთმობს პირველობას.

პარისი: – არ მეშინია. ვანახებ პრიამოსს, რომ ტროაში უბრალო მწყემსები ტოლს არ უდებენ უფლისწულებს.

გადიან. შემოდის სამი მოქალაქე.

1-ლი მოქალაქე: – ნახე, მწყემსის ბიჭი რა კარგად ისროდა მშვილდს?

მე-2 მოქალაქე: – დიდებულებს არაფრით ჩამოუვარდებოდა.

მე-3 მოქალაქე: – მარტო დიდებულებს?! უფლისწულებსაც აჯობა. ეს კი არ მომწონს.

გადიან. შემოდის სამეფო ოჯახი, ერისი, მწყემსი და პარისი.

ირისი: – განხეთქილების მეორე ეტაპი ახლა დაიწყება, ჰა, ჰა, ჰა. რა პატარები არიან ადამიანები?! მე აქაც მაგარ ამბებს დავატრიალებ!

გადის.

პრიამოსი: – დღევანდელ ასპარეზობაში მწყემსმა პარისმა გაიმარჯვა.

ჰექტორი: – მოვკლავ, მდაბიოს. არ მივცემ უფლებას, მთავარი პრიზი დაისაკუთროს.

მწყემსი: – არა, არ მოკლა! ეს, ეს შენი ძმა! მაპატიე, მეფეო, ვერ გავიმეტე პატარა უფლისწული მოსაკლავად და მე გავზარდე.

ჰეპაპე: – შვილო, რა ბედნიერებაა!

კასანდრა: – დავილუპეთ, დავილუპეთ!

პრიამოსი: – უმჯობესია ვიხილო ტროას დამხობა, ვიდრე ჩემი დიდებული ძის სიკვდილი.

შემოდის ჰერმესი.

ჰერმესი: – რთულია დიდებული ძის სასიკვდილოდ განირვა, თუმცა არც დიდებული სახელმწიფოს დამხობაა ადვილი სანახავი. შეცდა პრიამოსი?! ამას დრო, ისტორია და ისტორიკოსები გვიჩვენებენ, ჩვენ კი მივყვეთ მოვლენებს.

გადიან. შემოდის აფროდიტე.

აფროდიტე: – დროა, მივხედო პარისს და პირობა შევუსრულო.

შემოდის პარისი.

აფროდიტე: – მოვედი, რათა დანაპირები აგისრულო. შენ უკვე უფლისწული ხარ, შენთვის მენელაოსის სასახლის კარი ღიაა, წადი სპარტაში და მშვენიერი ელენე შენი გახდება.

პარისი: – წავალ და წამოვიყვან ტროაში.

გადიან. შემოდიან ელენე და მენელაოსი.

ელენე: – ყველაფერი მზადაა, სტუმრებიც მალე გვეწვევიან.

მენელაოსი: – დღეს უამრავი სტუმარი გვეყოლება. შენ ყველას მოაჯადოვებ შენი სილამაზით.

ელენე: – შენ კი შენი მამაცობით და სტუმართმოყვარეობით. ნახე, რაღაც უცხო გემი მოადგა ნაპირს. ნეტავ ვინ არის?

შემოდის ერისი.

ირისი: – განხეთქილება ქალლმერთებს შორის, განხეთქილება პრიამოსის ოჯახში. აი, ახლა განხეთქილება, დიდი განხეთქილება დაიწყება სახელმწიფოებს შორის.

ერისი და მენელაოსი გადიან.

ელენე: – რა მშვენიერი ჭაბუკია. ნეტავ ვინ არის? როგორ მიყურებს? მოვეწონე? რა მემართება? გული სხვანაირად მიძგერს.

შემოდის პარისი.

პარისი: – მშვენიერო ელენევ, მე პარისი ვარ, ტროას მეფის, პრიამოსის ძე. მოვედი, რათა აღვასრულო აფროდიტესა და ჩემი ნება, ცოლად უნდა გამომყვე.

ხელს ჩაჰკიდებს და გადიან. შემოდის ჰერმესი.

ჰერმესი: – ასრულდა აფროდიტეს დანაპირები. პარისმა ელენე ცოლად შეირთო, ასრულდა ჰეკაბესა და კასანდრას წინასწარმეტყველებაც... ამის ჩვენება საზეიმო განწყობას გაგინელებთ, ამიტომ თხრობას აქ დავასრულებთ და ვინც არ იცის ამ ამბის ფინალი, წაიკითხეთ ჰომეროსი, „ილიადაში“ შეიტყობთ დანარჩენ ამბებს.

სიმღერა.

წიგნები თუ მულტფილმები?

მონაცილეები:

1. 1-ლი გოგონა;
2. მე-2 გოგონა;
3. მე-3 გოგონა;
4. 1-ლი პიში;
5. არაქნი;
6. არაქნის 1-ლი მეგობარი;
7. არაქნის მე-2 მეგობარი;
8. ათენა;
9. ზევსი;
10. ჰერა;
11. აკოლონი;
12. მე-2 პიში;
13. დათი;
14. გიგი;
15. 1-ლი ნიმუში;
16. მე-2 ნიმუში;
17. მე-3 ნიმუში;
18. მე-4 ნიმუში;
19. მე-5 ნიმუში;
20. ჰელიონი;
21. ექო;
22. აფროდიტე;
23. ჰეფსისტო;
24. ერონი;
25. ნარცისი.

სცენაზე სამი გოგონა გამოდის. არის ეზოს სცენა. გოგონები თამაშობენ.

შემოდის 1-ლი ბიჭი. მთელი სპექტაკლის განმავლობაში ბავშვები სცენაზე არიან.

1-ლი ბიჭი: – მე სპაიდერმენი ვარ. შემომხედეთ, როგორ დავხტივარ, ახლა ჩემს ქსელებს გავაბამ და თუ ჭკუით არ მოიქცევით, ნახავთ რაც მოგივათ.

1-ლი გოგონა: – სპაიდერმენი კი არა, კაცი - ობობა, ობობა კი ქალია, ისე, რომ იცოდე ვაჟბატონო.

1-ლი ბიჭი: – როგორ თუ ქალი?! შენ რა, არც ფილმი გინახავს და არც მულტფილმი?

მე-2 გოგონა: – შენ კი წიგნებს არ კითხულობ და არაფერი იცი.

1-ლი ბიჭი: – მართლა? აბა მომიყევი, რა იცი.

მე-3 გოგონა: – ლიბიაში ერთი გოგო ცხოვრობდა, სახელად არაქნე.

სცენაზე გამოდიან არაქნე და მისი ორი მეგობარი.

არაქნე: – გოგონებო, ნახეთ რა ლამაზი თავშალი მოვქსოვე!

არაქნეს 1-ლი მეგობარი: – რა ლამაზია! არაქნე, მთელ დედამიწაზე შენნაირი მქსოველი არავინაა.

არაქნეს მე-2 მეგობარი: – მეც მომიქსოვე რა რამე, ძალიან გთხოვ!

არაქნე: – მოგიქსოვ, აბა რას ვიზამ, არ მეზარება. ჩემს მოქსოვილებს რომ ვუყურებ, გული სიამაყით მევსება.

არაქნეს 1-ლი მეგობარი: – შენ ყველაზე ნიჭიერი და კარგი მქსოველი ხარ.

არაქნეს მე-2 მეგობარი: – მადლობა შევწიროთ სიბრძნის ქალღმერთს, რომელიც მქსოველებს მფარველობს და თვითონაც არაჩვეულებრივად ქსოვს.

არაქნე: – ათენა?! ვინ არის ათენა ჩემთან შედარებით? კი, იგი სიბრძნის ქალღმერთია, არ ვეცილები, თუმცა მქსოველი მე უკეთესი ვარ.

გადიან. ოლიმპოს მთა. სცენაზე არიან: ზევსი, ათენა, ჰერა და აპოლონი.

აპოლონი: – დიდო ზევსო, გაიგე, რა თქვა ლიბიელმა არაქნემ?

ზევსი: – დიდი წარმოდგენა ჰქონია თავის თავზე, ჩემო აპოლონ!

ათენა: – საწყალი გოგო, ცოტა ხანში დაფიქრდება თავის ნათქვამზე და ბოდიშს მოიხდის.

ჰერა: – რა კეთილი ხარ, ათენა! მე ამ არაქნეს კარგ დღეს არ დავაყრიდი.

ათენა: – მივიღებ მოხუცის სახეს, ჩავაკითხავ დედამიწაზე, გავესაუბრები და შევეცდები, აზრი შევაცვლევინო.

გადიან. შემოდის არაქნე და ქსოვს.

შემოდის ათენა, მას მოსასხამი აქვს მოხვეული, მოხუცი ქალის სახის მისაღებად.

ათენა: – რა კარგად ქსოვ, გოგონი!

არაძნე: – მე ყველაზე მაგარი ვარ მთელ ქვეყანაზე და ყველას დავუმტკიცებ, რომ ათენასაც კი ვაჯობებ.

ათენა: – შეურაცხყოფას ნუ მიაყენებ ღმერთს, რომელიც გმფარველობს!

არაძნე: – რატომ შეურაცხყოფა? მე მას შეჯიბრში გამოვიწვევ.

ათენა: – ნუ სცოდავ, ნუ განარისხებ ქალღმერთს!

არაძნე: – მე მას შეჯიბრში გამოვიწვევ და დავამარცხებ.

ათენა გადაიძრობს მოსასხამს.

ათენა: – მაშ კარგი, ვერ გადაგარწმუნე! მე ათენა ვარ და რადგან გინდა შეჯიბრი, შევეჯიბროთ! ჩვენი მსაჯულები ღმერთები იქნებიან.

იწყება შეჯიბრი, ორივე ქსოვს. შემოდიან ზევსი, ჰერა და აპოლონი.

მეტოქეებმა დაასრულეს ქსოვა და გამოფინეს ნამუშევრები. ღმერთები ათვალიერებენ.

ზევსი: – არაჩვეულებრივია, ძალიან ლამაზია!

ჰერა: – მსგავსი სილამაზის არაფერი მინახავს.

აპოლონი: – ორივე ნამუშევარი ხელოვნების ნიმუშია.

ზევსი: – თუმცა ათენას ნამუშევარი სიბრძნითაც არის აღსავსე, მან ღმერთების დიდება გამოსახა. გამარჯვებული ათენაა!

არაძნე: – არა, არა!

არაქნე გარბის. ღმერთებიც გადიან.

შემოდის ათენა.

ათენა: – პატარა ქალბატონო, რადგან თოკზე ჩამოკიდება გინდოდა, დაე, მუდამ ძაფზე ჩამოკიდებული იყავი და მუდამ ქსოვე!

ათენა გადის.

მე-3 გოგონა: – და არაქნე ობობად გადააქცია.

1-ლი ბიჭი: – რას ამბობ! ყველა ობობა არაქნეს შთამომავალია? არა, არა, მე ყველაზე მაგარი კაცი- ობობა ვარ, ჩემზე ძლიერი არავინაა, მე რომ ვარ...

შემოდის მე-2 ბიჭი.

მე-2 ბიჭი: – შენ, მე მგონი, ნარცისი ხარ, ისე მოგწონს შენი თავი.

1-ლი ბიჭი: – ხან არაქნეო, ხან ნარცისიო, ყვავილობის რა შემატყვე?

გოგონები იცინიან.

1-ლი გოგონა: – შენ არც ეს იცი?

მე-2 ბიჭი: – თქვენ სამაგიეროდ, ნარუტო და იჩიგო არ იცით, ესენი ანიმეს პერსონაჟები

არიან. იცით, რა ძლიერები არიან? დავუძახებ დათის და გიგის, გამოეწყონ მათ ფორმებში. ნახავთ, როგორები არიან უძლიერესი გმირები. და - თი! გი - გი!

შემოდიან დათი და გიგი ნარუტოსა და იჩიგოს (ან რომელიმე პოპულარული მულტიპლიკაციური გმირების) ფორმაში და იქნევენ ხელებსა და ფეხებს.

დათი და გიგი: – ჩვენ ყველაზე ძლიერები ვართ, ყველაზე!

მე-2 გოგონა: – აი, კიდევ ნარცისები!

მე-2 გიგი: – ჯანდაბას, ძალიან დამაინტერესა ამ თქვენმა ყვავილმა! რომ შეხედავ ნარცისს, ლამაზი და ნაზი ყვავილია და ამ უძლეველ გმირებს რატომ გვეძახით?

მე-3 გოგონა: – ნარცისი ნიმფასა და მდინარის ღმერთის შვილი იყო. ის თავისი ლამაზი გარეგნობით გამოირჩეოდა.

ტყის სცენა. გამოდის ხუთი ნიმფა. დაფარფატებენ და ცეკვავენ.

1-ლი ნიმფა: – რა კარგი ამინდია!

მე-2 ნიმფა: – მზეც როგორ გვათბობს და ათინათებს აციმციმებს!

მე-3 ნიმფა: – ჰელიოს, დიდო ჰელიოს, დიდი მადლობა!

გამოდის ჰელიოსი.

ჰელიოსი: – ნიმფებო, ფარფატა ნიმფებო, რა ლამაზები ხართ! მოდით, ჩემს სხივზე ჩამოჯექით და გასეირნებთ.

სიმღერა.

მე-4 ნიმფა: – რა კეთილია ჰელიოსი!

მე-5 ნიმფა: – ცდილობს, ყველას ბედნიერება მიანიჭოს.

შემოდის ექო.

ექო: – გოგონებო, გოგონებო, მოდით, ახალ ამბავს გიამბობთ.

ნიმფები მირბიან ექოსთან.

ექო: – ტყის შრიალს ვუსმენდი, გავიგე, ქალღმერთები ყოფილან ტყეში, მოვძებნე დიდებული ქალბატონები და იმდენი ახალი ამბავი შევიტყვე!

1-ლი ნიმფა: – ექო, რამდენი ლაპარაკი გიყვარს. ასე არ შეიძლება, გაანაწყენებ ქალღმერთებს და დაგსჯიან.

ექო: – კარგი რა, რატომ უნდა დამსაჯონ, ვის რას ვუშლი ჩემი ლაპარაკით?

შემოდის ჰერა.

ჰერა: – ექო, შენ კიდევ ლაყბობ, შეეშვი ჭორაობას და გაუთავებელ ლაპარაკს!

ექო: – კარგით, რა!

ჰერა: – რაო? (**ხელს გაიშვერს ექოსკენ**) დაე, სამუდამოდ დადუმდი დღეიდან და მხოლოდ სხვისი ნათქვამის გამეორება შეგეძლოს.

ექოს რაღაცის თქმა უნდოდა, მაგრამ ხმა ვერ ამოილო და მხოლოდ გაიმეორა.

იქმ: – შეგეძლოს!

მე-2 პიტი: – რა საშინელებაა! ე.ი. მე რომ ვყვირი და ჩემი სიტყვები უკან მიბრუნდება, ეს ის ექოა?

1-ლი გოგონა: – ის ექოა, ის ექოა!

მე-2 პიტი: – ნარცისი სადღაა?

შემოდის ნარცისი.

1-ლი ნიმუში: – რა ლამაზი ყმაწვილია!

მე-2 ნიმუში: – საწყალ ექოს როგორ უყვარს. შეხედე, სულ კუდში დასდევს, მაგრამ ვერაფერს აგებინებს.

ნარცისი: – დამანებე თავი, ნუ დამდევ, არ მიყვარხარ.

იქმ: – მიყვარხარ!

გადის ყველა. სცენის ერთ კუთხეში მხოლოდ ბავშვები სხედან. შემოდიან აფროდიტე, ეროსი და ჰეფესტო.

ჰეფესტო: – აფროდიტე, მე ჩემი სამჭედლოდან დიდი ხანია არ გამოვსულვარ. მომიყევი, ჩემო მშვენიერო, რა ხდება ქვეყანაზე?

აფროდიტე: – ეჭ, ჩემო ჰეფესტო, ძალიან გულნატყენი ვარ. ჩვენი ლამაზი, ლაქლაქა ნიმფა ექო სიყვარულიგან სულ დაილია!

ეროსი: – დედა, ნარცისი ძალიან გულქვაა. მე მისთვის სიძულვილის ისრები არ მისვრია, სიყვარულისას კი, უცნაურად ისხლეტს.

აფროდიტე: – მისი სიყვარულით ჩვენი ექო გაქრა და მისგან მხოლოდ ხმა დარჩა.

ჰეფესტო: – რას ამბობ, საწყალი ექო!

აფროდიტე: – არა, ამას ასე არ დავტოვებ.

აფროდიტე დადგება შუაში.

აფროდიტე: – დაე, ნარცისის ისეთი ვინმე შეუყვარდეს, ვინც არასოდეს უპასუხებს სიყვარულით. დაე, ისევე დაიტანჯოს, როგორც ექო.

გადიან. შემოდის ნარცისი.

ნარცისი: – გამიწყალეს გული ამ ნიმფებმა. წავალ, მდინარის პირას ჩამოვჯდები.

მიღის და ჩამოჯდება.

ნარცისი: – ეს რა სილამაზეა? ეს ვინ მიცქერს მდინარიდან? როგორი ლამაზი სახე აქვს, გულიც რა ჩქარა მიძგერს?!

მე-2 პიტი: – ვინ დაინახა, ვინ?

მე-3 გოგონა: – ნარცისმა წყალში საკუთარი ანარეკლი დაინახა. მანამდე მას საკუთარი

თავი არასდროს ენახა.

1-ლი გოგონა: – ნარცისის საკუთარი თავი შეუყვარდა. იგი ყოველდღე მიდიოდა მდინარესთან, ესაუბრებოდა თავის ანარეკლს, ის კი ხმას არ სცემდა.

მე-2 გოგონა: – ნარცისიც ექოსავით დაილია სიყვარულით. იმ ადგილას კი ულამაზესი ყვავილი ამოვიდა, რომელსაც მისი სახელი უწოდეს.

მე-2 პირი: – მივხვდი, თავის თავზე შეყვარებულ ადამიანს ნარცისს უწოდებენ. გოგონებო, რა კარგი ამბები მიამბეთ. ეს ყველაფერი წაიკითხეთ?

გოგონები: – წავიკითხეთ.

1-ლი გოგონა: – იცი, რა, ჩვენ წიგნებს გათხოვებთ, შენ კი შენი ანიმეები (**ან საყვარელი მულტფილმები**) გვაჩვენე.

მე-2 გოგონა: – მე მგონი, არ შეგვეშინდება.

მე-2 პირი: – არა, არ შეგეშინდებათ, მაგრამ ჯერ საინტერესო ამბები წავიკითხოთ, რომ ხვალ ჩემს კლასელებს მოვუყვე.

საფინალო სიმღერა.

ოპერაცია „ციცინათელა“

მონაწილეები:

1. პრუელა;
2. დიზაინერი პიჭი;
3. დიზაინერი გოგონა;
4. 1-ლი ყაჩაღი;
5. მე-2 ყაჩაღი;
6. სალამურა;
7. ბაია;
8. ქონდარუხი;
9. მილი - მოადი;
10. ალი - ჰოპი;
11. ფრინტი;
12. ალადინი;
13. ჯინი;
14. შასმინი;
15. ტომ სოიერი;
16. ჰეპლინი ფინი;
17. მევი;
18. დედოფალი;
19. 1-ლი დიდებული;
20. მე-2 დიდებული;
21. 1-ლი სეფექალი;
22. მე-2 სეფექალი;
23. 1-ლი აგენტი;
24. მე-2 აგენტი;
25. მე-3 აგენტი.

სცენაზე გამოდის კრუელა. გაივლის, გამოივლის, თმას შეისწორებს, რაღაცაზე ფიქრობს.

კრუელა: – საახალწლო მეჯლისამდე ერთი კვირა დარჩა. კი, მაგრამ ცოტა ადრე ვერ გამაფრთხილეს? მე იქ ყველაზე მომხიბვლელი უნდა ვიყო (გაივლის, გამოივლის). უკვე ვიცი, რაც უნდა ვქნა! ჩემს დიზაინერებს დავურეკავ.

შემოდის ორი დიზაინერი: ბიჭი და გოგონა.

დიზაინერი პიტი: – ქალბატონო კრუელა, როგორც ყოველთვის, ძალიან მომხიბვლელი ხართ.

დიზაინერი გოგო: – საახალწლო მეჯლისისთვის როგორი კაბა გსურთ?

კრუელა: – ბრჭყვიალა, ოღონდ არანაირი ბრილიანტები და ალმასები. ამჯერად ჩემი სამეჯლისო კაბა ციცინათელებით უნდა იყოს მორთული. დაითვალეთ, რამდენი დასჭირდება.

დიზაინერი პიტი: – ჩემო ძვირფასო, ციცინათელები სიბნელეში ლამაზი სანახავია, აი შუქზე კი...

დიზაინერი გოგო: – ჭიებით დახუნძლული კაბა გეცმევათ.

კრუელა: – დღის შუქზე არც ვაპირებ ყოფნას, მხოლოდ სიბნელეში და რასაც გეუბნებით, ის გააკეთეთ.

დიზაინერი პიტი: – კარგი, კაბისთვის 100 ციცინათელა დაგვჭირდება.

კრუელა შემოცხებს ტაშს. შემოდის ორი ყაჩალი.

1-ლი ყაჩალი: – აქ ვართ, გისმენთ, ჩემო ქალბატონო.

მე-2 ყაჩალი: – თქვენ განკარგულებაში ვართ. მზად ვართ, შევასრულოთ თქვენი ყველა ბრძანება.

კრუელა: – ეჱ, ნეტავ დავალებებსაც ისევე კარგად ასრულებდეთ, როგორც ლაპარაკობთ. ოპერაცია „დალმატინელი“ ჩააგდეთ. ახლა კეთილი ინებეთ და ორ დღეში მომიყვანეთ 100 ციცინათელა.

1-ლი ყაჩალი: – არის, უფროსო!

მე-2 ყაჩალი: – ოპერაცია „ციცინათელა“ დაიწყო!

ყველანი გადიან. შემოდიან მეფე, დედოფალი, ორი დიდებული და ორი სეფექალი.

მეფე: – ვხედავ, საახალწლო მეჯლისისთვის მზადება დაუღალავად მიმდინარეობს.

დედოფალი: – მე მოსაწვევები ყველგან დავაგზავნე!

1-ლი სეფექალი: – გავიგე, ქალბატონი კრუელაც დაგიპატიუებიათ?!

დედოფალი: – აპარა მექნა? მაგის გადაკიდებას დაუსიამოვნებებს ერთი საღამო კრუელას ატანა არ სჯობს?

მე-2 სეფექალი: – მაგაში გეთანხმებით, მაგრამ სიურპრიზებისთვის მზად უნდა ვიყოთ.

1-ლი დიდებული: – სწორედ ამიტომ მეჯლისზე კრუელას აგენტები უნდა მივუჩინოთ.

მე-2 დიდებული: – მე ცხოველთა დაცვის ასოციაციის მეშინია, საახალწლოდ მიტინგი არ მოგვიწყონ.

მევე: – ჰო, ამაზე არ მიფიქრია. ბოლოს და ბოლოს მუსიკას ჩავრთავთ ხმამაღლა. ხალხმრავლობა კი ახალ წელს არავის გაუკვირდება.

გადიან. შემოდიან სალამურა და ბაია.

სალამურა: – როგორ ციმციმებენ შენი ციცინათელები! შეხედე თითქოს ცეკვავენ.

ბაია: – ცეკვავენ და იცი, ეს როდის ხდება? როცა შენ გხედავენ, ძალიან უხარიათ.

სალამურა: – იმიტომ რომ მეც ძალიან მიხარია მათი დანახვა, რადგან ვიცი, რომ ახლომახლო შენც იქნები.

ბაია: – ახალ წელს სად შევხვდეთ?

სალამურა: – ქონდარუხმა გადაწყვიტა, შემოგვირიგოს და ამიტომ დაგვპატიჟა მე, შენ და ჩემი მეგობრები.

ბაია: – ძალიან მიხარია. საახალწლოდ არე - მარეს ჩემი ციცინათელებით მოვრთავ, მათი ციმციმი ჩვენს მეგობრებს უცებ მოიყვანს ჩვენამდე.

სიმღერა. გადიან. შემოდიან კრუელას ყაჩალები.

1-ლი ყაჩალი: – რას არ მოიფიქრებს ეს კრუელა, ხან დალმატინელებიო, ხან ციცინათელებიო.

მე-2 ყაჩალი: – კიდევ კარგი, გველისა და ნიანგის ტყავი აღარ არის მოდაში, თანაც ბუნების დამცველებს კრუელა სპეციონტროლზე ჰყავთ აყვანილი.

1-ლი ყაჩალი: – არ თქვა, არ თქვა. სად ვიპოვოთ ეს ციცინათელები?

მე-2 ყაჩალი: – სიბნელეში ვიმოგზაუროთ და სადმე წავაწყდებით. ისე, ამ ზამთარს ციცინათელები სად უნდა იყოს?

1-ლი ყაჩალი: – ნახე, ნახე, იქით მთაზე რაღაც ციმციმებს. წამოდი, მივყვეთ კვალს.

გადიან. შემოდიან ბაია და სალამურა.

ბაია: – ნეტავ, სად არიან ამდენ ხანს ჩემი ციცინათელები?

სალამურა: – დღეს რაღაც ცოტანი არიან, აღარც ცეკვავენ.

ბაია: – რაო, ჩემო საყვარლებო, რა ხდება? (ყურზე აქვს ხელი მიდებული და უსმენს). რაო? ვინ ორი კაციო? უცხოელები? საიდან? როგორ?

სალამურა: – ბაია, რა ხდება?

ბაია: – ვიღაც ორი კაცი ყოფილა, უცხოელები. 100 ციცინათელა კოლოფში ჩაუსვამთ და წაუყვანიათ.

სალამურა: – რას ამბობ, სასწრაფოდ დავეწევი, შენ კი აქ დარჩი.

ბაია გადის. სალამურასთან შემოდიან მეგობრები.

სალამურა: – დიდი მადლობა, ჩემო მეგობრებო, დახმარების ხელი რომ გამომიწოდეთ. ჩვენ ერთად დავიბრუნებთ ციცინათელებს და ახალ წელსაც მხიარულად შევხვდებით.

მიზი – მოადე: – აბარისთვის ვართ მეგობრები? აი, ალე ჰოპმაც მოინდომა შენი დახმარება და იცოდე, აუცილებლად დავუბრუნებთ ბაიას ციცინათელებს. წავედით!

სალამურა, ალე - ჰოპი და მიზი - მოადე მოძრაობენ სცენაზე. შემორბის ქონდარუხი.

ერნდარუხი: – დამელოდეთ, დამელოდეთ! მეც ხომ თქვენი მეგობარი ვარ?! მინდა, რომ დაგეხმაროთ!

ალე - ჰოპი: – ქონდარუხ! დიდი მადლობა, მაგრამ შენ სირბილი გაგიჭირდება და დარჩი ბაიასთან. გაართე, მოწყენილი რომ არ იყოს მარტო.

ერნდარუხი: – შორი გზაა? მიზი — მოადე, შენ ღონიერი ხარ და თუ დავილალე, შენ ზურგზე ვერ შემომისვამ? კიდევ იცი, რა მაინტერესებს? გზაში საჭმელი გვექნება?

ალე - ჰოპი, სალამურა, მიზი - მოადე ერთად: – ბაიასთან დარჩი, ასე უფრო დაგვეხმარები!

ერნდარუხი: – კარგი, სხვა რა გზაა?!

შემოდის ფრინტა, უკეთია დიდი ცხვირი.

ფრინტა: – აქ რა ამბებია? ამ მამაც ყმაწვილებს საით გაუწევიათ? ან ეს ჩაპუტკუნებული ბიჭი საით მიემართება?

მიზი – მოადე: – ფრინტა, ბევრ კითხვებს სვამ, წაყევი ქონდარუხს, ყველაფერს აგიხსნის.

ფრინტა: – ეს რისი ამხსნელია? მე მაინტერესებდა, თქვენ რას მეტყოდით, თორემ მომხდარი ამბები თქვენზე უკეთ ვიცი.

ალე - ჰოპი: – აბა, ფრინტა, მოგვიყევი ამბები?!

ფრინტა: – თუ არ წამიყვანთ, არ გეტყვით. ხომ იცით, ჩემს ცხვირს ყველაფრის გარკვევა შეუძლია.

მიზი - მოადე: – ოჳ, ეს ქალები. წამოდი, ოღონდ შენი ხმა არ გავიგო გზაში.

გადიან. შემოდიან ალადინი, ჯინი და ჟასმინი.

ალადინი: – ჯინ, ფეხით, რომ დაგვატარებ ამდენს, ახალ წლამდე სასახლეში მისვლას ვერ მოვასწრებთ.

ჟასმინი: – ეს ჯინის ბრალი არ არის, მეშინია ფრენის. შორი გზა მოვიაროთ და შინ მშვიდობით მივიდეთ.

ჯინი: – რომ შემომხედავ, დიდი კი ვარ, მაგრამ ისე, ჩემო ალადინ, პატარა კაცი ვარ და თქვენს ბრძანებებს ვემორჩილები.

ალადინი: – ეს რა ხმაა? მთელი რაზმი ჩვენკენ მოემართება.

ჯინი: – დედა, რამხელა ცხვირი აქვს?

შასმინი: – ვიის? ვინ მოდის? უი, მართლა.

შემოდიან სალამურა, ალე - ჰოპი, მიდი - მოადე და ფრინტა.

სალამურა: – გამარჯობა!

ალედინი: – ვინ ხართ? ან საით მიემართებით?

სალამურა: – მე სალამურა ვარ, ჩემს მეგობრებთან ერთად მივემართები ორი ყაჩალის მოსაძებნად.

ფრინტა: – ყაჩალებმა ბაიას ციცინათელები მოჰქარეს, ჩვენუნდა დავუბრუნოთ. მე ფრინტა ვარ, ეს მიდი – მოადეა, ძალიან ღონიერია, ეს ალე-ჰოპია, დახტის კარგად და კიდევ...

ჰინი: – შენ ენაც გრძელი გქონია.

ფრინტა: – დაიწყო ახლა...

შასმინი: – თუ ასეა საქმე, ჯანდაბას ჩემი შიშები. ჯინს ვთხოვ, ჯადოსნური ხალიჩა გააჩინოს და ჩვენც გამოგყვებით. ასე უფრო ჩქარა ვიპოვნით ყაჩალებს.

სალამურა: – დიდი მადლობა, რა კეთილი ხართ.

ჯინი იქნევს ჯოხს, ხალიჩა ჩნდება და ყველანი შედგებიან ხალიჩაზე. მიფრინავენ.

ალე - ჰოპი: – რა სიმაღლეზე ვართ! ნეტავ, აქედან ჩახტომას შევძლებ?

მიდი - მოადე: – ჩახტომა თუ გინდა, მხოლოდ უკანა გზაზე შეგიძლია, ჯერ გვჭირდები.

ფრინტა: – ნახეთ, ნახეთ, მდინარეში ნავი და ორი კაცია!

ჰინი: – ჩავფრინდით!

შემოდიან ტომ სოიერი და ჰეკლბერი ფინი.

ტომი: – მე მგონი, მზის დაკვრა მივიღე.

ჰეკლბერი: – ქუდი ტყუილად გახურავს? რა დაგემართა?

ტომი: – ჰეკ, მფრინავი ხალიჩა მეჩვენება უცნაური ადამიანებით.

ჰეკლბერი: – ტომ, მეც, ვაი!

სალამურას რაზმი მიუახლოვდა.

სალამურა: – დაგვიბრუნეთ ციცინათელები.

ტომი: – რაა? საიდან მოგიტანოთ ამ ზამთარს ციცინათელები?! გადაირიეთ?

ჰეკლბერი: – ჭიაყელები, ლურსმნები, კენჭები გვაქვს და მოგცემთ.

ტომი: – ისიც იმ შემთხვევაში, ჩვენც თუ გაგვასეირნებთ თქვენი ხალიჩით.

მიდი - მოადე: – ახლა თუ მოგადე, მერე ნახავ! თქვენ ვინ ხართ?

ტომი: – მე ტომ სოიერი ვარ, ეს ჰეკლბერი ფინია, თავგადასავლებს ვეძებთ.

ჰიპლაზერი: – ჩვენ რითი დაგეხმაროთ?!

ჯინი: – კარგი ბიჭები ჩანან.

ალაზინი: – ორ ყაჩალს ვეძებთ, რომლებმაც ბაიას ციცინათელები მოპარეს.

ტომი და ჰიპლაზერი: – ჩვენც წამოვალთ.

ტომი და ჰიპლაზერი ადიან ხალიჩაზე. გადიან. შემოდის ორი ყაჩალი.

1-ლი ყაჩალი: – მოდი, ცოტა დავისვენოთ, დავიღალე ამდენი სიარულით. თოვლი ჯერ არ არის, მიწაც არ არის სველი, წამოვწვეთ.

მე-2 ყაჩალი: – მეც დავიღალე, ციცინათელებიანი ყუთი შუაში ჩავიდოთ და წავიძინოთ.

იძინებენ. შემოდიან სალამურა და მისი მეგობრები.

ჯინი: – ესენი არიან, ზუსტად ვიცი. ამ ყუთში კი ციცინათელებია.

ალე - ჰოპი: – მივახტები ახლა და ნახეთ, რას ვუზამ.

მიდი - მოადე: – მაგრა დავბეთქავ.

ტომი: – არა, არა, არანაირი ცემა. იცით, რა ვქნათ?

ჰიპლაზერი: – შენც იმას ფიქრობ, რასაც მე? კოლოფში 50 ჭია მყავს, შენ?

ტომი: – მეც. ჰოდა, შევუცვალოთ ციცინათელები ჭიებით, დღის შუქზე ძალიან მიხვდებიან!

შასმინი: – ჭკვიანურია, ჩხუბის გარეშე მოვაგვარებთ ამ საქმეს.

სალამურა: – მეც ასე ვფიქრობ.

მიდიან და ცვლიან.

ჯინი: – წამოდით, მეგობრებო. ისევ მფრინავი ხალიჩით დაგაბრუნებთ სახლებში, თორემ ახალი წლის გზაში შეხვედრა მოგიწევთ.

ფრინტა: – ჯინო, საახალწლოდ ერთი სურვილი შეგიძლია შემისრულო?

ჯინი: – ვიცი, რაც უნდა მთხოვო. ცხვირის დაპატარავება ჩემი საახალწლო საჩუქარი იქნება.

ჯინი მოხსნის ფრინტას მიწეპებულ ცხვირს. ფრინტა აკოცებს. გადიან. ილვიძებენ ყაჩალები.

1-ლი ყაჩალი: – ჩქარა წავიდეთ, კრუელა მოგვკლავს, თუ დაგვაგვიანდა.

მე-2 ყაჩალი: – გავიქცეთ.

შემოდის კრუელა.

1-ლი ყაჩალი: – აი, ქალბატონო, მოგიტანეთ ციცინათელები.

მე-2 ყაჩალი: – საშინელი შესახედავია.

კრუელა: – ეს უკვე თქვენი საქმე არ არის. ჩემი კაბა, ციმციმა ციცინათელებით, ახალი წლის ღამეს არაჩვეულებრივი სანახავი იქნება.

ახალი წლის მეჯლისი. მეფე - დედოფალი, ორი დიდებული, ორი სეფექალი.

მეცე: – ქალბატონებო და ბატონებო, მიხარია თქვენი ხილვა ჩვენს საახალწლო მეჯლისზე.

დედოფალი: – დღეს ჩვენთან სტუმრად არიან ჩვენი მეგობრები შორეული ქვეყნებიდან.

მეცე: – გპირდებით, დღევანდელი ღამე სიურპრიზების გარეშე არ ჩაივლის.

1-ლი სეფექალი: – რა სიურპრიზებზე საუბრობს მეფე?

მე-2 სეფექალი: – ან ვინ სტუმრები არიან შორეული ქვეყნიდან?

1-ლი დიდებული: – ჩვენმა საიდუმლო აგენტებმა როგორც მოგვახსენეს, კრუელასთვის ჩვენს სტუმრებს სიურპრიზი მოუწყვიათ.

მე-2 დიდებული: – აი, ჩვენი საიდუმლო აგენტებიც.

შემოდიან აგენტები.

1-ლი აგენტი: – კრუელა მოვიდა. მალე შემოვა.

მე-2 აგენტი: – ჩვენ მის გვერდით ვიქნებით და სიტუაციას გავაკონტროლებთ.

მე-3 აგენტი: – მოემზადეთ, არის, შემოვიდა.

შემოდის კრუელა. მოსასხამი აქვს მოხურული.

პრუელა: – რამდენი ხალხი შეკრებილა. ახლა შუქს ჩააქრობენ, მეც მოვიხსნი ჩემს მოსასხამს და ყველას მოვნუსხავ.

1-ლი აგენტი: – მოემზადეთ, კრუელა მოსასხამის მოხსნას აპირებს.

მე-2 აგენტი: – მერეა საშიში, უცებ უნდა გავიყვანოთ, ვერაფერს რომ ვერ მიხვდეს.

მე-3 აგენტი: – გვერდით ვუდგავარ, სიტუაციას ვაკონტროლებ.

კრუელა იხსნის მოსასხამს.

1-ლი სეფექალი: – მიშველეთ, ჭიები, მატლები!

მე-2 სეფექალი: – რა საშინელებაა?!

პრუელა: – ეს რა არის, რატომ არ ციმციმებენ? შუქი, შუქი, რა საშინელებაა, მიშველეთ, მიშველეთ!

აგენტები მიღიან და გაჰყავთ. შემოდიან სალამურა და მისი მეგობრები.

ტომი: – ხომ ვამბობდი, სახალისო იქნება-მეთქი.

ჰეპლირი: – თავგადასავლებიც ასეთი უნდა.

ალადინი: – თანაც საახალწლოდ.

მეცე: – დიდ მადლობას მოგახსენებთ კიდევ ერთხელ მობრძანებისთვის (**პაუზა**) და აი, დადგა ახალი წელიც, გილოცავთ, მეგობრები!

დედოფალი: – ჯანმრთელობა და ბედნიერება არ მოგკლებოდეთ, მუდამ მხიარულები მენახეთ!

საახალწლო სიმღერა.

სამშობლოს საღარაჯობები

(რ. ინანიშვილის „მეფე ერეკლე და ანანურელი ულამაზოები“-სა და
ი. გოგებაშვილის „მეფე ერეკლე და ინგილო ქალის „მიხედვით“)

მონაწილეები:

1. 1-ლი მოხუცი;
2. მე-2 მოხუცი;
3. გამვლელი პიჭი;
4. გამვლელი გოგონა;
5. 1-ლი პავშვი;
6. მე-2 პავშვი;
7. ერეკლე გაფე;
8. 1-ლი ჯარისკაცი;
9. მე-2 ჯარისკაცი;
10. მე-3 ჯარისკაცი;
11. მე-4 ჯარისკაცი;
12. ინგილო ქალი;
13. ინგილო ქალის 1-ლი მეგობარი;
14. ინგილო ქალის მე-2 მეგობარი;
15. სიძე;
16. სტუმრები;
17. თამადა;
18. მეფის მსახური;
19. 1-ლი გუშაგი;
20. მე-2 გუშაგი;
21. მეტისოვნები;
22. ციხისთავი;
23. მზვერავის პიჭი;
24. 1-ლი ანანურელი ულამაზო;
25. მე-2 ანანურელი ულამაზო.

სცენაზე, ანანურის ტაძრის ფონზე, დგას ორი მოხუცი კომბლებით. სცენაზე დგას ხე.

1-ლი მოხუცი: – გაიხედე, გაიხედე, გზაზე არავინ მოსჩანს?

მე-2 მოხუცი: – არავინ, არავინ ჩანს.

1-ლი მოხუცი: – დღესაც არავინ მოვა?

მე-2 მოხუცი: – წერტილები, წერტილები მოსჩანს შორიდან.

1-ლი მოხუცი: – მოდიან, ნამდვილად ჩვენთან მოდიან.

შემოდიან გამვლელი ბიჭი და გამვლელი გოგონა.

გამვლელი გოგონა: – რა ლამაზი ადგილია, პირველად ვარ ამ მხარეში.

გამვლელი პიში: – ეს ანანურია, ადრე აქ არაგვის საერისთავო იყო. ეს ლვთისმშობლის ეკლესია კი 1689 წელს აიგო.

მიუახლოვდებიან მოხუცებს.

1-ლი მოხუცი: – თქვენა, შვილო, დამძახებლები ხართ?

მე-2 მოხუცი: – ჩვენთან გამოგვზავნეს?

გამვლელი გოგონა: – ბატონო? ჩვენ არავის გამოვუგზავნივართ.

გამვლელი პიში: – გოგონას აქაურობას ვაცნობ.

1-ლი მოხუცი: – ეჲ!

გამვლელი გოგონა და გამვლელი ბიჭი გადიან.

მე-2 მოხუცი: – მოდიან, კიდევ ვიღაცეები მოდიან.

1-ლი მოხუცი: – ეს, ალბათ, ჩვენი კუნტრუშები მორბიან, პაპებს სადილი მოუტანეს.

შემორბიან ბავშვები.

1-ლი პავშვი: – პაპა, დამძახებელი არ მოსულა?

მე-2 პავშვი: – სადილი მოგიტანეთ, მზვერავის ბიჭო!

1-ლი მოხუცი: – მზვერავის ბიჭიპატარას წაიხემსებს და მერე კვლავ სამშობლოს სადარაჯოზე დადგება.

მე-2 მოხუცი: – აბა, ჩვენო კუდრაჭებო, რა მოგვიტანეთ?

დასხდებიან, სადილობენ.

1-ლი პავშვი: – პაპა, მოუყევი თეოს, მეფე ერეკლე როგორ გაიცანი, რა?

1-ლი მოხუცი: – ოო, ეს დიდი ხნის წინათ მოხდა, მას შემდეგ ოთხმოცი წელი გავიდა.

1-ლი პავშვი: – ამხელა ხარ, პაპა?

მე-2 მოხუცი: – დავპერდით მე და პაპაშენი, მაშ როგორ, სულ ახალგაზრდები ხომ არ ვიქნებით?!

1-ლი მოხუცი: – ახალგაზრდებად ჩვენი მეგობრები დარჩენენ. ისინი, ვინც სამშობლოს გადასარჩენად ბრძოლის ველზე დაიღუპნენ.

მე-2 ბავშვი: – კრწანისის ველზე?

მე-2 მოხუცი: – არა მარტო კრწანისის, ბევრი ბრძოლის გადატანა მოუხდა ჩვენს ხალხს სამშობლოს დასაცავად. მეფე ერეკლე კი სწორედ კრწანისის შემდეგ გავიცანი.

მე-2 ბავშვი: – კრწანისზე ბებო მიყვებოდა, ჩემი დიდი პაპაც იქ დაღუპულა, ინგილო ქალის შვილებთან ერთად.

1-ლი ბავშვი: – ინგილო ქალი ვინაა?

1-ლი მოხუცი: – ინგილო ქალი, ინგილო ქალი... გამახსენდა, საინტერესო ამბავია. მოდით ამასაც მოგიყვებით. ერეკლე მეფემ ჭარის ლეკები დაამარცხა და თავისი ჯარით უკან ბრუნდებოდა, გზა საინგილოზე მიდიოდა.

შემოდის მეფე ერეკლე და მისი ჯარისკაცები, ინგილო ქალი ხის უკან დგება.

მეფე და ჯარი ხის ქვეშ გაივლიან. ინგილო გოგო ქლიავს დააყრის მეფეს თავზე.

მეფე: – რა ხდება?

1-ლი პერისკაცი: – დაიჭირეთ, დაიჭირეთ!

ჯარისკაცები მისცვივდებიან ინგილო გოგოს და დაიჭირენ, მიჰყავთ მეფე ერეკლესთან.

მე-2 პერისკაცი: – შე ბრიყვო, ეს რა ჰქენი?

მე-3 პერისკაცი: – მეფე ერეკლეს თავზე ქლიავის გადმოყრა როგორ გაუბედე!

მე-4 პერისკაცი: – ახლავე ბოდიში მოითხოვე მეფის წინაშე, თორემ კარგი დღე არ დაგადგება.

ინგილო ქალი: – რაო? მეფე ერეკლეო? რას ამბობთ? ეგ რომ ჩვენი სახელოვანი მეფე ერეკლე იყოს, განა სპარსულ ქუდს თავზე დაიხურავდა? არა, ეგ ტყუილია. მე ქლიავი თავზე სპარსელს, ჩვენს მოსისხლე მტერს გადმოვაყარე და არა მეფე ერეკლეს, რომელიც ყველა ქართველს ღმერთივით გვიყვარს და თქვენ სულ ტყუილად მემუქრებით.

მეფე ერეკლე: – ყოჩალ, ქალო! სრულიად მართალი ხარ. მე სპარსული ქუდი სწორედ რომ არ უნდა მეხუროს. ქართველი მეფე გარეგნობითაც, ტანისამოსითაც ქართველი უნდა იყოს. კარგი, ჩინებული დარიგება მომეცი შენ მაგ ქლიავის სროლით. ბარაქალა შენს ქართველ ქალობას!

მეფე ჯიბიდან ქისას ამოილებს და ინგილო ქალს გაუწვდის.

ინგილო ქალი: – არა, გმადლობ.

1-ლი პერისკაცი: – განა მეორედ გინდა აწყენინო მეფეს? მეფის წყალობაზე უარის თქმა არ შეიძლება, გამოართვი მეფეს ფული, მიიღე საჩუქრად.

ინგილო ქალი გამოართმევს ქისას, გაიქცევა და დაიძახებს:

ინგილო ქალი: – მეფე ერეკლეს გაუმარჯოს!

მეფე ერეკლე: – ქართველ ქალსაც გაუმარჯოს!

მეფე ერეკლე თავისი ჯარით გადის. შემოდიან ინგილო ქალის მეგობრები.

1-ლი მეგობარი: – აბა, საქორწილო მზადება როგორ მიდის?

ინგილო ქალი: – ყველაფერი მზადაა, ხვალ ქორწილი მაქვს.

მე-2 მეგობარი: – ქორწილში ქლიავების სროლას არ დაიწყებ, იმედია?

ინგილო ქალი: – ეჰ, ეს როდის იყო. მეფეს აღარც ვემახსოვრები, ალბათ.

გადიან. ქორწილის სცენა. ინგილო ქალი, სიძე და სტუმრები.

თამადა: – სმენა იყოს და გაგონება! ამ სასმისით მეფე ერეკლეს გაუმარჯოს, ღმერთმა აცოცხლოს და ადლეგრძელოს გმირი მეფე, გამარჯვება ნუ მოაკლოს ლეკებზე, სპარსელებზე, ოსმალოებზე, სამხრეთსა და ჩრდილოეთზე.

სტუმრები: – ადლეგრძელოს, ადლეგრძელოს!

შემოდის მეფის მსახური.

მეფის მსახური: – რა კარგ დროს მოვედი! მე მეფე ერეკლემ გამომაგზავნა და მიბრძანა, საჩუქარი მომერთმია იმ ინგილო ქალისთვის, ვინც რამდენიმე წლის წინ ერთი მუჭა ქლიავი უთავაზა მის სპარსულ ქუდს და მზითვიც გამომატანა მისთვის.

სიძე: – ღმერთმა გაახაროს მეფე ერეკლე!

ინგილო ქალი: – ამდენიურემი მზითვი მთელ ჩვენს სოფელს გაამზითვებს, დიდი მადლობა გადაეცი მეფეს.

სიძე: – მთელი საინგილო მეფის გვერდით ვდგავართ, ყველანი მისი ჯარისკაცები ვართ, დიდება მეფე ერეკლეს!

სტუმრები: – დიდება!

გადიან. სცენაზე შემოდიან მოხუცები და ბავშვები.

მე-2 მოხუცი: – ინგილო ქალმა საქართველოს სახელოვანი შვილები გაუზარდა, მისი ორი ვაჟი კრნანისის ველზე გმირულად დაიღუპა. მეფის თვალწინ დაეცნენ მისი ნათლულები, რომლებიც სამშობლოს და მეფეს იცავდნენ სპარსელებისგან.

1-ლი ბავშვი: – და თქვენც მაშინ გაიცანით მეფე ერეკლე?

1-ლი მოხუცი: – კრნანისის ომში დამარცხებულმა მეფე ერეკლემ არაგვის ხეობას შეაფარა თავი.

შემოდის მეფე ერეკლე თანმხლებლებთან ერთად. მეფე სცენის ერთ კუხეში დაბრძანდება, სცენაზე განლაგდებიან მეციხოვნე, ციხისთავი, ორი გუშაგი.

ციხისთავი: – მეფე არავინ შეაწუხოს!

შემორბის მზვერავის პიჭი.

მზვერავის პიჭი: – დიდო მეფეო, დიდო მეფეო!

1-ლი გუშაგი: – აქ ვინ შემოგიშვა? წადი აქედან!

მე-2 გუშაგი: – გასწი, გასწი, მეფეს ნუ აწუხებ, მაინც არ შეგიშვებთ.

მზვერავის პიჭი: – გამიშვით, მეფე უნდა ვნახო, შემიშვით.

გამოდის მეციხოვნე.

მეციხოვნე: – აქ რა ამბავია? რა ჩოჩქოლი აგიტებიათ?

1-ლი გუშაგი: – დილის აქეთაა, ვერ გავაგდეთ. გაიძახის, მეფე უნდა ვნახოო!

მეციხოვნე: – ერთ ღლაპს ვერ მოერიეთ?

მე-2 გუშაგი: – ვცემეთ, გავაგდეთ, მაინც მოდის და მეფესთან შეხვედრას ითხოვს.

გამოდის ციხისთავი.

ციხისთავი: – მომახსენეთ, რა ხდება?

მეციხოვნე: – თოთხმეტი-თხუთმეტი წლის პიჭია, მეფესთან შეხვედრას ითხოვს.

ციხისთავი: – მომგვარეთ!

მიჰყავთ მზვერავის პიჭი.

ციხისთავი: – ვინ ხარ? რა გინდა?

მზვერავის პიჭი: – აქაური ვარ, მზვერავის პიჭი, მიმიშვით მეფესთან, ქვეყნისთვის საჭირო საქმე მაქვს.

ციხისთავი: – მითხარი, გადავცებ.

მზვერავის პიჭი: – პირადად უნდა მოვახსენო.

ციხისთავი მეფეს გახედავს, მეფე ანიშნებს, მომიყვანეთო.

ციხისთავი: – გაჩერიკეთ!

მზვერავის პიჭის ჩხრეკენ და შეჰყავთ მეფესთან.

მეცე: – დამშვიდდი, ნურაფრის გეშინია, შვილო!

მზვერავის პიჭი: – მე არაფრის არ მეშინია, მეფევ!

მეცე: – აბა, რა გჭირს, რამ შეგანუხა?

მზვერავის პიჭი: – თათრები არ უნდა მოგვრეოდნენ, დიდო მეფევ. თათრები ჩვენი მომრევები არ არიან! მდიდრები გლალატობენ, მეფევ! მდიდარი თავს ბრძოლაში რად დასდებს?! გაჭირებაში მტერსაც მისცემს და თვითონაც დარჩება. მას დასაკარგი ბევრი აქვს. ჩვენ უნდა წაგვიყვანო, ობლები, უქონელები, ულამაზოები. ქვეყნის იმედით ჩვენ ვცხოვრობთ, ჩვენ ჭრილობები ვერ დაგვამახინჯებს. მეფევ, ჩვენ გაგვიძები! ასამდე ობოლს, ქვრივ-ოხრის შვილს, კომბლიანებს მე გამოვიყვან მარტო! გაგვიძები და შენი

თვალით ნახავ, ჩვენი მომრევი არავინაა ქვეყანაზე. რამდენიმე კომბლიანი აქვე მიცდის, ციხის ძირში.

მეცე: – შეგიძლია, ისინიც მოიყვანო?

მზვერავის პირი: – კომბლებიანად?

მეცე: – კომბლებიანად.

მზვერავის პირი: – ახლავე.

პიჭი გადის და შემოჰყავს მეგობრები.

მეცე: – ესენი არიან შენი ულამაზოები?

მზვერავის პირი: – ესენი არიან.

1-ლი ანანურელი ულამაზო: – ამ კომბლებით ვისაც გინდა, იმას გავუმკლავდებით, დიდო მეფეო!

მეცე: – სულ მალე დაგიძახებთ, ბიჭებო. ალა-მაჟმად-ხანს ერთიათად უნდა ვაზლვევინოთ ჩვენი სისხლი. ახლა მდივანი ჩაგნერთ და თქვენ-თქვენს სახლებში წადით. როცა საჭირო იქნება, დაგიძახებთ; როცა დრო დადგება, დაგიძახებთ.

მე-2 ანანურელი ულამაზო: – ოღონდ მდიდრების გვერდით არ დავდგებით!

მეცე: – არა, თქვენი რაზმი ცალკე იდგება!

1-ლი ანანურელი ულამაზო: – ჩვენ - ჩვენი კომბლებით უნდა წამოვიდეთ.

მეცე: – თქვენ - თქვენი კომბლებით, რა თქმა უნდა!

მე-2 ანანურელი ულამაზო: – თან ცალკე რაზმი!

მეცე: – თან ცალკე რაზმი!

შემოდიან მოხუცები და ბავშვები, გვერდიდან უყურებენ მეფეს და ახალგაზრდებს.

1-ლი პავმვი: – და მას შემდეგ დამძახებელს ელით?

1-ლი მოსუცი: – კომბლიანი, ულამაზოების რაზმიდან მხოლოდ ჩვენ ორნი შემოვრჩით, ბევრი ვიბრძოლეთ...

მე-2 მოსუცი: – მაგრამ მაინც ვდგევართ და ველით დამძახებელს, სამშობლოს ჯერ კიდევ ვჭირდებით...

დასასრული.

ჩემი სამშობლო საქართველო!

მონაწილეები:

1. პაცი;
2. ბავშვები;
3. 1-ლი ჯარისკაცი;
4. მე-2 ჯარისკაცი;
5. მე-3 ჯარისკაცი
6. უსახელო გმირი;
7. ფარნავაზი;
8. მირიან მავა;
9. ნანა დედოფალი;
10. ვახტანგ გორგასალი;
11. არჩილი;
12. პატრიკ III;
13. დავით აღმაშენებელი;
14. თამარი;
15. დემეტრე II;
16. გიორგი ბრძოლიშვილი;
17. ელიევან დედოფალი;
18. ილია ჭავჭავაძე.

სცენა წარმოადგენს ეზოს, სადაც ბავშვები თამაშობენ. ორი ბავშვი შორიდან უყურებს მათ. მოთამაშე ბავშვებს მიუახლოვდება ერთი კაცი.

კაცი: – ბავშვებო, გიყურებთ და მიხარია, ისე კარგად თამაშობთ, მაგრამ იმ ორმა რა დაგიშავათ, რატომ არ ათამაშებთ? (ანიშნებს შორიახლოს მდგომებზე).

პავშვები: – ჩვენ მათ ჯერ არ ვიცნობთ.

კაცი: – მერე გავიცნოთ (**ხელს უქნევს ბავშვებს**). მოდით აქ, პატარებო.

ორი ბავშვი უახლოვდება დანარჩენებს.

კაცი: – თქვენ აქ ცხოვრობთ?

ორი პავშვი: – არა.

კაცი: – სტუმრად ხართ?

ორი პავშვი: – არა, არა.

ერთ - ერთი პავშვი: – აქ არ ცხოვრობთ, სტუმრად არ ხართ, აბა ჯადოქრები ხართ?

ორი პავშვი: – ჩვენ დევნილები ვართ.

ჩამოვარდება სიჩუმე.

პავშვები: – თქვენ სახლები წაგართვეს?

ორი პავშვი: – ჰო, ომი იყო, სროლა, იწვოდა ყველაფერი. ჩვენ გვეშინოდა და დედამ წამოგვიყვანა. ყველაფერი დავკარგეთ.

პავშვები: – მერე ხომ დაიბრუნებთ?

კაცი: – დაიბრუნებთ კი არა, დავიბრუნებთ ერთად.

ისმის ჭექა-ქუხილის ხმა, სცენაზე შემოდიან ისტორიული გმირები: ფარნავაზი, მირიან მეფე და ნანა დედოფალი, ვახტანგ გორგასალი და მისი ძა, ბაგრატ მესამე - გაერთიანებული საქართველოს პირველი მეფე, დავით აღმაშენებელი, თამარ მეფე, უსახელოგმირები, გიორგი ბრწყინვალე, დემეტრე თავდადებული, ქეთევან დედოფალი, გიორგი სააკაძე, პატარა კახი, მაია წყნეთელი, ილია ჭავჭავაძე, აფხაზეთისა და სამაჩაბლოს გმირები, ჯარისკაცები.

პარისკაცები: – თქვენი საუბარი გავიგეთ და თქვენს დასახმარებლად მოვედით.

მე-2 პარისკაცი: – ამ ხნის მანძილზე საქართველოს მტერი არ მოჰკლებია, ხან ერთ ნაწილს აგლეჯდნენ, ხან მეორეს.

მე-3 პარისკაცი: – სულ ბრძოლაში იყო მთელი ქვეყანა, მაგრამ სამშობლო ვერ წაგვართვეს.

1-ლი პარისკაცი: – იქნებ იმიტომ გადარჩა საქართველო, რომ მის ისტორიას ყველა სწავლობდა და აძლიერებდა.

მე-2 პარისკაცი: – ჩვენ გადავწყვიტეთ, თქვენც მოგიყვეთ ისტორია საქართველოსი, იმიტომ რომ თქვენ, პატარებმა უნდა გააგრძელოთ ჩვენი გზა, მაშინ მტერი ვერაფერს დაგვაკლებს.

უსახელო გმირი: – ქართლის პირველი მეფე ფარნავაზი.

ფარნავაზი: – მე გახლავართ მეფე ფარნავაზი. სანამ გავმეტდებოდი ბევრი ბრძოლა დამჭირდა. სამი წლის ვიყავი, როდესაც მომიკლეს მამა და დედამ მთებში გაგვხიზნა. წლები გადიოდა, სულ სამშობლოზე ვდარდობი. მერე ღმერთმა ხელი შემიწყო, განძი მაპოვნინა, რითაც იარაღი შევიძინეთ მე და ქუჯი ერისთავმა. შემდეგ ერთიანი ძალებით მე და ქუჯიმ მტერი დავამარცხეთ და ქართლის სამეფო გავაერთიანეთ. შემდეგ ქართული ანბანიც შევქმენი და ქართული ენა განვავრცე.

უსახელო გმირი: – საქართველოში ქრისტიანობა სახელმწიფო რელიგიად გამოცხადდა.

მირიან მეფე და ნანა დედოფალი.

მირიანი: – ჩემი მეფობის დროს ქვეყანა გაქრისტიანდა.

ნანა: – ადრე ჩვენ თაყვანს ვცემდით კერპებს: არმაზს, გაცსა და გაის. ამ დროს გამოჩნდა ნინო, რომელიც ქრისტეს სახელით მრავალ სასწაულს ახდენდა. მან მეც მიხსნა მძიმე სენისაგან. მაშინ ქრისტიანობა ვაღიარე და მოვინათლე.

მირიანი: – მე არ მჯეროდა ქრისტესი, სანამ საკუთარი თვალით არ ვიხილე სასწაული. ერთხელ სანადიროდ ვიყავი წასული და უეცრად ჩამობნელდა. უღრან ტყეში მარტო დავრჩი, საშველად ვუხმე ყველა კერპს, მაგრამ არაფერი გამოვიდა. მერე შველა ნინოს ღმერთს, ქრისტეს ვთხოვე და უცებ ყველაფერი განათდა. ამ სასწაულის შემდეგ მოვინათლე და ხალხიც მოინათლა მტკვარში; ავაშენე პირველი ქრისტიანული ეკლესია, სვეტიცხოველი.

უსახელო გმირი: – მე მგონი, ამ გმირს წარდგენა არ სჭირდება.

ვახტანგ გორგაძე: – მიცანით, ალბათ, მე დავაარსე დედაქალაქი.

პავშვიშვილი: – ვახტანგ გორგასალი!

ვახტანგ გორგაძე: – თქვენსელა ვიყავი, როცა დავობლდი. თხუთმეტი წლის ავედი ტახტზე, ბევრი ვიბრძოლე, მაგრამ ბრძოლასთან ერთად ქვეყანასაც უნდა შენება. მე განვაახლე ციხე-ქალაქი უჯარმა, ავაშენე ქალაქი ჭერემი და, რაც მთავარია, დავაარსე თბილისი.

უსახელო გმირი: – ხშირად უკვირთ, როგორ გადაურჩა ეს პატარა ქვეყანა ამდენ მტერს.

უსახელო გმირი: – ქვეყნის გადარჩენა არ არის ძნელი, როცა შენი სამშობლო თავს გირჩევნია, როცა შეგიძლია მისი გულისთვის საკუთარი სიცოცხლე არ დაინანო.

უსახელო გმირი: – გმირები კი საქართველოს არასდროს არ აკლდა.

არჩილი: – ბევრი ვიბრძოლე მურვან ყრუს შემოსევისას, მომიკლეს მამა, ძმა. მაინც ვიბრძოდი, დავიბრუნე კახეთი, მთიანეთი, ეგრისი, აფხაზეთი.

უსახელო გმირი: – მაგრამ კვლავ გამოჩნდნენ არაბები და რწმენის შეცვლა სთხოვეს.

არჩილი: – მე რჯული არ შემიცვლია!

უსახელო გმირი: – არჩილ მეფეს თავი მოჰკვეთეს. მას ცოლი და 6 შვილი დარჩა.

უსახელო გმირი: – დიდი ღვაწლი დასდო საქართველოს მეფე ბაგრატ მესამემ. ვახტანგ გორგასლის მერე არავინ გამოჩნილა დიდებით, ძალითა და გონებითა მისი მსგავსი.

პაგრატ III: – შეუსვენებლივ ვიღწვოდი საქართველოსთვის. ჩემი მეფობის დროს გაერთიანდა სრულიად საქართველო, სულ ბრძოლასა და შენებაში ვიყავი. საქართველო ახალ ცხოვრებას იწყებდა: ერთიანი ენით, ერთიანი დროშით, ერთიანი ხმლით, ერთიანი ჯვრით, ერთიანი კალმით.

უსახელო გმირი: – საქართველოს სიამაყე, ყველაზე დიდი და ძლიერი საქართველოს მეფე.

უსახელო გმირი: – „მეფე აფხაზთა, ქართველთა, რანთა, კახთა და სომეხთა, შარვანშა და შაჰინშა და ყოვლისა აღმოსავლეთის და დასავლეთისა, თვითმფლობელობით მპყრობელი“.

უსახელო გმირი: – მეფე დავით IV აღმაშენებელი.

დავით აღმაშენებელი: – არ არის ადვილი მეფობა საქართველოსი. მე თექვსმეტი წლიდან გავმეფდი. მტრისგან დამარცხებული და აოხრებული ქვეყანა ჩავიბარე. შევკრიბე ყველა, ვისაც გულში ქართველობა არ მოჰკვდომოდა და იმედიც არ გაქრობოდა საქართველოს გადარჩენისა. მართლაც ყოფილან ჭეშმარიტი მამულიშვილნი.

უსახელო გმირი: – დღე და ღამე სჭედდნენ საჭურველს და მეფე იყო მჭედელთა შორის მჭედელი უპირველესი.

უსახელო გმირი: – იჭურვებოდნენ, იწვრთნებოდნენ და მეფე იყო უპირველესი მწვრთნელიცა და წვრთნილიც.

უსახელო გმირი: – ვარჯიშობდნენ მხედრები და აქაც დავით მეფე იყო სიმამაცით მხედარი უპირველესი.

დავით მეფე: – ახალშეყრილი ჯარით თურქებს მოულოდნელად ვესხმოდით თავს. ხალხი სამალავებიდან გამოგვყავდა, თავიდან დამკვიდრებაში ვეხმარებოდით.

უსახელო გმირი: – ისევ მეფე იყო პირველი გუთნისდედაც, სახლის ხუროც, ბალავრის მთხრელიც და საძირკვლის მყრელიც.

უსახელო გმირი: – დიდი ბრძოლების დაწყებამდე დავითმა შინაური ერისთავნი და აზნაურნი მოთოკა. შემდეგ მტრებს ხარკის მიცემა შეუწყვიტა და საქართველოს გაერთიანებისთვის ბრძოლა დაიწყო.

დავით მეფე: – მტერს არ მოეწონა ჩვენი გაძლიერება. მუსლიმები გაერთიანდნენ და 300 000 კაცი შეკრიბეს, ჩვენ კი 55 000 კაცი გვყავდა. მტერი დიდგორში დაბინავდა. ლაშ-ქარს მე თვითონ მივუძლოდი, ქართველთა მცირე ლაშქარმა სძლია მტერს.

უსახელო გმირი: – ამ ბრძოლას „ძლევაი საკვირველი“ უწოდეს და ისტორიაში დიდგორის ბრძოლის სახელით შევიდა.

დავით მეფე: – მე არაფერი დამიშურებია საქართველოს ძლიერების და ერთიანობისთვის. ალბათ, ასე მოიქცეოდა ყველა თქვენგანი.

უსახელო გმირი: – „ლეკვი ლომისა სწორია, ძუ იყოს, თუნდა ხვადია“. საქართველოს ისტორიაში პირველი ქალი მეფე თამარი.

თამარი: – ქალის გამეფებას არავინ ელოდა და წინააღმდეგობებს მიქმნიდნენ. შინაურ და გარეულ მტრებს ეგონათ, ქალია და ვერ მოგვერევაო.

უსახელო გმირი: – ყველა გააოცა თამარ მეფემ, მან გონივრული გადაწყვეტილებებით

დაამშვიდა ქვეყანა და ლაშქარი საბრძოლველად მოამზადა. ქართველებმა სძლიერ რუქნ-ად-დინსა და მის თურქებს ბასიანთან. კიდევ მრავალი ბრძოლა გადაიხადეს. თამარს მხარში ედგა მისი მეუღლე დავით სოსლანი.

თამარი: – ჩემი მეფობის დროს საქართველო თავისი ძლიერების მწვერვალზე იდგა. ძლივს ჩააგეს ქართველებმა ხმლები ქარქაშში. მხოლოდ ქართველებს შეგვეძლო იერუსალიმში გაშლილი სამეფო დროშებით შესვლა. ზეობის ხანა ედგა საქართველოს – „ნიკოფისიდან დარუბანდამდის და სინოპიდან არდაველამდის“.

უსახელო გმირი: – მთელი საქართველოს გვერდში დგომაში შეაძლებინა თამარს ამდენი.

უსახელო გმირი: – თამარის სახელი არ ხუნდებოდა! მისი სახელი დაერქვაა ქართულ დროშას- თამარიანი.

უსახელო გმირები სხვადასხვა მხრიდან გამოდიან წინ.

უსახელო გმირები: – ჩვენი სახელები არაა ცნობილი, 100 000 წამებული ქართველი, 300 არაგველი, 9 ძმა ხერხეულიძე და მრავალი სხვანი. ისინი წმინდანები და საქართველოს მფარველნი არიან ზეცას.

უსახელო გმირი: – არ დაავიწყდება ხალხს ქართველთა გმირი მეფეები: მამა — შვილი — დემეტრე II თავდადებული და გიორგი ბრწყინვალე.

დემეტრე II: – მიღირდა სიცოცხლის განირვა, თუ ეს საქართველოს გადაარჩენდა. ასეთი იყო ნება ღვთისა, მე დავდე სული ჩემი ქვეყნისთვის. ამისთვის მიწოდეს თავდადებული.

გიორგი ბრწყინვალე: – მე, დემეტრე II თავდადებულის ვაჟს, განა მქონდა უფლება, ჩემი ქვეყნისთვის არ მეცოცხლა? მე გავაერთიანე და გავაძლიერე საქართველო, განვდევნე საქართველოდან მონღოლები. ჩემი სამშობლო თითქმის ისეთივე გახდა, როგორიც დავით აღმაშენებლის მეფობისას.

უსახელო გმირი: – მეფე გიორგიმ ააშენა ქალაქები და სოფლები. მან გააბრწყინა საქართველო და ხალხმაც მას მადლიერების ნიშნად გიორგი „ბრწყინვალე“ უწოდა.

უსახელო გმირი: – ქართველი ერისათვის დიადი სულის, ვაჟკაცობისა და ერთგულების მაგალითია ქეთევან დედოფალი.

ჩეთევან დედოფალი: – ირანში მძევლად ყოფნისას შაჰმა რჯულის შეცვლა მომთხოვა. ვიცოდი, უარის შემთხვევაში სიკვდილი მელოდა, მაგრამ მე გადავწყვიტე სამშობლოსათვის თავდადების მაგალითი ვყოფილიყო.

უსახელო გმირი: – საქართველოს ისტორია გმირების ისტორიაა. გარდასულ დროთა მებრძოლებს, ღირსეულად უმშვენებს მხარს იღია ჭავჭავაძე.

ილია ჭავჭავაძე: – ჩემი მისია იყო, მეცხოვრა საქართველოსთვის და , თუ საჭირო იქნებოდა, მისთვის სიცოცხლეც გამეწირა. რაც შემეძლო და რითაც შემეძლო ვებმარებოდი ქართველებს. მეგობრებთან ერთად დავაარსებანკიქართველებისგადასარჩენად, ქართული ენის გადასარჩენად კი დავაარსეთ წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოება. ეს არ მაპატიეს მტრებმა.

უსახელო გმირი: – იღია გულით, გონებით, მწერლობითა და პოეზიით ებრძოდა საქართველოს მტრებს და იმედს აძლევდა ქართველობას. საქართველოს მტრებმა იგი წინამურთან მოკლეს. ქართულმა ეკლესიამ იღია წმინდანად შერაცხა და „იღია მართალი“ უწოდა მას.

ბავშვები მონუსხულები შესცექერიან გმირებს და ჯარისკაცებს მიმართავენ.

პავშვები: – თქვენ თვითონ ვინ ხართ?

1-ლი ჯარისკაცი: – ჩვენ თქვენი ნაწილი ვართ.

მე-2 ჯარისკაცი: – ჩვენ თქვენი სიცოცხლისთვის მებრძოლნი ვართ.

მე-2 ჯარისკაცი: – ჩვენ დღევანდელი ახალგაზრდები ვართ. საქართველოს სიყვარულში დაფერფლილი გულებით.

ჯარისკაცები: – ჩვენ საქართველოს ჯარისკაცები ვართ.

უსახელო გმირები: – ჩვენც საქართველოს ჯარისკაცები ვართ.

პავშვები: – ჩვენც ვართ ჯარისკაცები.

ყველა ერთად: – ჩვენ ერთად დავბრუნდებით. ჩვენ ერთად გავიმარჯვებთ.

ღრმის მანქანა

მონაწილეები:

1. 1-ლი გოგონა;
2. მე-2 გოგონა;
3. მე-3 გოგონა;
4. 1-ლი პიჭი;
5. მე-2 პიჭი;
6. მე-3 პიჭი;
7. 1-ლი დიდი პიჭი;
8. მე-2 დიდი პიჭი;
9. დიდი გოგონა;
10. დედოფალი;
11. მევე;
12. ეგვიპტელი კაცი;
13. ეგვიპტელი ქალი;
14. ხეოვნი;
15. პერძენი ქალი;
16. პერძენი კაცი;
17. ფილიასი.

სცენარი გავრცობილია იმ მიზნით, რომ პედაგოგს მიეცეს შესაძლებლობა, თავისი შეხედულებისამებრ, ბავშვთა რაოდენობისა და შესაძლებლობების გათვალისწინებით, შეამციროს და გადაანაწილოს როლები.

სცენაზე დგას უცნაური ნაგებობა. შემოდიან ბავშვები. ნაგებობას აკვირდებიან, გარშემო უვლიან. ერთ-ერთი ხელს მოკიდებს. მეორე გააშვებინებს.

1-ლი გოგონა: – რა, არ შეიძლება ხელის ხლება?

1-ლი პიტი: – არა, არაფერი გააფუქო. ჩემი ძმისაა.

მე-2 გოგონა: – რა არის ეს?

1-ლი პიტი: – ჩემი ძმა ამბობს : დროის მანქანააო.

მე-2 პიტი: – დროის მანქანაო?

მე-3 პიტი: – ვინმემ აჩუქა თუ იყიდა?

1-ლი გოგონა: – დროის მანქანა არ არსებობს.

1-ლი პიტი: – აქამდე არ არსებობდა. ახლა არსებობს. ჩემმა ძმამ და მისმა მეგობრებმა გამოიგონეს.

მე-2 პიტი: – რაღაც არ მჯერავს, რომ მუშაობდეს.

შემოდიან ორი დიდი პიჭი და ერთი გოგო.

1-ლი დიდი პიტი: – მუშაობს თუ არა, ეს ჩვენც არ ვიცით. მოდით, ერთად შევამოწმოთ!

მე-2 დიდი პიტი: – ახლა, სწორედ მის გამოცდას ვაპირებთ. თუ გინდათ, თქვენც მიიღეთ მონაწილეობა.

დიდი გოგონა: – პატარები არიან, არ შეეშინდეთ.

პავშვები: – რისი უნდა შეგვეშინდეს, რა მოხდება?

1-ლი დიდი პიტი: – ეს დროის მანქანაა. ის დროში გადაადგილდება, სადაც გვინდა და რომელ დროშიც გვინდა.

მე-2 დიდი პიტი: – გინდათ დროში მოგზაურობა?

პავშვები: – არ შეგვეშინდება, ჩვენც გვინდა მოგზაურობა!

დიდი გოგონა: – სად გავემგზავროთ?

მე-2 გოგონა: – პარიზში, მოდის ფესტივალზე.. (**იპრანჭება**).

მე-2 პიტი: – რას ამბობ?! პარიზში ისედაც შეგიძლია წასვლა.

მე-3 პიტი: – ისეთი რამ მოვიფიქროთ, რაც საინტერესოც იქნება და რის მონახულებასაც მხოლოდ დროის მანქანით შევძლებთ!

1-ლი გოგონა: – მე პირამიდების წახვაზე ვოცნებობ!

1-ლი პიტი: – პირამიდებზე გამახსენდა, მოდი, მსოფლიოს შვიდი საოცრება ვნახოთ.

მე-2 დიდი პიში: – კარგი აზრია!

გავშვები: – ჩვენც ვიცით წიგნიდან. ძალიან მაგარი იქნება ნახვა.

1-ლი დიდი პიში: – მოემზადეთ და...

ბავშვები ერთად ჯგუფდებიან, მანქანაში სინათლე იწყებს ციმციმს, ისმის სირენის ხმა. პნელდება. ეკრანზე ნათლება ბაბილონის დაკიდებული ბალები. შემოდიან ბავშვები.

1-ლი პიში: – დროის მანქანა მუშაობს! სად მოვხვდით?

1-ლი გოგონა: – მე მგონი სემირამიდას ბალებია.

მე-2 პიში: – ჰო, მაშინდელ ბაბილონში ვართ, ახლა ამ ტერიტორიაზე ერაყია.

შემოდიან მეფე - დედოფალი: ნაბუქოდონოსორი და დედოფალი ამიტასი.

დედოფალი: – არა ჩემო კარგო, ეს სემირამიდას ბალები არ გახლავთ, ეს დიდი შეცდომაა. ეს „ბაბილონის დაკიდებული ბალებია“. ის მე ამიგო ჩემმა მეუღლემ - ნაბუქოდონოსორმა.

მევე: – დედოფალი ამიტასი მართალს ამბობს. ეს მე ავაგე მისთვის. ის მიდიოდანაა, ძალიან ლამაზი, მთიანი კუთხიდან და გაუჭირდა ბაბილონის გაშლილ ვაკეზე ცხოვრება. დაკიდებული ბალები მის სამშობლოს ჰგავს. ამით მინდოდა გამეხარებინა.

მე-2 პიში: – როგორაა ბალები აგებული?

მევე: – ეს ოთხიარუსიანი შენობაა. აივნებზე ბევრი მიწაა დაყრილი, სარწყავი სისტემა ოთხივე იარუსს რწყავს.

დედოფალი: – საიდან არ ჩამოიტანეს ეგზოტიკური მცენარეები და ხეები. ხომ ძალიან ლამაზია?

დიდი გოგონა: – ულამაზესია ყველაფერი! თქვენ ძალიან ბედნიერი ქალი ხართ!

მევე: – მეც ბედნიერი ვარ, მშვენიერი ამიტასი რომ გავახარე.

1-ლი დიდი პიში: – ძალიან მოგვეწონა ბაბილონი! გემშვიდობებით.

ქრება შუქი. ინთება რეპროდუქცია პირამიდების ხედებით.

მე-3 პიში: – ეგვიპტის პირამიდები...

1-ლი დიდი პიში: – ამ პირამიდებს გიზეს პირამიდებს ეძახიან.

1-ლი გოგონა: – ეს პირამიდებია მსოფლიოს პირველი საოცრება?

შემოდიან ეგვიპტელები. აცვიათ ტილოს სამოსი, მამაკაცებს მოკლე, ქალებს კი გრძელი და მხრებზე გამონასკული ტუნიკები. ერთი მათგანი სამკაულებით გამოირჩევა, ის ფარაონია.

ეგვიპტელი: – არა, ქალბატონო, პირამიდები კი არა, ხეოფსის პირამიდაა მსოფლიოს პირველი საოცრება.

ეგვიპტელი ქალი: – მისი მშენებლობა ფარაონ ხეოფსის ბრძანებით დაიწყო.

მე-2 გოგონა: – ეს, ალბათ, დიდი ხნის წინ იყო.

დიდი გოგონა: – ძალიან, ძალიან დიდი ხნის წინ. დაახლოებით 46 საუკუნის წინ.

ხეოფსი: – მე ვპრძანე მშენებლობის დაწყება. ჩემს ნათესავს, ხემიუნს დავავალე, აეშენებინა ყველაზე გრანდიოზული, ლამაზი და მდიდრული პირამიდა. ხომ მართლა დიდებული გამოვიდა?

მე-2 პირი: – ძალიან დიდებულია, მას სიდიდის გამო „დიდ პირამიდასაც“ უწოდებენ. ამ პირამიდამ თქვენი სახელი უკვდავყო.

ეგვიპტელი: – ადგილიც რა სწორად შევარჩიეთ?! ძლივს ვიპოვეთ ისეთი მყარი გრუნტი, ამხელა სიმძიმეს რომ გაუძლებდა.

მე-3 პირი: – ნეტავ რამდენს იწონის ეს პირამიდა?

ეგვიპტელი: – რამდენს და 7 მლნ. ტონამდე იწონის, სიმაღლე 147 მ-ია, მის შემოსავლელად 1 კმ. უნდა გაიარო.

მე-2 გოგონა: – ვითომ ამხელაა? ისე, მაღალი კია, დაახლოებით 50 - სართულიანი ცათამბჯენის ხელაა.

ეგვიპტელი: – რას ჰქვია ვითომ? მე ვარ მისი ამშენებელი ხემიუნი და არ ვიცი?

1-ლი გოგონა: – მაშინ ისიც გეცოდინებათ, რამდენი ქვა დასჭირდა მის აშენებას.

ეგვიპტელი: – დაახლოებით 2 მლნ. ლოდი დაგვჭირდა.

ეგვიპტელი ქალი: – იცით, რამდენი დრო დასჭირდა მის აშენებას? მთელი 20 წელი. 100 000 მუშა აშენებდა მას.

ხეოფსი: – ყველა ეგვიპტელისთვის პატივი იყო მის მშენებლობაში მონაწილეობის მიღება.

1-ლი დიდი პირი: – (**(მიუბრუნდება ეგვიპტელს)** თქვენ გამოიგონეთ პირამიდა?

ხეოფსი: – არა, პირველი პირამიდა ჩვენზე ორი საუკუნით ადრე აიგო, ფარაონ ჯოსერის დროს.

ეგვიპტელი: – მისი ხუროთმოძღვარი იმხოტები იყო. პირველად მან გამოიყენა ქვა მშენებლობაში. მანამდე თიხით აშენებდნენ.

ხეოფსი: – ჩვენ გავაუმჯობესეთ მისი მიღწევები და საუკეთესო ავაშენეთ.

ეგვიპტელი ქალი: – ისე, ბევრი რამ გავაკეთეთ პირველებმა. ჩვენ მოვიგონეთ წყლის საათი.

პავშვები: – დიდი მაღლობა ეგვიპტეს. (**ქრება შუქი.**)

ეკრანზე ჩანს ალექსანდრიის შუქურა, ისევ ეგვიპტურ ტანსაცმელში გამოწყობილი ხალხია.

პავშვები: – ისევ ეგვიპტეში ვართ.

ეგვიპტელი ქალი: – კი, ეგვიპტეში ხართ, ალექსანდრიაში, კუნძულ ფაროსზე.

1-ლი პირი: – ეს რა ნაგებობაა? (**მიუთითებს შუქურაზე.**)

ეგვიპტელი კაცი: – ეს ალექსანდრიის შუქურაა, ჩვენი დროის ყველაზე მაღალი ნაგებობა.

ის სოსტრატე კნიდოსელმა ააშენა.

1-ლი გოგონა: – რატომ ააშენეთ ასეთი მაღალი?

ეგვიპტელი კაცი: – ეს ხომ შუქურაა. შორი მანძილიდანაც კი ჩანს და მეზღვაურებს გზას უნათებს. შუქურის თავში სარკეა დამონტაჟებული, იგი დღისით მზეს ირეკლავს, ღამით კი ცეცხლს ვაწეობთ.

2-ლი დიდი პიტი: – ჩვენს დროში აღარ არსებობს. მე-14 საუკუნეში მიწისძვრის დროს დაინგრა.

3-ლი დიდი პიტი: – ახლა როდოსის კოლოსი ვნახოთ. ალექსანდრიის შუქურა და როდოსის კოლოსი თითქმის ერთ დროსაა აშენებული.

ეკრანზე ჩანს როდოსის კოლოსი - ბერძნულ ქიტონებში გამოწყობილი მოქალაქეები დგანან და საუბრობენ.

ბავშვები ცნობისმოყვარედ შეჰერებენ როდოსის კოლოსს, მათ მიუახლოვდებიან ბერძნები.

პერძენი: – მოგწონთ?

პავშვიპი: – ძალიან მოგვწონს.

პერძენი ქალი: – ეს ჩვენი მფარველია, მზის ღმერთი ჰელიოსი.

პერძენი კაცი: – ის იცავდა კუნძულ როდოსს სპარსელების შემოსევის დროს.

პერძენი ქალი: – მან გადაგვარჩინა და დაგვიფარა.

პერძენი კაცი: – მადლიერების ნიშნად, როდოსელებმა აღმართეს მფარველი ღმერთის გიგანტური ქანდაკება – კოლოსი.

1-ლი გოგონა: – რა მაღალია! ალბათ, ჩვენზე 20 - ჯერ მაღალი მაინც იქნება.

პერძენი კაცი: – კი, მაღალია, 310 სმ-ია. თან ქანდაკებაც კეთილ საქმეს აკეთებს, მეზღვაურებს ეხმარება, ორიენტირია მათვის.

3-ლი პიტი: – რა ლამაზია! საწყენია, რომ მხოლოდ 58 წელი იარსება. კოლოსიც მიწისძვრამ დაანგრია.

ეკრანზე ჩნდება ზევსის ქანდაკება. ბერძენი მოქალაქეები ისევ ჩანან. ბავშვებიც აქ არიან.

4-ლი პიტი: – ისევ საბერძნეთში ვართ. (**შეხედავს ზევსის ქანდაკებას**) ეს ვინაა? ცოცხალი გეგონება.

1-ლი გოგონა: – რა ზვიადია და თან დიდებულიც.

პერძენი კაცი: – ეს ღმერთების მეფეა, ზევსი.

5-ლი გოგონა: – რა ხელმა შექმნა? რა მშვენიერია.

პერძენი კაცი: – (**ანიშნებს სხვა ბერძენ კაცზე**) ეს შექმნა ფიდიასმა. ის დიდი მოქანდაკეა. (მიმართავს ფიდიას) ბავშვებს შენთან გასაუბრება სურთ.

ფილიასი: – მზად ვარ, გემსახუროთ.

პავშვები: – რა დიდებული მოქანდაკე ყოფილხართ. ულამაზესია თქვენი ქმნილება, მოგვიყევით, როგორ შექმნით.

ფილიასი: – ქანდაკება ხისგანაა დამზადებული; ზეითუნის ხის რტო, რომელიც თავს უმშვერებს – ოქროსია. ქანდაკების ზოგიერთი ელემენტი სპილოს ძვლისაა, თმა და წვერიც ოქროსი აქვს.

1-ლი პიში: – სიმაღლით რამდენია?

ფილიასი: – არ არის ძალიან მაღალი. სულ 25 მეტრია.

მე-2 პიში: – ასე მგონია, რაღაც ძალა აქვს.

დიდი გოგონა: – ტყუილად არ გვიჩვის. არსებობს ლეგენდა მის ძლევამოსილებაზე. როცა რომის იმპერატორ კალიგულას მისი რომში გადატანა მოუნდომებია, ქანდაკებას ისეთი ხარხარი დაუწყია, რომ რომაელები შეშინებულები გაქცეულან.

1-ლი დიდი პიში: – 800 წელი იდგა ოლიმპიაში ზევსის ქანდაკება. შემდეგ ბიზანტიაში, კონსტანტინეპოლიში გადაუტანიათ და იქ ხანძრის დროს სულ დამწვარა.

ეკრანზე ჩანს არტემიდეს ტაძარი.

1-ლი დიდი პიში: – ეფესოში ვართ, ეს არტემიდეს ტაძარი უნდა იყოს.

მე-2 გოგონა: – ეფესო სადაა?

1-ლი დიდი პიში: – ეფესოს ტერიტორია ახლა თურქეთს ეკუთვნის.

1-ლი გოგონა: – ალბათ, ძალიან ადრეა, ხალხი რომ არ ჩანს. ვის ვკითხოთ, ვინ ააგო ეს ტაძარი?

დიდი გოგონა: – მაგას მეც მოგიყვები. ეს ტაძარი აიგო ლიდიის მეფის, კრეზის დროს, როცა ლიდია ყველაზე ძლიერი იყო. მეფემ ტაძარი ნადირობის ქალღმერთის, არტემიდეს საპატივცემულოდ ააგო.

მე- 2 დიდი პიში: – რა ლამაზი სვეტებია, არ მესმის, როგორ უნდა გაიმეტო ასეთი სილამაზე?

მე-3 გოგონა: – წესიერად გაგვაგებინე, ვინ გაიმეტა, რა მოხდა?

მე-2 დიდი პიში: – აგებიდან 200 წლის შემდეგ იგი განზრახ გადაწვა ვინმე ჰეროსტრატემ. მას ასეთი სრულყოფილების განადგურებით თავისი სახელის უკვდავყოფა სურდა.

1-ლი გოგონა: – მერე რა ბედი ეწია მას?

1-ლი დიდი პიში: – დაიჭირეს და სიკვდილით დასაჯეს. ამის შემდეგ ჰეროსტრატეს სახელი ყველა დოკუმენტიდან ამოიშალა.

დიდი გოგონა: – მისი სახელის ხსენება ეკრძალებოდა ყველას მემატიანესაც კი. რამდენიმე საუკუნის განმავლობაში მისი სახელის ხსენებისთვის სიკვდილით სჯიდნენ.

მე-2 დიდი პიში: - „არტემიდეს ტაძარი“ მოგვიანებით ეფესოს მაცხოვრებლებმა აღადგინეს. შემდეგ იგი მომთაბარე გუთებმა გაძარცვეს. საბოლოოდ ტაძარი ბიზანტიის

ეპოქაში განადგურდა.

პავშვები: – ყველა ძველი საოცრება ვნახეთ?

1-ლი დიდი პიში: – არა, ერთი დაგვრჩა - ჰალიკარნასის მავზოლეუმი.

ეკრანზე ჩანს ჰალიკარნასის მავზოლეუმი.

მე-3 პიში: – რა დიდებული ტაძარია!

ბავშვები იცინიან.

მე-3 პიში: – რა გაცინებთ, მართლა ჰერაკლი ტაძარს, მარმარილოს სვეტებითა და ქანდაკებებით.

დიდი გოგონა: – ტაძარი კი არა, აკლდამაა. ჰალიკარნასის მავზოლეუმი.

1-ლი დიდი პიში: – ჰალიკარნასი იყო კარის მთავარი ქალაქი. ის სპარსეთის იმპერიაში შედიოდა.

მე-2 დიდი პიში: – ამ დროს კარის მართავდა მავსოლე, რომელმაც გადაწყვიტა, რომ აეგო ყველაზე დიდებული აკლდამა. თავისთვის და თავისი მეუღლის - არტემისიასთვის.

დიდი გოგონა: – მან ვერ მოასწორო აკლდამის დამთავრება, გარდაიცვალა და თავისივე აგებულ აკლდამაში დაკრძალეს. არტემისიამ აკლდამა დაასრულა და მავსოლეს პატივსაცემად მას მავზოლეუმი უწოდა.

1-ლი დიდი პიში: – მაგებობა მიწისძვრამ დაანგრია. რაც მისგან გადარჩა, ლონდონში, ბრიტანულ მუზეუმშია დაცული.

დიდი პავშვები: – ძველი მსოფლიოს ყველა საოცრება ვნახეთ. მოგეწონათ?

მე-3 პიში: – ძალიან მოგვეწონა, მაგრამ ერთი გამაგებინეთ, საიდან იცით, რომ ეს შვიდი ძეგლია ძველი მსოფლიოს საოცრება. ვინ დაადგინა?

1-ლი დიდი პიში: – ძვ.წ.120 წელს ბერძენმა პოეტმა ანთიპატრე სიდონელმა აღწერა იმდროინდელი მსოფლიოს შვიდი ყველაზე გამორჩეული ნაგებობა.

მე-2 დიდი პიში: – რაც ვნახეთ, იმის შემდეგ ხომ დარწმუნდი, რომ მართლაც განსაკუთრებულია თითოეული მათგანი!?

დიდი გოგონა: – დროა, სახლში დავბრუნდეთ, ალბათ, გვეძებენ.

მიღიან დროის მანქანასთან. სინათლე ციმციმებს, ისმის ხმაური, შუქი ინთება.

პავშვები: – რა კარგია სახლში დაბრუნებაა..

1-ლი დიდი პიში: – რას იტყვით, სასარგებლო იყო მოგზაურობა დროში? ხომ არასდროს დაგვიწყდებათ ძველი მსოფლიოს შვიდი საოცრება?

პავშვები: – რა დაგვავიწყებს!

ერთად ჩამოთვლიან.

1. ბაბილონის დაკიდებული ბაღები;

2. ხეოფსის პირამიდა;
3. ზევსის ქანდაკება;
4. როდოსის კოლოსი;
5. ალექსანდრიას შუქურა;
6. არტემიდეს ტაძარი;
7. ჰალიკარნასის მავზოლეუმი.

მე-2 დიდი პირი: – ყოჩაღ, კარგად დაგიმახსოვრებიათ!

პავშვები: – რა საინტერესო დღე იყო. ხომ წავალთ კიდევ დროში სამოგზაუროდ?

დიდი პავშვები: – წავალთ, აუცილებლად წავალთ!

თვარნავაზიდან იაკობამდე

სცენარი გავრცობილია იმ მიზნით, რომ პედაგოგს მიეცეს შესაძლებლობა, თავისი შეხედულებისამებრ, ბავშვთა რაოდენობისა და შესაძლებლობების გათვალისწინებით, შეამციროს და გადაანაწილოს როლები.

სცენა წარმოადგენს საკლასო ოთახს. მერხზე ზის 1-ლი ბიჭი, გარშემო რამდენიმე ბავშვი შემოხვევია.

1-ლი ბიჭი: – არ მინდა წიგნი, არ ვისწავლი კითხვას, ამით რა დაშავდება?!

1-ლი გოგონა: – რა არ მოგწონს?

1-ლი ბიჭი: – შენ ძალიან ჭკვიანი ხარ. აბა თუ იცი, რას ნიშნავს ანბანი?

1-ლი გოგონა: – ეგ ყველამ იცის.

მე-2 ბიჭი: – აბა, დააკვირდი. ან-ბანი...რისგან შედგება?

მე-2 გოგონა: – „ან“ და „ბან“ ასოების სახელწოდებათაგან შედგება.

1-ლი ბიჭი: – მერე, რაში უნდა გამოვიყენო ეს ანბანი?

1-ლი გოგონა: – ანბანის გამოყენებით შეიძლება ყველა სიტყვის დაწერა.

მე-2 ბიჭი: – თუ ჩუმად გინდა რამის თქმა, სხვებმა რომ ვერ გაიგონ, მომწერე.

1-ლი ბიჭი: – განიშნებ, რა პრობლემაა.

მე-2 გოგონა: – რომ ანიშნებ, ჩვენ რა, ვერ მივხვდებით?

1-ლი გოგონა: – ამას ფინიკიელები 3500 წლის წინ მიხვდნენ პირველად.

1-ლი ბიჭი: – შენ კი XXI საუკუნეში ამბობ, არ მაინტერესებსო.

1-ლი გოგონა: – მსოფლიოში ყველას სჭირდება ანბანი. თავისი თუ არ აქვთ, სხვისას იყენებენ.

მე-2 გოგონა: – ჩვენ ,ქართველებს საუკეთესო, სრულყოფილი ანბანი გვაქვს და შენ არ გინდა ისწავლო?

მე-2 ბიჭი: – მსოფლიოში დღეს დაახლოებით 14 ანბანია და ქართული ერთ-ერთი საუკეთესოა.

1-ლი ბიჭი: – საუკეთესოა? ბევრი ასოებია ქართულ ანბანში...

1-ლი გოგონა: – ბევრია 33? შენ რომ შრი-ლანკაზე ცხოვრობდე, 50 ასოს სწავლა მოგიწევდა.

მე-2 პიში: – არა, შენ ახალ გვინეაზე გირჩევნია, იქაურ ანბანში 12 ასოა.

1-ლი პიში: – არსადაც არ მინდა ცხოვრება, აქ მინდა. ნეტავ, ვინ მოიგონა ქართული ანბანი?

მე-2 გოგონა: – იცი, რამდენი ხალხი რამდენი საუკუნე უფრთხილდებოდა მას ჩვენთვის? იცი რამდენი შრომა გასწიეს, ჩვენამდე რომ მოეღწია?

1-ლი გოგონა: – გინდა მოგიყვეთ ქართული ანბანისა და ენის ამბავი?

1-ლი პიში: – მინდა, როგორ არ მინდა.

მე-2 გოგონა: – ჩვენი კლასელები დაგვეხმარებიან.

შემოდიან ბავშვები (მასწავლებელი ტექსტს ანაწილებს შეხედულებებისამებრ).

– XI საუკუნის ქართველი ისტორიკოსის ლეონტი მროველის აზრით, ქართული ანბანი შეიქმნა ჩვ.წ.– მდე III საუკუნეში ქართლის პირველი მეფის, ფარნავაზ I – ის მიერ.

– „ესე ფარნავაზ იყო პირველი

მეფე,

მხედარი და მწიგნობარი.

– ქართული ღმერთის

პირველმხილველი,

მის სამსხვერპლოზე

პირველშემწირველი.

– „ქართული ენის შემატებობარი,

უკვდავის დაფნით შემამკობარი“.

– „მეფე,

მხედარი და მწიგნობარი,

სიბრძნისმტვირთველი რამ

საკვირველი“.

– „ესე ფარნავაზ იყო პირველი,

ამან განავრცო სიტყვა

ქართული,

– დახშულნი დახსნა კარნი

ბჭოსანი“.

– „სხვა ენა აღარ იზრახებოდა

ქართლში თვინიერ

ქართულისაი!“

(„ესე ფარნავაზ“ ა. სულაკაური).

– იცოდეთ: ქართული ენა განავრცო ფარნავაზ მეფემ და „შეჰქმნა მწიგნობრობა ქართული.“

– ქართული ანბანი რომ არ გვქონოდა, ჩვენამდე ვერ მოაღწევდა ქართული ლიტერატურის უძველესი ძეგლი „შუშანიკის წამება“.

– წარმოიდგინეთ V საუკუნეში დაწერილი უძველესი ლიტერატურული წამები.

– ალბათ, ანბანის გარეშე ჩვენამდე ვერც დიდი შოთა რუსთაველის „ვეფხისტყაოსანი“ მოაღწევდა.

– ვერ გავიგებდით და ვერ გავიაზრებდით შეუდარებელ აფორიზმებს:

– „სჯობს სიცოცხლესა ნაზრახსა სიკვდილი სახელოვანი.“

– „ლეკვი ლომისა სწორია, ძუ იყოს თუნდა ხვადია.“

– „სჯობს სახელისა მოხვეჭა ყოველსა მოსახვეჭელსა.“

– 800 წელზე მეტი გავიდა ამ პოემების დაწერიდან.

– დღემდე „ვეფხისტყაოსანს“ უძღვნიან ლექსებს, ადიდებენ მის დამწერს და აღიარებენ საუკეთესო წიგნად.

– „ხელში აგიღებ... გაკოცებ,

კიდევ ჩაგკოცნი... ჩაგცქერი:

წიგნი კი არა – ურულა ხარ,

ჩამოქაფული ჩანჩქერის“.

(„დედა ენა“. გ. ლეონიძე).

– საქართველომ ბევრი ჭირ-ვარამი გადაიტანა, მაგრამ წიგნისთვის მაინც იცლიდა, ანბანს უქმად არ აცდენდა.

– პირველი ქართული ნაბეჭდი წიგნი „ქართული ანბანი ლოცვებითურთ“ XVII საუკუნეში გამოიცა რომში.

– ვახტანგ VI - ის დროს თბილისში დაარსდა პირველი სტამბა. მას „ვახტანგ VI-ის სტამბა“ ეწოდება. იქ პირველად დაიბეჭდა „სახარება“.

– ცოტა მოგვიანებით თბილისში დაარსდა ერეკლე II-ის სტამბა. ძველი ქართული ლიტერატურის დიდი ნაწილი სწორედ იქაა დაბეჭდილი.

– ასე ბრძოლებსა და გაჭირვებაში გამოიარა ქართულმა ანბანმა და მოვიდა XIX საუკუნამდე.

– მოაღწია, მაგრამ ვაი ამ მოღწევას. ქართველთა მხოლოდ მცირე ნაწილმა იცოდა წერა - კითხვა.

- საქართველოს სჭირდებოდა მასზე უზომოდ შეყვარებული ადამიანები, რომლებიც მისთვის არაფერს დაინანებდნენ. ასეთი რაინდებიც აჩუქა ღმერთმა საქართველოს...
- ილია ჭავჭავაძე.
- იაკობ გოგებაშვილი.
- ილიას თაოსნობით, ქართული დამწერლობის გასავრცელებლად დაარსდა „ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოება“.
- ილიას მხარში ედგა იაკობ გოგებაშვილი. იგი დაუღალავად იპრძოდა სახალხო სკოლების შექმნისათვის.
- იაკობმა შექმნა „დედა ენა“, რომელიც თითოეული ქართველისთვის, ძალიან ძვირფასი გახდა.
- იაკობ გოგებაშვილმა მთელი ცხოვრება მიუძღვნა საქართველოში წერა-კითხვის სწავლების საქმეს.

1-ლი გოგონა: – და შენ გინდა, რომ ეს ყველაფერი, რაც ჩვენმა წინაპრებმა, ფარნავაზიდან დაწყებული, იაკობამდე შემოინახეს, ჩვენამდე მოიტანეს, წყალში ჩაყარო?

1-ლი პიში: – არ მეგონა ეს ასეთი მნიშვნელოვანი თუ იყო.

- ქართული ანბანი ნიშნავს დედა ენას,
 - დედაენა ნიშნავს ქართულ ანბანს.
 - „ჩვენი წიგნი, ჩვენი დედა,
- ჩვენი ენა ქართული
ოქროსხმიან სიმებად
გულში ამოხლართული.“

(„დედა ენა“. გ. ლეონიძე).

- იაკობ გოგებაშვილი ამბობდა: მხოლოდ დედა-ენაზედ შეიძლება ილოცოს ადამიანმა გულმხურვალედ!
- მხოლოდ დედა-ენა არის გასაღები გულისა, გრძნობისა.

მასწავლებელი თავისი სურვილისამებრ ჩართავს ლექსებსა და სიმღერებს.

1-ლი პიში: – მომეცით ჩემი ქართული ანბანი!

აწვდიან ანბანს, ბიჭი გულში ჩაიხუტებს.

ცნობილი მხატვრები ბავშვებისათვის

მონაწილეები:

1. მთხოვთელი;
2. მანე;
3. მონე;
4. დეგა;
5. რენარი;
6. ვან გოგი;
7. ტულუზ-ლოფრეკი;
8. სეზანი;
9. მატისი;
10. ვან გოგი;
11. სალვადორ დალი;
12. ზორა სიორა;
13. ლადო გუდიაშვილი;
14. ელენე ახვლედიანი;
15. ნიკალა;
16. აზადონის ნამყვანი.

მთხოვთელი: – ეს იყო ძალიან უცნაური დღე. სრულიად შემთხვევით და ყოვლად აუხსნელი მიზეზით, სხვადასხვა დროს მცხოვრები რამდენიმე მხატვარი ერთ უცნაურ ოთახში აღმოჩნდა. ყველაფერი ისე სწრაფად მოხდა, რომ თავდაპირველად ვერავინ ვერაფერს მიხვდა. და აპა, ამ ადამიანებმა ერთმანეთი იცნეს და უკვე საუბარიც გააძეს.

მანე: – ჩვენ მზრუნველობას მოკლებული ბავშვების დასახმარებლად შევიკრიბეთ.

რენარი: – ეს ჩემზე უკეთ არავის მოეხსენება, მე მრავალშვილიან ოჯახში გავიზარდე.

ვან გოგი: – მეც.

სეზანი: – რამე მოვიფიქროთ, რადგან ფიქრი ყველას შეგვიძლია.

მატისი: – ჩვენი ნახატების აუქციონი მოვაწყოთ

ტულუზ-ლოტრეპი: – შემოსული თანხა კი ბავშვებს გადავცეთ.

ვან გოგი: – კარგი აზრია. თან გავყიდოთ, თან ჩვენს შესახებ მოვუყვეთ.

სალვადორ დალი: – შესანიშნავია. მართალია, ავანტიურა არ არის, მაგრამ მე თანახმავარ.

ლადო გუდიაშვილი: – დიდი მადლობა, ძმებო, იმისათვის, რომ აუქციონის ჩატარება საქართველოში გადაწყვიტეთ.

ელენე ახვლედიანი: – ჩვენთვის ეს უდიდესი პატივია.

ნიკალა: – მე ვიცი გაჭირვების ფასი. რამდენ ბავშვს დავეხმარებით!

ტულუზ-ლოტრეპი: – მაშ, ნულარ ვაყოვნებთ, დავიწყოთ აუქციონი.

გოგენი: – რა ეგზოტიკური ქვეყანაა საქართველო. აუქციონის მერე აქ უნდა დავრჩე. ალარ მინდა ტაიტიზე.

მონე: – რა შთამბეჭდავია თქვენი საქციელი.

რენუარი: – შენიც, კლოდ, შენიც.

სეზანი: – ბატონებო, თქვენით ვამაყობ.

გამოდის წამყვანი სააუქციონო ჩაქუჩით და ტრიბუნასთან მიღის.

წამყვანი: – ვიწყებთ აუქციონს მზრუნველობას მოკლებულ ბავშვთა დასახმარებლად.

ლოტი №1

ყველა ბავშვი თავის გამოსვლას იწყებს საკუთარი პერსონაჟის წარდგენით. მაგ.: მე, ლადო გუდიაშვილი და ა.შ.

მხატვართა ტანსაცმელში გამოწყობილ ბავშვებს სცენაზე მხატვრების მიერ გამოცხადებული ნამუშევრები გამოაქვთ.

გამოდის მანე: – ჩემზეც მოვყვე?

ვან გოგი: – აუცილებლად, ედუარდ.

მანე: – მე პარიზში, ბონაპარტეს ქუჩაზე დავიბადე. მამაჩემი იუსტიციის სამინისტროს დიდმოხელე იყო. დედაჩემი დიპლომატის შვილი და შვედეთის მეფის კარლოს XIII-ის ნათლული იყო. სკოლაში ძალიან ცუდად ვსწავლობდი. კლასში 58 მოსწავლე ვიყავით, მე აკადემიური მოსწრებით 56-ე ვიყავი. არაფერი მაინტერესებდა, მაგრამ როცა პირველად ვნახელუვრი, ყველაფერი შეიცვალა - იმდღეს მივხვდი, რომ მხატვარი გავხდებოდი. მამაჩემი წინააღმდეგი იყო, მაგრამ ჩემი გავიტანე. მერე კი იმპრესიონისტების წინამორბედიც კი დამარქვეს. მაშ ასე, გამომაქვს ტილო „საუზმე ბალაზზე“. ამ ტილომ დიდი პრობლემები და არანაკლებ დიდი სახელი მომიტანა (აუქციონი იწყება).

ლოგი №2

გამოდის დება: – მე არისტოკრატულ ოჯახში დავიბადე. დედა ცამეტი წლისას გარდამეცვალა, მამაჩემი ცნობილი ბანკირი იყო და ძალიან უნდოდა, რომ იურისტი გავმხდარიყავი, მაგრამ მე მხატვრობა ვარჩიე. ძალიან მიყვარდა ბალერინების ხატვა, მათი მეშვეობით მე მოძრაობის დაჭერა შევძელი. ამიტომაც გასაყიდად „ცისფერი მოცეკვავე ქალები“ გამომაქვს (აუქციონი გრძელდება).

ლოგი №3

გამოდის მონი: – მამაჩემს ხორცის ბიზნესი ჰქონდა. უნდოდა, მის საქმეს გავყოლოდი, მაგრამ მხატვრობა ისე მსურდა, რომ არ დავთანხმდი. დრო გადიოდა და როცა „შთაბეჭდილება. მზის ამოსვლა“ დავხატე, ყველაფერი მაშინ დაიწყო. ჩემს ნახატს დასცინოდნენ, ისევე როგორც ჩემს მეგობრებს. ასე, სიცილ-სიცილით იმპრესიონისტები დაგვარქვეს. „იმპრესიონ“ – ფრანგულ ენაზე შთაბეჭდილებას ნიშნავს. მერე კი, ყველამ იცით, რაც მოხდა და როგორც მოხდა. ჩვენ გვაღიარეს. გასაყიდად სწორედ ეს ტილო გამომაქვს. შეიძინეთ, ბატონებო, შეიძინეთ, რადგან ყველა ბავშვისთვის შთამბეჭდავად უნდა ამოვიდეს მზე (აუქციონი გრძელდება).

ლოგი №4

გამოდის რენუარი: – მე არცთუ ისე, მდიდარი მკერავის მეექვსე შვილი ვიყავი. პატარაობიდანვე ეკლესიის გუნდში ვმლეროდი, რომელსაც თვით დიდი შარლ გუნო ხელმძღვანელობდა. მას ჩემი მომლერლობა უნდოდა, მაგრამ მე მხატვრობა ავირჩიე. შემდეგ კი ისეთი ცნობილი გავხდი, რომ საპატიო ლეგიონის ორდენიც მომანიჭეს. ისე, მინდა იცოდეთ, ხელოვნებაში არავინ არაფერი იცის, მათ შორის მეც. თუმცა, რაღაცის გაგება მაინც დავიწყე. ახლა კი, გასაყიდად გამომაქვს ჩემი საყვარელი ტილო, „მულენ და ლა გალეტი“, რომელმაც დიდი აღიარება მომიტანა (აუქციონი გრძელდება).

ლოგი №5

გამოდის სეზანი: – მე მდიდარი ბურუუას ოჯახში დავიბადე. ვსწავლობდი სამართალს ექსის უნივერსიტეტში, მაგრამ სწავლას თავი დავანებე და მიუხედავად მამაჩემის უკმაყოფილებისა, მხატვარი გავხდი. ისე, იცოდეთ, ჩვენს დროში ერთადერთი მხატვარი – ეს მე ვარ. ეს, ალბათ არავის ეწყინება. აბა, ყურადღებით, გასაყიდად გამომაქვს „პიერო და არლეკინი“ (აუქციონი გრძელდება).

ლოგი №6

გამოდის გოგენი: – მამაჩემი პარიზელი უურნალისტი იყო, დედაჩემი პერუს - უმდიდრესი ოჯახისშვილი. შვიდ წლამდე პერუში ვიზრდებოდი. იქაურმა ეგზოტიკურმა ბუნებამ ჩემზე დიდი გავლენა მოახდინა. მერე ბირუაზე ვმუშაობდი ბროკერად, გავმდიდრდი და სურათების კოლექციის შეგროვებას მივყავი ხელი. ნელ-ნელა ხატვა დავიწყე, ეს ისე მომენტია, რომ ყველაფერს თავი დავანებე და საცხოვრებლად შორეულ ტაიტიზე წავედი. მე გასაყიდად გამომაქვს ტილო სახელწოდებით „ქალი ყვავილით“ (აუქციონი გრძელდება).

ლოგი №7

გამოდის ვან გოგი: – დავიბადე პოლანდიაში, ქალაქ ბრედასთან ახლოს, სოფელში. მამაჩემი პროტესტანტი პასტორი იყო. მყავდა ორი ძმა და სამი და, მაგრამ განსაკუთრებით ვმეგობრობდი თეოსთან, რომელთანაც ერთად მთელი ცხოვრება გავატარე. ძალიან ჭირვეული ბავშვი ვიყავი და ამის გამო ხშირად მსჯიდნენ. ფრანგული, ინგლისური და გერმანული ენები კარგად შევისწავლე. ვმუშაობდი სამხატვრო – სავაჭრო ფირმაში

დილერად. სწორედ აქ შემიყვარდა მხატვრობა, მერე პასტორის თანაშემწეც ვიყავი და უფლის სიტყვასაც ვქადაგებდი. მე გასაყიდად გამომაქვს ჩემი „მზესუმზირები“ (**აუქციონი გრძელდება**).

ლოტი №7

გამოდის ტულუზ-ლოტრეპი: – დავიბადე ისეთ არისტოკრატულ ოჯახში, რომელიც საფრანგეთისა და ინგლისის მეფებს ენათესავებოდა. თოთხმეტი წლისამ ორივე ფეხი მოვიტეხე და ამის შემდეგ მეტად აღარ გავზრდილვარ. ამიტომ, გადავწყვიტე, მხატვარი გავმხდარიყავი, რადგან მხატვრებს ბევრი მოძრაობა არ სჭირდებათ. გასაყიდად გამომაქვს „ლუი პასკალის პორტრეტი“ (**აუქციონი გრძელდება**).

ლოტი №8

გამოდის მატისი: – მე თითქმის შემდგარი იურისტი ვიყავი, მაგრამ ბრმა ნაწლავი ამტკიცდა და ოპერაცია გამიკეთეს. საავადმყოფოდან ორი თვე ვერ გამოვედი. დედაჩემს შევეცოდე და ფუნჯი და საღებავები მიყიდა. ხატვა ისე მომენტონა, რომ იურისტობას თავი დავანებე და მხატვარი გავხდი. როგორ არ უნდოდა მამაჩემს! მაგრამ მაინც ჩემი გავიტანე. მე გასაყიდად გამომაქვს ტილო, რომელსაც სახელად „ცეკვა“ ჰქვია (**აუქციონი გრძელდება**).

ლოტი №9

გამოდის ზორა სიორა: – სწორედ მე მოვიგონე წერტილებით ხატვა, მერე ვიღაცამ პუანტილიზმი უწოდა. როგორ ვხატავდი, იცით? სხვადასხვა ფერის წერტილებით ვქმნიდი პეიზაჟებსა და პორტრეტებს. ჩემამდე ეს არავის გაუკეთებია. დაუ, ყველაფერი სუნთქვავდეს წყნარად და სულიერი სიმშვიდით. გასაყიდად გამომაქვს „კვირა დღე კუნძულ გრანდ - უატზე“ (**აუქციონი გრძელდება**).

ლოტი №9

გამოდის სალვადორ დალი: – მამაჩემი მდიდარი ნოტარიუსი იყო. მისი საქმიანობა სულაც არ მიზიდავდა. ვმეგობრობდი რეჟისორ ლუის ბუნუელთან და პოეტ ფედერიკო გარსია ლორკასთან. თუ გაინტერესებთ, რა არის სიურეალიზმი, გეტყვით, რომ ეს მე ვარ. გასაყიდად გამომაქვს ჩემი ტილო „ადამიანის დაბადების მომზირალი გეოპოლიტიკოსი“ (**აუქციონი გრძელდება**).

ლოტი №10

გამოდის ლადო გუდიაშვილი: – მამაჩემი რკინიგზაზე მუშაობდა. ვმეგობრობდი ცისფერყანწელებთან, ძალიან მიყვარდა დიდი ნიკო ფოროსმანი, ვმეგობრობდი პაბლოსთან და ამადეოსთან. კარგი დრო იყო არა, ბატონებო? პარიზში დაუვინყარი ექვსი წელი გავატარე. ძალიან მიყვარდა პარიზი, მაგრამ ჩემი თბილისი საკუთარ თავს მირჩევნია. ამიტომაც დავბრუნდი აქ. გასაყიდად გამომაქვს „ნიკალას პორტრეტი“ (**აუქციონი გრძელდება**).

ლოტი №11

გამოდის ნიკალა: – გავწითლდი, ლადო, ჩემი პორტრეტი რამ მოგატანინა?! ჩემი ყველა სურათი საქართველოსია, ქართველებისაა და განსაკუთრებით მზრუნველობას მოკლებული ბავშვებისაა. დღეს გასაყიდად ამათსავით ლამაზი „შვლის ნუკრი“ გამომაქვს. ყველანი ძალიან მიყვარხართ. რომ მოვრჩებით, ყველა ერთად დიდ სამოვარს შემოვუსხდეთ, ჩაი დავლიოთ, ხელოვნებასა და ბავშვებზე ვისაუბროთ (**აუქციონი გრძელდება**).

ლოტი №12

გამოდის ელენე ახვლედიანი: – დავიბადე თელავში, ექიმების ოჯახში. მშობლებს უნდოდათ, რომ მუსიკოსი გავმხდარიყავი, მაგრამ მე მხატვრობა გადავწყვიტე და არც ნამიგია. ბედნიერი ქალი ვიყავი. საქართველო ისე ძალიან მიყვარდა, რომ პარიზში ცხოვრების დროსაც ჩემი ქვეყნის პეიზაჟებს ვხატავდი. მე თეატრის მხატვარიც ვიყავი, რა დამავიწყებს იმ დროს, როცა დიდმა კოტე მარჯანიშვილმა თეატრში სამუშაოდ მიმიწვია. გასაყიდად გამომაქვს ჩემი „ძველი თბილისი“. დიდი მადლობა ყველას!

ჩაპლინიანა

მონაწილეები:

1. 1-ლი ჩარლი;
2. მე-2 ჩარლი;
3. მე-3 ჩარლი;
4. მე-4 ჩარლი.

სანამ სპექტაკლისთვის მზადებას დაიწყებენ, მასწავლებელი და მოსწავლეები ერთად ნახულობენჩარლი ჩაპლინის ფილმებს და დასაღველად შესაფერის ეპიზოდებს არჩევენ. დადგმისას ამ არჩეულ ეპიზოდებს იყენებენ. ეკრანზე მიდის ეპიზოდი, სცენაზეც იგივე მეორდება.

ისმის მუსიკა ჩარლი ჩაპლინის ფილმებიდან. შემოდიან ჩაპლინის ფილმების პერსონაჟები და სცენის სილრმეში დგებიან.

უცებ ვიღაც შემოაგდებს ჩარლის. ის დავარდება. გამოდის მე-2 ჩარლი და ეხმარება ადგომაში. 1-ლი ჩარლი ქუდს დაიფერთხავს, თავზე დაიხურავს და მადლიერების ნიშნად მე-2 ჩარლის ქუდს მოუხდის. ისიც მოუხდის ქუდს. შემორბის მე-3 ჩარლი. რაღაცას ფეხს წამოკრავს, წაბორძიკდება. ამ დროს მას უკნიდან დაეჯახება მე-4 ჩარლი. ერთმანეთს ებოდიშებიან.

1-ლი ჩარლი: – დაინახეთ, როგორ შემომაგდეს სცენაზე?

მე-2 ჩარლი: – რა იყო, გაგახსენდა?

მე-3 ჩარლი: – მაგას რა დამავიწყებს, რა პატარა ვიყავი მაშინ!

მე-4 ჩარლი: – საკუთარ თავთან ლაპარაკს თავი დავანებოთ, თორემ ეს ხალხი ვერ მიხვდა, რა ხდება.

1-ლი ჩარლი: – ალბათ, მიცანით, მე ჩარლი ჩაპლინი ვარ.

მე-2 ჩარლი: – რა თქმა უნდა, მიცნობდით, ახლა ყველა მიცნობს.

მე-3 ჩარლი: – ადრე კი ასე არ იყო..

მე-4 ჩარლი: – მახსოვს, სცენაზე პირველად 5 წლისა მოვხვდი.

1-ლი ჩარლი: – დედას ვახლდი თეატრში.

მე-2 ჩარლი: – დედა სცენაზე გამოდიოდა, მე კულისებიდან ვუყურებდი.

მე-3 ჩარლი: – უცებ დედას ხმა ჩაუწყდა, ატყდა ღრიანცელი.

მე-4 ჩარლი: – დედაჩემი იძულებული გახდა, სცენა დაეტოვებინა.

1-ლი ჩარლი: – ღრიანცელი სულ უფრო და უფრო იზრდებოდა.

მე-2 ჩარლი: – უცებ დირექტორმა დედას შესთავაზა: მოდი, შენი ბიჭი გავუშვათ სცენაზეო.

მე-3 ჩარლი: – ერთხელ დავენახე, როგორ ვოინბაზობდი სხვების წინაშე.

მე-4 ჩარლი: – მახსოვს, როგორ მტაცა ხელი და იმ აუტანელ ღრიანცელში სცენაზე გამომათრია.

1-ლი ჩარლი: – ორი სიტყვით მიმართა ხალხს, რაღაც უთხრა და მარტო დამტოვა.

მე-2 ჩარლი: – ერთბაშად თვალებში რამპის სინათლეების შუქი ვიგრძენი.

მე-3 ჩარლი: – მაყურებელს ბურუსში ვხედავდი.

მე-4 ჩარლი: – მაშინვე დავიწყე იმ დროს პოპულარული სიმღერა „ჯეკჯონსი“.

მე-2 ჩარლი: – ჯერ შუაზე არ ვიყავი მისული, რომ დარბაზიდან სეტყვასავით წამოვიდა მონეტები (პერსონაჟები მონეტებს ესვრიან).

მე-3 ჩარლი: – სიმღერა შევწყვიტე და ხალხს მივმართე

მე-4 ჩარლი: – (ხალხს) მოდი, ჯერ ამ მონეტებს ავკრეფ და სიმღერას მერე გავაგრძელებ - მეთქი. (აკრეფს მონეტებს, თან ხალხს უცინის და ესალმება).

1-ლი ჩარლი: – ჩემს სიტყვებზე ხარხარი ატყდა. მეც მეტი რა მინდოდა.

მე-2 ჩარლი: – რას არ ვყვებოდი, რას არ ვცეკვავდი, ცნობილ მომღერლებს ვბაძავდი.

მე-3 ჩარლი: – დედაჩემსაც კი გამოვაჯავრე. მისი საყვარელი სიმღერა ვიმღერე.

მე-4 ჩარლი: – მქუხარე ტაშითა და მონეტებით დამაჯილდოვეს (ჩარლები ტაშს უკრავენ).

1-ლი ჩარლი: – ეს იყო ჩემი პირველი და დედაჩემის უკანასკნელი გამოსვლა სცენაზე.

მე-2 ჩარლი: – დედაჩემს სამუშაო აღარ ჰქონდა და უფრო და უფრო გაგვიჭირდა (გამხმარ პურს ძლივს კეჩის.)

მე-3 ჩარლი: – თავშესაფარში გადავედით საცხოვრებლად. იქ სკოლაში დავიწყე სიარული.

მე-4 ჩარლი: – ჩემი გვარის დაწერა ვისწავლე „ჩაპ-ლი-ნი“.

1-ლი ჩარლი: – „ჩაპ-ლი-ნი“ (ყველა ჩარლი სხვადასხვა მიმიკით იმეორებს). „ჩაპ-ლი-ნი“

– ნახეთ რა ლამაზია!

მე-2 ჩარლი: – მოჯადოებული ვიყავი ამ სიტყვით, თითქოს მე მგავდა.

მე-3 ჩარლი: – მერე სკოლას თავი დავანებე და მუშაობა დავიწყე.

მე-4 ჩარლი: – სად არ ვმუშაობდი. ყვავილებს ვყიდდი.

მე-2 ჩარლი ყვავილებით დადის და ყველას მათ შეძენას სთავაზობს.

1-ლი ჩარლი: – საქონლის დამტარებლად ვმუშაობდი. (ყუთით დატვირთული მე-3 ჩარლი ძლივს დადის, ბარბაცებს და ყუთებს ძირს გაჭირვებით აწყობს).

მე-2 ჩარლი: – მოსამსახურედაც მიმუშავია (ჩარლის ხელში მტვრის ტილო უჭირავს და პერსონაჟებს სასაცილოდ წმენდს. ზოგს სულს უბერავს).

მე-2 ჩარლი: – სტამბაშიაც ვიმუშავე მუშად. (1-ლი ჩარლი ავტომატურ მოძრაობას ასრულებს, გაზეთს აიღებს ერთი მხრიდან და მეორე მხარეს დებს).

მე-4 ჩარლი: – ხომ გითხარით, რაზე აღარ მიმუშავია - მეთქი, მაგრამ სულ მჯეროდა, მსახიობი გავხდებოდი.

1-ლი ჩარლი: – როგორც კი სამუშაოს დავკარგავდი, მაშინვე თეატრალურ სააგენტოში გავრბოდი.

ყველა ჩარლი ჩქარი ნაბიჯით მიდის სკამზე მჯდომ თეატრალურ აგენტთან, ყველა ხელებით რაღაცას უხსნის, მერე დალონებულები მოდიან.

მე-2 ჩარლი: – მერე ახალ სამუშაოს ვიწყებდი და ასე გრძელდებოდა.

მე-3 ჩარლი: – ერთხელ სასწაული მოხდა.

ჩარლები მიდიან აგენტთან. ისევ ხელებს შლიან, რაღაცას უმტკიცებენ. უცებ გაიყინებიან და სიხარულით ხტუნვასა და ხელების ქნევას იწყებენ. ერთმანეთს ულოცავენ.

მე-4 ჩარლი: – ბიჭის როლი მომცეს. თითქმის მთელი ქვეყანა შეიცვალა და სიყვარულით ჩამიკრა გულში (დანარჩენები პერსონაჟებს ეხუტებიან და სიყვარულს გამოხატავენ).

1-ლი ჩარლი: – უკვე აღარ ვიყავი დატაკი მაწანწალა. მსახიობი გავხდი.

მე-2 ჩარლი: – მერე წავიდა და წავიდა..

მე-3 ჩარლი: – მერე თეატრთან ერთად ინგლისიდან ამერიკაში მოვხვდი.

მე-4 ჩარლი: – ამერიკაში კი კინოსტუდიაში მიმიწვიეს.

1-ლი ჩარლი: – რეჟისორმა მითხრა (ბაძავს რეჟისორს), წადი გრიმი გაიკეთე, კომიკური უნდა იყოთო.

მე-2 ჩარლი: – არ ვიცოდი, როგორი გრიმი გამეკეთებინა. უცებ გადავწყვიტე.

მე-3 ჩარლი: – ჩამეცვა ფართხუნა შარვალი (ისწორებს შარვალს).

მე-4 ჩარლი: – წელზე შემოჭერილი მოკლე ქურთუკი ჩამეცვა (იცმევს ქურთუკს).

1-ლიჩარლი: – დიდი, ფართხუნა ფეხსაცმელებიწამომეცვა ფეხზე (იხდის და ფეხსაცმელს ყველას აჩვენებს).

მე-2 ჩარლი: – ხელში კი ჯოხი დამეჭირა (ხელში ჯოხს ატრიალებს).

მე-3 ჩარლი: – ცოტა დიდი რომ გამოვჩენილიყავი, ულვაშები მივიწებე (ოთხივე ჩარლი ულვაშებზე იკიდებს ხელს).

მე-4 ჩარლი: – არ ვიცოდი, როგორი ხასიათის იყო ჩემი გმირი.

1-ლი ჩარლი: – ჩაცმულობამ და გრიმმა თავად მიკარნახეს, ვინც ვიყავი.

ოთხივე ჩარლი სინქრონულად, მედიდურად აივლ - ჩაივლის, თან ჯოხს დაუდევრად იქნევს. დარბაზს თვალს უკრავს.

პერსონაჟები ცოტა წინ გამოდიან და ყველა თავის აზრს ამბობს. ორი წინ გამოდის.

- ჩარლი რომ გამოვიდა, უცებ დავინახე საწყალი მაწანწალა;

- მე ჯენტლმენი მომეჩვენა;

- მე პოეტი და მეოცნებე;

- ეული ადამიანი, რომელიც მუდამ რომანტიკული სიყვარულისა და თავგადასავლების მოლოდინშია;

- იგი ცდილობს დაგარწმუნოთ, რომ მეცნიერია;

- ან მუსიკოსი;

- ან პოეტი;

- ან პერცოგი!

აღნერისას ოთხივე ჩარლი ცდილობს, რომ მაყურებელს ჩამოთვლილი ტიპაჟები დაანახოს.

1-ლი ჩარლი: – ჩემი პერსონაჟი ყველას ძალიან მოეწონა.

მე-2 ჩარლი: – რაღაც ახალი იყო.

მე-3 ჩარლი: – დავიწყეთ კინოს გადაღება.

ყველა ჩარლი: – დავიწყეთ და დავიწყეთ.

ეკრანზე მიდის რეპროდუქცია. სცენაზე იგივე ცოცხლდება: მაგ., მაწანწალა შედის ხალხით სავსე სასტუმროს ვესტიბიულში გასართობად და თავს სასტუმროში მცხოვრებივით იჭერს. გაივლის და ქალს ფეხს წამოკრავს. მიუბრუნდება და ბოდიშის ნიშნად ქუდს უხდის. ისევ გაივლის და რაღაც ნივთს ეჯახება. მიუბრუნდება და ახლა იმას უხდის ბოდიშს.

წარმოდგენას ამთავრებს ეპიზოდი, სადაც ჩარლი დამშვიდობების ნიშნად ხელს იქნევს. ოთხივე ჩარლი და მონაწილენი დარბაზს ხელს უქნევენ და ემშვიდობებიან.

გენეზებისათვის

შენიშვნებისათვის